

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ – ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΕΚΕΙΝΑ

ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΝΟΣΗΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ – ΟΛΙΣΤΙΚΕΣ, ΨΥΧΙΚΕΣ,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΑΘΑΝΑΤΙΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2002

Γιατί υπάρχει πόνος, γιατί υπάρχει αρρώστια;

Το ερώτημα είναι παλιό όσο και η ανθρωπότητα αλλά ούτε θα πάψει να τίθεται – παρ’ όλη την πρόοδο της ιατρικής – όσο υπάρχουν άνθρωποι. Στο βιβλίο αυτό καταδεικνύεται ότι γι’ αυτά τα πανάρχαια κακά ευθύνεται ο ίδιος ο άνθρωπος. Όταν νοσεί η ψυχή, νοσεί επίσης και το σώμα. Υπό αυτό το πρίσμα, όμως, η ζωή αποκτά νέο νόημα και το ίδιο ισχύει για κάθε βίωμα, όσο οδυνηρό κι αν είναι. Ασθένειες, προβλήματα, κρίσεις, μπορεί να είναι το μήνυμα για να διορθώσουμε την πορεία μας και η ευκαιρία να καταλάβουμε την ύπαρξή μας. Εδώ θα δούμε δρόμους και θεραπείες που μπορούν να μας οδηγήσουν στη σωματική, ψυχική και πνευματική υγεία. Η κατάσταση της ψυχής καθορίζει όμως, όχι μόνο τη γήινη ζωή, αλλά και το επίπεδο στο οποίο θα περάσει η ψυχή μετά το θάνατο. Η παραψυχολογική έρευνα, οι μαρτυρίες από “ανανήψαντες” και η ιατρική έρευνα προσφέρουν, όπως θα διαπιστώσουμε εδώ, συνεχώς και περισσότερες ενδείξεις για τη μεταθανάτια επιβίωση της ψυχής. Αλλά λίγα είναι ακόμη γνωστά για τον κλήρο που την περιμένει στην άλλη όχθη. Μέσα από τις σελίδες αυτού του βιβλίου, ενορατικοί και προφήτες θα μας καθοδηγήσουν με τα οράματα ή τις θεόπνευστες γραφές τους, σε αυτή την έως τώρα ελάχιστα γνωστή, μυστηριακή περιοχή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ 7

Η αρρώστια ως δυνατότητα προσωπικής ανάπτυξης 16

Το σύνδρομο του «καλού Σαμαρείτη» 25

Περί αυτογνωσίας 30

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ36

ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ 48

Οι συνέπειες της κακής διατροφής 56

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΚΟΠΙΑ 58

Μια πνευματική εξήγηση του καρκίνου 61

Τυπικά δείγματα συμπεριφοράς του υποψήφιου
καρκινοπαθούς 65

Εναλλακτικές θεραπείες του καρκίνου 68

Μέτρα ψυχικής ενίσχυσης 71

Φυσικά ιάματα κατά του καρκίνου 73

εσωτερική ζωή είναι καθοριστική για την υγεία 74

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ 76

Προσευχή και θεραπεία 76

Οι πνευματικές θεραπείες 81

Θεραπείες και εγχειρήσεις με την επέμβαση πνευματικών
όντων 83

Το χάρισμα της θεραπείας 86

Θαύματα και υπερφυσικές ενέργειες - κριτήρια ελέγχου . . .87

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΑ; 101

Πνεύματα και ψυχασθένειες -επαλήθευση του

Σβέντενμποργκ 121

Ο επηρεασμός από ανώριμες ψυχές πρόωρα πεθαμένων ανθρώπων 138

ΝΟΣΗΣΗ, ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΕΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ 142

Πνεύμα, ψυχή και σώμα, η τριαδικότητα του ανθρώπου.....148

Ο λόγος που υπάρχουν αρρώστιες και αναπηρίες 150

Βαθύτερα αίτια της μοίρας ενός αρρώστου159

Αλλοπαθητική, Ομοιοπαθητική, Ηλιοπαθητική, Υδροπαθητική και Μαγνητισμός	165
Η θεραπευτική ύπνωση και η εφαρμογή της	178
Σχετικά με τα εμβόλια	179
Η φυσική και η πνευματική ζωή	188
Η σωστή διατροφή	193
Συμβουλές διαίτας για αρρώστους	198
Χορτοφαγία	199
Η αγάπη και ο πόνος ως κύρια μέσα κάθαρσης	205
Εσωτερική ειρήνη, ευτυχία, τελείωση	209
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	214
Οι αντιλήψεις περί θανάτου	215
Η επικοινωνία μεταξύ των κόσμων	224
Επιστημονικές παρατηρήσεις και έρευνες πάνω στη διαδικασία του θανάτου	227
Παρατηρήσεις εννοητικών την ώρα του θανάτου	229
Μηνύματα από τους νεκρούς	231
Εμπειρίες κλινικά νεκρών	233
Ο θάνατος: τέλος ή πέρασμα σε μία άλλη διάσταση;	239
Ωριγένης	243
Κατερίνα της Γένοβας και Άννα Καταρίνα Έμμερικ	254
Εμάνουελ Σβέντενμποργκ και Γιάκομπ Λόρμπερ	262
Μαρτυρίες για το θάνατο και τη μετάβαση στον άλλο κόσμο	276
Ένα νέο σώμα	283
Η ψυχή στον πνευματικό κόσμο	287
Ο δρόμος της κάθαρσης	307
Η άνοδος σε ανώτερες σφαίρες ουράνιας χαράς	312
Η εκπαίδευση της ψυχής	320
Είναι η αυτοκτονία λύση;	325
Ο θάνατος των παιδιών	329
Ο γάμος στον Ουρανό	336
Πού και πώς ζουν οι ψυχές στον άλλο κόσμο	339
Τα τρία επίπεδα του κάτω κόσμου	342

Ο δεύτερος θάνατος 351

Ο παράδεισος και το ουράνιο βασίλειο 361

Επανενσάρκωση και επιστροφή 363

Η προσευχή για τους νεκρούς 383

ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ

«Η επιστήμη είναι ώριμη μόνο όταν αναλαμβάνει την ευθύνη για τις συνέπειες που προκαλεί»

Carl Fr. v. Weizsacker 1912

Γερμανός φιλόσοφος

Όταν ασθενεί η ψυχή, ασθενεί παράλληλα και το σώμα, αργά ή γρήγορα, διότι όλες οι λειτουργίες ή δυσλειτουργίες του σώματός μας καθορίζονται από ψυχικές ενέργειες. Το είδος αυτών των ενεργειών και το πώς εκδηλώνουν την καθοριστική τους λειτουργία εξαρτάται από την ψυχο-πνευματική μας κατάσταση.

Εάν η κατάσταση αυτή είναι αρμονική, όλες οι σωματικές λειτουργίες γίνονται φυσιολογικά. Όταν οι ψυχικές εντάσεις αυξάνονται κι εμείς τις αγνοούμε ή τις απωθούμε στο υποσυνείδητο, το σώμα εξαναγκάζεται να αντιδράσει. Συμπτωματοποιεί στο υλικό επίπεδο τις ψυχικές ελλείψεις και έτσι μας υποχρεώνει να τις συνειδητοποιήσουμε και να τις αντιμετωπίσουμε.

Το σώμα, μάς στέλνει μηνύματα σε πολλές καταστάσεις της ζωής, με αποτέλεσμα να αισθανόμαστε δυσφορία, άγχος ή εκνευρισμό, αλλά συνήθως αγνοούμε σχεδόν ολοκληρωτικά αυτά τα μικρά συμπτώματα ή τα ξεχνάμε πάλι γρήγορα. Αρνούμαστε να τα πάρουμε στα σοβαρά ακόμη και αν οι ενοχλήσεις εμφανίζονται πιο συχνά. Και ξαφνικά μια μέρα βρισκόμαστε άρρωστοι. **Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν γίνει τελείως αδιάφοροι, απέναντι στις προειδοποιήσεις που τους στέλνει η ψυχή με φερέφωνο το σώμα. Γι' αυτό χρειάζονται να μάθουν να αναγνωρίζουν πρώτα τα μηνύματα αυτά και στη συνέχεια να τα φέρνουν σε συσχετισμό με την ψυχική τους κατάσταση, με τις συνθήκες της ζωής τους, με τις εσωτερικές ιούς συγκρούσεις, με λίγα λόγια με το σκοπό και τα καθήκοντα της ύπαρξής του.**

Το σώμα αποτελεί για τους ανθρώπους τον καθρέφτη, ο οποίος αντικατοπτρίζει τις σχέσεις τους με το περιβάλλον, με τους άλλους και το πώς εκπληρώνουν τον

προορισμό τους ως ατομικές υπάρξεις. Συνακόλουθα κάθε λανθασμένη ψυχική στάση ζωής εκδηλώνεται ως δυσλειτουργική κατάσταση στο σώμα.

Το σώμα μας το αγαπάμε όλοι, ιδίως όταν μας υπακούει σε ό,τι του ζητάμε και όσο μας παρέχει την αίσθηση ότι είμαστε υγιείς, ακμαίοι και ζωντανοί. Από την άλλη, αντιμετωπίζουμε με τρόπο την ώρα που θα αρχίσουν να φαίνονται τα σημάδια του χρόνου, οι δυνάμεις μας θα μας εγκαταλείπουν προοδευτικά και θα αρχίσει η φθορά. Το ότι αυτό το γεγονός είναι αναπόφευκτο το ξέρουμε όλοι αφού το βλέπουμε συνέχεια να εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας στους ηλικιωμένους συνανθρώπους μας. Παρ' όλα αυτά τρέφουμε την ελπίδα ότι το δικό μας το σώμα θα κρατηθεί όσο γίνεται πιο πολύ χρόνο ελκυστικό και σφριγηλό και μάλιστα είμαστε συνήθως πρόθυμοι να υποστούμε μεγάλες θυσίες σε χρήματα, κόπους κ.λ.π. προκειμένου να κυνηγήσουμε με κάποια επιτυχία το όνειρο της αιώνιας νιότης.

Οι περισσότεροι θεωρούν ότι είναι υγιείς για όσο καιρό δεν έχουν κάποιο πόνο ή άλλο ενόχλημα. Την ίδια αντίληψη πρεσβεύουν και οι γιατροί συνήθως, εφόσον εργαστηριακές αναλύσεις και αποτελέσματα εξετάσεων δείχνουν φυσικές λειτουργίες. Τους περισσότερους γιατρούς δεν τους απασχολεί καν το ερώτημα του αν αισθανόμαστε άδειοι, αγχωμένοι, κακοδιάθετοι ή αν νιώθουμε ότι η ζωή μας περνάει άσκοπα.

Τις τελευταίες δεκαετίες βέβαια γίνεται όλο και πιο δημοφιλής μία νέα θεραπευτική θεώρηση, η οποία λαμβάνει υπόψη συν τοις άλλοις την ψυχική κατάσταση του αρρώστου, τις συνήθειες, τον τρόπο ζωής και τις περιβαλλοντικές συνθήκες. Γιατροί και θεραπευτές που ασπάζονται αυτή τη θεώρηση συμφωνούν στο ότι η υγεία είναι κάτι πολύ περισσότερο από την απλή απουσία μιας πάθησης, και ότι πρόκειται για το συνδυασμό σωματικής ευεξίας και ψυχικής ολοκλήρωσης. Αυτή η **εναλλακτική θεραπευτική** συνδυάζει με ποικίλους τρόπους παλιές θεραπευτικές παραδόσεις με σύγχρονες επιστημονικές και ευρύτερου φάσματος γνώσεις, υπό το πρίσμα της αλληλεξάρτησης ψυχής και σώματος. Σε αυτή την ολιστική αντίληψη της υγείας ένας νέος και πολύ αποφασιστικός παράγοντας για την ίαση είναι η προσωπική ευθύνη του ασθενή. Μέχρι τώρα θεραπεία και ίαση ανήκαν αποκλειστικά στην ευθύνη των ειδημόνων και των θεραπευτικών ιδρυμάτων. Στον κόσμο της κλασικής ιατρικής ο ασθενής είναι ένα παθητικό υποκείμενο, η γνώση του εαυτού του αγνοείται και η προσωπική του υπευθυνότητα δεν λαμβάνεται υπόψη όσο θα έπρεπε. Αντίθετα, υπό το πρίσμα της ολιστικής θεραπευτικής η ζωή θεωρείται ως μία διαδικασία συνεχούς εμπειρίας και μάθησης, όπου αρρώστιες και κρίσεις αποτελούν ένα αποφασιστικό τμήμα της. Γιατί μπορούν να μας δώσουν το ερέθισμα να δούμε τη ζωή μας με άλλα μάτια και να ανακαλύψουμε τις συναρτήσεις ανάμεσα σε συγκεκριμένες διαταραχές, ψυχολογικές αντιδράσεις και βασικές στάσεις ζωής. Από αυτή την οπτική γωνία τα

δεινά μας μπορούν να γίνουν η ώθηση, η αφορμή να καταλάβουμε το βαθύτερο νόημα της ύπαρξής μας και της πορείας μας.

Σύμφωνα με την κινέζικη αντίληψη το ανθρώπινο σώμα διατρέχεται από ένα σύστημα μεσημβρινών και σημείων που μεταφέρουν ενέργεια και συνδέονται πολλαπλά μεταξύ τους. Όντως η αρχαία κινέζικη ιατρική δίδασκε ότι σε αυτούς τους μεσημβρινούς ρέει μία μυστική ζωτική ενέργεια. Σύμφωνα με τη δυτική αντίληψη με αυτή τη ζωτική ενέργεια εννοείται το κυκλοφοριακό σύστημα σε συνδυασμό με τη γενικότερη λειτουργία του οργανισμού. Όταν οι οργανικές λειτουργίες λαμβάνουν χώρα ομαλά, όταν δηλαδή κατά την παραδοσιακή κινέζικη αντίληψη η ζωτική ενέργεια ρέει απρόσκοπτα στο σώμα, ο άνθρωπος αισθάνεται υγιής. Εάν όμως υπάρξει μία συμφόρηση, ένα μπλοκάρισμα σε αυτή τη ροή ή, όπως θα το έλεγε η δυτική ιατρική, μια λειτουργική διαταραχή στον οργανισμό, τότε προκύπτει μία νόσος. Οι περισσότεροι δεν συνειδητοποιούν ότι αφού οι αρρώστιες αναπτύσσονται μέσα στο ίδιο τους το σώμα, άρα είναι οι ίδιοι ο σημαντικότερος παράγοντας για τη γένεση της νόσου και συνακόλουθα για την επανάκτηση της υγείας. Όταν ο άρρωστος αφήνει όλη την ευθύνη για την ίασή του στις «αυθεντίες», αδρανοποιείται, γιατί υποβαθμίζει τη δική του συμμετοχή και κυρίως εκχωρεί ένα μέρος της προσωπικής του υπευθυνότητας. Με δεμένα τα μάτια παραχωρεί τον έλεγχο σε ανώνυμες δυνάμεις, όπως η διάγνωση μέσω ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή, ενός ηλεκτρονικά κατευθυνόμενου ακτινολογικού ή άλλου μηχανήματος, σε ένα εργαστήριο όπου όλοι οι χειρισμοί γίνονται από ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον ο ασθενής γίνεται απλά ο προμηθευτής σωματικών υγρών και εκκρίσεων ή το αντικείμενο μίας ακτινολογικής κ.λ.π. εξέτασης· ως άτομο με προσωπικότητα, προσωπική ιστορία κ.ο.κ. είναι περιττός. Το πώς αισθάνεται το ίδιο το άτομο είναι δευτερεύουσας σημασίας. Στις σύγχρονες κοινωνίες ο ασθενής, ως τμήμα μιας ανώνυμης μάζας, έχει μια πελατειακή καθαρά σχέση με το νοσηλευτικό σύστημα, η δε «επιστήμη» πολλών γιατρών περιορίζεται στη διάγνωση και στην επιλογή ενός φαρμάκου από τα πολλά με τα οποία τον βομβαρδίζουν οι φαρμακευτικές εταιρίες. Μια θεραπεία που στοχεύει στον *άνθρωπο σαν σύνολο*, που ενδιαφέρεται για την εσωτερική ισορροπία ενός ανθρώπου, για τη ζωτική του ενέργεια, και κυρίως για να κατανοήσει **το νόημα της αρρώστιας και της ανθρώπινης ζωής**, αποτελεί δυστυχώς εξαίρεση.

Στην εποχή μας η επιστήμη παρουσιάζει συνεχώς στο κοινό νέες τεχνολογικές δυνατότητες και ικανότητες που μοιάζουν θαυματουργές. Θα αναφερθούμε εν συντομία σε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από αυτή την προέλαση της επιστήμης.

Σύμφωνα με την εξελικτική θεωρία που επικρατούσε έως τώρα, ασθένεια και θάνατος ήταν αναπόδραστα δεδομένα και ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με το ανθρώπινο πεπρωμένο. Στο μέλλον όμως αυτά θα ανατραπούν, ελπίζουν οι

επιστήμονες, αφού ανακαλύφθηκε το μυστικό της γενετικής δομής του ανθρώπου. Το επόμενο βήμα θα είναι λογικά η «κατά βούληση» επέμβαση σε αυτή τη δομή, με σκοπό να νικηθεί η αρρώστια και ο θάνατος. Η ευφορία που επικρατεί είναι κατανοητή δεδομένου ότι οι δύο αυτές «μάστιγες» βασανίζουν την ανθρωπότητα σχεδόν από καταβολής κόσμου χωρίς ελπίδα απαλλαγής. Με εξαίρεση, επομένως, μεμονωμένες φωνές που προβάλλουν ορισμένες αντιρρήσεις κυρίως ηθικής φύσης, η πλειοψηφία τηρεί μία θετική στάση και αγνοεί συνειδητά ή παρακάμπτει με ευκολία την πνευματική διάσταση του θέματος.

Τούτο είναι λογικό, καθότι ο υλισμός και η υλιστική επιστήμη έχουν τη δική τους κοσμοθεώρηση. Η πνευματική, θεϊκής προέλευσης, επιστήμη έχει μία άλλη. Για αυτήν ο άνθρωπος έχει δημιουργηθεί ως ομοίωμα του Θεού, εφοδιασμένος με θεϊκές ιδιότητες. Είναι προικισμένος με τέλεια υγεία και κυρίως με μία αιώνια πνευματική ζωή. Επειδή όμως η προίκα του περιλαμβάνει και μία ελεύθερη θέληση, έχει τη δυνατότητα, εάν το θέλει, να παραβαίνει τους κανόνες της ζωής. Τότε η συνέπεια είναι συχνά σωματικές ή ψυχικές ασθένειες και ένας πρόωρος γήινος θάνατος. Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος -παραβάτης της θεϊκής αρμονίας και τάξης δεν πρόκειται να επιτύχει το καλό παίζοντας με το γενετικό υλικό του είδους του, το αντίθετο μάλιστα. Έτσι κι αλλιώς την αιώνια ζωή στη Γη δεν μπορεί να την χαρίσει στον εαυτό του και, ακόμη κι αν πετύχει να επιμηκύνει τη διάρκεια της γήινης ζωής του, το θάνατο δεν θα μπορεί να τον αποφύγει.

Σύμφωνα με τη θεία οικονομία, όπως γνωρίζουμε από τις νέες αποκαλύψεις που κατέγραψαν (κυρίως μέσω του εσωτερικού λόγου) στη νεώτερη εποχή θεόπνευστα άτομα όπως ο Σβέντεμποργκ, ο Λόρμπερ και η Ντούντε, οι υλικές μορφές δεν αποτελούν αυτοσκοπό της δημιουργίας, απλά φιλοξενούν ψυχικές δυνάμεις που πρέπει να ωριμάσουν. Γι' αυτό οι υλικές μορφές πρέπει να διαλυθούν ώστε να μπορέσουν οι ψυχές να περάσουν στην καθαυτό ύπαρξή τους.

Ταυτόχρονα όμως πληθαίνουν οι φωνές εκείνων που εκφράζουν ευθαρσώς τη δυσπιστία τους για την τελείως μονόπλευρη εξέλιξη της επιστήμης. Τα σημεία στα οποία επικεντρώνει η κριτική είναι πολυάριθμα: οι παρενέργειες, η αρχική εξαφάνιση των συμπτωμάτων για να επανακάμψουν δριμύτερα με τη μορφή μιας άλλης αρρώστιας, η έλλειψη ανθρωπισμού, η εκρηκτική διόγκωση του κόστους μιας αγωγής ή μιας νοσηλείας και πολλά άλλα. Ωστόσο αυτό που έχει ενδιαφέρον δεν είναι μόνο τα ίδια τα αντικείμενα της κριτικής, όσο αυτό καθαυτό το γεγονός της αναγκαιότητας να ασκηθεί μια κριτική. Κατά γενική ομολογία ο δρόμος που ακολουθεί η ιατρική σήμερα με μεγάλη μάλιστα συνέπεια, παρά την πρόοδό της ή ίσως ακριβώς γι' αυτό το λόγο- δεν οδηγεί στον επιθυμητό στόχο. Αυτή τη δυσαρέσκεια απέναντι στην ιατρική πραγματικότητα την μοιράζονται πολλοί άνθρωποι, μεταξύ αυτών και αρκετοί γιατροί. Όταν όμως η συζήτηση επικεντρώνεται

επί του πρακτέου και επιβάλλεται η αναζήτηση εναλλακτικών λύσεων, τότε οι αντιλήψεις μεταξύ των μεν και των δε αποκλίνουν.

Από την άλλη πλευρά συγκροτείται το μέτωπο της επονομαζόμενης ολιστικής ιατρικής, δηλαδή το σύνολο των προσπαθειών και μεθόδων που δεν αναγνωρίζονται από την κλασική κατεστημένη ιατρική. Η ολιστική ιατρική πρεσβεύει μία μεγάλη γκάμα μεθόδων και κυρίως την αντιμετώπιση του ανθρώπου ως μία σωματο-ψυχική ενότητα. Αλλά ακόμη και σε αυτό το κίνημα με τις τόσο καλές αφετηρίες, δεν μπορεί να μην παρατηρήσει κανείς ότι η όλη συζήτηση περιορίζεται στις διάφορες μεθόδους και τη λειτουργικότητά τους. **Πολύ λίγη σημασία δίνεται δηλαδή στην ουσία, στη ρίζα του προβλήματος, πολύ λίγος λόγος γίνεται για μια φιλοσοφική θεώρηση ή μια πνευματική κοσμοθεωρία με κεντρικό περιεχόμενο την αναζήτηση της αιτίας και του νοήματος του φαινομένου αρρώστια.** Εννοείται ότι εκ των πραγμάτων ο κεντρικός άξονας της ιατρικής συνίσταται σε συγκεκριμένους πρακτικούς χειρισμούς' ωστόσο κάθε χειρισμός εκφράζει -συνειδητά ή ασυνείδητα- ένα φιλοσοφικό σύστημα αξιών. Το πρόβλημα της σύγχρονης ιατρικής εντοπίζεται στο ότι ενώ έχει πάρα πολλές δυνατότητες χειρισμών, το έρεισμα πάνω στο οποίο στηρίζει τους χειρισμούς της είναι λάθος· γιατί είναι λάθος η κοσμοθεωρία που ασπάζεται σιωπηρά και αστόχαστα. Μέχρι τώρα η ιατρική πρακτική είχε ως μόνη βάση τη λειτουργικότητα και τη δραστικότητα. Αυτό όμως σημαίνει σε τελευταία ανάλυση έναν ακτιβισμό χωρίς αληθινό περιεχόμενο, αφού στο επίκεντρο θα έπρεπε να ήταν ο άνθρωπος, αλλά δεν είναι. Αυτό το πρόβλημα ουσίας δεν λύνεται βέβαια με την εφαρμογή εξωτερικών εξωρραϊστικών αλλαγών στην ισχύουσα πρακτική. Η λογική της σύγχρονης ιατρικής είναι με δύο λόγια: «η εγχείρηση πέτυχε, ο ασθενής πέθανε». Στο στόχαστρο έχει το σύμπτωμα, δηλαδή την αρρώστια, η οποία θα υπάρχει όσο θα υπάρχουν άνθρωποι που αρρωσταίνουν για προσωπικούς ενδογενείς λόγους. Το ότι σήμερα έχουν εξαλειφθεί νόσοι και επιδημίες που κάποτε μάστιζαν την ανθρωπότητα δεν σημαίνει ήττα κατά κράτος της αρρώστιας και ακαταμάχητη προέλαση της επιστήμης. Γιατί η άλλη πλευρά του νομίσματος που συνήθως αποσιωπάται είναι ότι απλώς έχει αλλάξει η φύση των νόσων, οι νοσούντες είναι οι ίδιοι και ο αριθμός τους, τηρουμένων των αναλογιών, έχει αυξηθεί. **Με άλλα λόγια, ούτε τα πιο δραστικά φάρμακα, ούτε τα πιο καλά βότανα, ούτε άλλα λιγότερο ή περισσότερο ήπια μέσα εξασφαλίζουν την υγεία στον άνθρωπο, στην καλύτερη περίπτωση του δίνουν μία πρόσκαιρη ανακούφιση μέχρι να αλλάξει η συνειδητότητά του, γιατί αυτή είναι που νοσεί στην ουσία.** Υπάρχει βέβαια και μία πολύ ανώτερη, υπερβατική οπτική αναφορικά με το βαθύτερο νόημα της αρρώστιας, αλλά αυτό θα το δούμε σε ένα ξεχωριστό κεφάλαιο.

Πάρα πολλά συμπτώματα δείχνουν ότι η ιατρική νοσεί. Και η νοσούσα ιατρική, όπως κάθε άλλος ασθενής, δεν μπορεί να γιατρευτεί μόνο με την αντιμετώπιση των

συμπτωμάτων. Εντούτοις πάρα πολλοί επικριτές της κατεστημένης ιατρικής και υπερασπιστές εναλλακτικών θεραπειών υιοθετούν αυτόματα την κοσμοθεωρία των συμβατικών γιατρών καθώς και τους στόχους τους, αλλάζοντας μόνο τις μεθόδους. Στο κεφάλαιο αυτό θα επιχειρήσουμε να εξετάσουμε το θέμα της αρρώστιας και της θεραπείας από μια άλλη σκοπιά.

Από τον καιρό του Ιπποκράτη που σήμαινε το τέλος της σύνδεσης της ίασης με τη θρησκεία και το πέρασμα από τη θεοκρατική στην επιστημονική σύλληψη της ιατρικής, η επικρατούσα ιατρική αντίληψη προσπαθεί να πείσει ότι κάθε σύμπτωμα είναι λίγο ως πολύ κάτι το τυχαίο, καθώς η αιτία βρίσκεται σε κάποιες λειτουργικές ανωμαλίες του οργανισμού, οι οποίες αποτελούν το κατ' εξοχήν αντικείμενο της ιατρικής έρευνας. Η κλασική θεραπευτική αποφεύγει συστηματικά να αναζητήσει τη βαθύτερη αιτία του κάθε συμπτώματος, με αποτέλεσμα αρρώστια και σύμπτωμα να στερούνται παντελώς νοήματος. Ως επακόλουθο το μήνυμα χάνει τη λειτουργία του, η προειδοποίηση δεν παίζει το ρόλο που οφείλει να παίζει, αφού τα συμπτώματα υποβαθμίζονται σε ενδείξεις δίχως ουσιαστικό νόημα.

Κάθε σύμπτωμα αποτελεί την ορατή έκφραση μίας αόρατης διαδικασίας και είναι το σινιάλο ότι πρέπει να αναστρέψουμε τη μέχρι τώρα πορεία μας, καθόσον υποδηλώνει ότι κάπου έχουμε πάρει λάθος δρόμο και μας ωθεί να αναρωτηθούμε γιατί. Άρα είναι τουλάχιστον κουτό να τα βάζουμε με το σύμπτωμα και είναι σφάλμα να προσπαθούμε να το εξαλείψουμε με το να καθιστούμε αδύνατη την εκδήλωσή του. Η σωστή αντιμετώπιση δεν είναι να εμποδιστεί το σύμπτωμα, αλλά να καταστεί περιττό, αφού θα έχει γίνει κατανοητό το μήνυμά του. Εξυπακούεται βέβαια ότι γι' αυτό το σκοπό χρειάζεται να αποστρέψει κανείς την προσοχή του από το σύμπτωμα και να ψάξει βαθύτερα μέσα στον εαυτό του, προκειμένου να καταλάβει τι θέλει να του πει.

Το πρόβλημα της κλασικής ιατρικής είναι ότι αδυνατεί να κάνει αυτό το βήμα, επειδή τα συμπτώματα μονοπωλούν το ενδιαφέρον της. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε ταυτίζει το σύμπτωμα με την αρρώστια, πράγμα που σημαίνει ότι αδυνατεί να διαχωρίσει τη μορφή από το περιεχόμενο.

Το παρεπόμενο είναι ότι επενδύεται ένα μεγάλο κεφάλαιο σε ενέργεια, τεχνογνωσία κ.λ.π. για να θεραπευτούν όργανα ή μέλη του σώματος αλλά όχι ο ίδιος ο ασθενής. Η επιδίωξη της σύγχρονης ιατρικής είναι να μπορέσει κάποτε να εμποδίσει την εκδήλωση κάθε συμπτώματος, χωρίς όμως να την απασχολεί αν αυτό είναι δυνατό, σάφρον και ευκαίιο. Όμως η πραγματικότητα είναι διαφορετική από τους ευσεβείς πόθους που καλλιεργούνται στα εργαστήρια, μα παρ' όλα αυτά δεν έχει καταφέρει να μειώσει την ευφορία και το ζήλο με τον οποίο επιδιώκεται αυτός ο στόχος. Διότι από τον καιρό που επικράτησε η σύγχρονη, επονομαζόμενη επιστημονική ιατρική, ο α-

ριθμός των αρρώστων δεν μειώθηκε ούτε κατά ένα κλάσμα ενός εκατοστού. Ο αριθμός των αρρώστων παραμένει ο ίδιος, μόνο τα συμπτώματα έχουν αλλάξει. Το γεγονός αυτό προσπαθούν να το καλύψουν επιτήδεια με στημένες στατιστικές, περιορίζοντας το πλαίσιο αναφοράς τους σε συγκεκριμένες κατηγορίες συμπτωμάτων. Λόγου χάριν διατυμπανίζεται η ήττα των λοιμωδών νοσημάτων αλλά παράλληλα αποσιωπώνται άλλα συμπτώματα που έγιναν πιο πυκνά και επιθετικά στο ίδιο διάστημα.

Οι αρρώστιες έχουν τη ρίζα τους πολύ βαθιά μέσα στην ανθρώπινη ύπαρξη και δεν εξαφανίζονται από προσώπου γης με τεχνοκρατικές μεθόδους, όσο προχωρημένες και δεξιοτεχνικές κι αν είναι. Εάν ο άνθρωπος μπορούσε να αντιληφθεί τη σημασία και την αξία της αρρώστιας και του θανάτου, θα συνειδητοποιούσε πόσο γελοία είναι η ύβρις μας να θέλουμε να ια εξαφανίσουμε με τις δικές μας δυνάμεις. Συνήθως μια αρρώστια θέλει να προειδοποιήσει τον άνθρωπο ότι κάποια πλευρά της ψυχικής του ζωής βρίσκεται εκτός τάξης και η αταξία αυτή εκδηλώνεται αναγκαστικά στο σώμα, το φερέφωνο της ψυχής, αφού ως επί το πλείστον αρνούμαστε να ακούσουμε τι έχει να μας πει η ίδια. Άρα τα συμπτώματα μας πληροφορούν εμμέσως πλην σαφώς ότι κάτι πάσχει στην ψυχή μας και ότι έχουμε συγκεκριμένες ελλείψεις που μας εμποδίζουν να αισθανόμαστε ολοκληρωμένοι. Επομένως όταν το συνειδητοποιήσει κάποιος αυτό, μπορεί να μεταβάλλει τη στάση του και το πώς αντιμετωπίζει την αρρώστια. Δεν βλέπει πια το σύμπτωμα ως εχθρό, τον οποίο πρέπει πάση θυσία να κατατροπώσει, αντίθετα το αντιμετωπίζει σαν ένα πληροφοριοδότη που μπορεί να τον βοηθήσει να ανακαλύψει τις ελλείψεις του. Τότε το σύμπτωμα γίνεται σαν ένας δάσκαλος που μας διδάσκει να μεριμνήσουμε για την προσωπική μας ανάπτυξη και την ψυχική μας ολοκλήρωση.

Εδώ διαφέρει η **καταπολέμηση** της αρρώστιας από την **υπέρβαση** της αρρώστιας. Η **ίαση**, η υγεία, προκύπτει αποκλειστικά όταν ο άρρωστος αντιμετωπίζει ώριμα και νικηφόρα την άρρωστη **ψυχική κατάσταση**. Ποτέ η αρρώστια δεν παύει να υπάρχει επειδή έχουν προσωρινά εξαλειφθεί με μία εξωτερική επέμβαση τα συμπτώματα. Γιατί αυτά θα μεταμφιεστούν και θα επανέλθουν δριμύτερα. Έτσι ο τακτικός πόλεμος θα μετατραπεί σε ένα ανταρτοπόλεμο μικρότερης ή μεγαλύτερης φθοράς και διάρκειας.

Η πορεία του ανθρώπου είναι η πορεία από την ατέλεια προς την τελείωση. Αυτός είναι ο σκοπός και το νόημα της ανθρώπινης ζωής στη Γη. Έρχεται εδώ ατελής, ανολοκλήρωτος, για να γίνει ολοκληρωμένος, τέλειος άνθρωπος. Συχνά η αρρώστια γίνεται ο αναγκαστικός δρόμος προς την ολοκλήρωση. Όσο πιο συνειδητά γίνεται δε αυτή η πορεία, τόσο πιο εύκολα και γρήγορα διανύεται.

Η αρρώστια ως δυνατότητα

προσωπικής ανάπτυξης

Όπως είδαμε παραπάνω η αρρώστια αποτελεί μία σημαντική φάση στη ζωή ενός ανθρώπου. Η βίωση της αδυναμίας, του πόνου, της καχεξίας, μπορεί να γίνει το έναυσμα για ένα νέο προσανατολισμό και για μία διαδικασία προσωπικής ωρίμανσης. Συχνά βιώνουμε καταστάσεις που είναι πολύ οδυνηρές για να τις βαστάξουμε ή όπου δεν αισθανόμαστε αρκετά δυνατοί για να τα βγάλουμε πέρα μαζί τους. Σε τέτοιες περιπτώσεις μπορεί πράγματι να μας είναι προτιμότερο να πονέσουμε στο σωματικό επίπεδο και να αντιμετωπίσουμε την οδυνηρή εμπειρία έμμεσα από την παρακαμπτήριο του σώματος παρά να την επεξεργαστούμε ψυχικά, καθότι αισθανόμαστε ότι υπερβαίνει τις δυνάμεις μας.

Σχεδόν όλοι μας έχουμε κάνει τη διαπίστωση πως σε καιρούς που είμαστε σοβαρά άρρωστοι οι απαιτήσεις της καθημερινότητας υποχωρούν και γίνονται πραγματικά ασήμαντες. Το αίσθημα αυτό της αδιαφορίας απέναντι στα καθημερινά πράγματα, που βέβαια οφείλεται στην παροδική φυσική αδυναμία του αρρώστου αποτελεί τον αντίποδα στη συνηθισμένη μας εξωστρεφή ζωή.

Έτσι από αυτή την έξωθεν επιβεβλημένη αλλαγή στάσης και εσωστρέφειας, μπορεί να προκύψουν εσωτερικά βιώματα και διεργασίες ψυχικής ωρίμανσης που δεν θα ήταν δυνατές στην καθημερινή ζωή. Μία ασθένεια έχει χρέος να ωφελήσει τον άνθρωπο γιατί πρέπει να του δώσει το λάκτισμα να ασχοληθεί με το εσωτερικό του και να αρχίσει μία διεργασία που έχει καθυστερήσει από καιρό. Η ασθένεια μπορεί να γίνει η ευκαιρία για να εμβαθύνει κανείς στο νόημα του πόνου και του θανάτου και να συμφιλιωθεί μαζί τους. Με την κατάφαση και την αποδοχή αυτών που μέχρι τότε δεν ήθελε να αποδεχτεί μπορεί να του ανοιχτεί μια δυνατότητα να εισχωρήσει σε μία άλλη πραγματικότητα και σε επαφή μαζί της να γνωρίσει μία βαθύτερη και ουσιαστικότερη *εξυγίανση*. **Η αρρώστια και ο πόνος είναι ικανά να μας οδηγήσουν στην απόγνωση. Μπορούν όμως και αντίστροφα να μας οδηγήσουν να διαπλαστούμε, να σκληραγωγηθούμε και να ατσαλωθούμε μέσω του πόνου, να γίνουμε πιο ανθρώπινοι, πιο υπομονετικοί και συμπονετικοί με τον εαυτό μας, με τους συνανθρώπους και όλα τα πλάσματα γύρω μας. Και πάνω από όλα, μπορούν να γίνουν το εφαλτήριο για να ξυπνήσουμε, να ξεφύγουμε από το λαβύρινθο που δημιουργήσαμε μόνοι μας με τις μέχρι τότε επιδιώξεις, με τον τρόπο ζωής και με τα λανθασμένα ιδανικά, έτσι ώστε να βρούμε ένα νέο νόημα στην ύπαρξή μας.**

Σχεδόν όλες οι αρρώστιες μας επιβάλλουν αλλαγές στη συμπεριφορά μας, οι οποίες μπορούν να χωριστούν σε δύο βασικές κατηγορίες. Από τη μια πλευρά μας εμποδίζουν να κάνουμε ορισμένα πράγματα που θα θέλαμε να κάνουμε υπό κανονικές συνθήκες, ενώ από την άλλη μας πιέζουν να κάνουμε κάτι που πριν

προσπαθούσαμε να το αποφύγουμε. Μια εξωγενώς επιβεβλημένη αλλαγή συμπεριφοράς σημαίνει ότι επιβάλλεται μια διόρθωση της πορείας μας και γι' αυτό πρέπει να την αντιμετωπίσουμε με σοβαρότητα. Συνήθως ο άρρωστος έχει την τάση να προβάλλει ισχυρή αντίσταση στις αλλαγές στον τρόπο ζωής του που του επιβάλλει η αρρώστια, χάνοντας έτσι ακόμη περισσότερη πολύτιμη ενέργεια. Στις περισσότερες δε περιπτώσεις προσπαθεί να αναστρέψει το συντομότερο δυνατό αυτή την επιβεβλημένη από την αρρώστια διόρθωση της πορείας του, για να μπορεί ανενόχλητος να επιστρέψει στο συνηθισμένο του δρόμο. Αλλά αρρώστια σημαίνει κρίση και κάθε κρίση απαιτεί την ανάπτυξη νέων δυνατοτήτων για να ξεπεραστεί. Οποιαδήποτε προσπάθεια του αρρώστου να επανέλθει στην κατάσταση που ήταν πριν αρρωστήσει είναι αφελής και λειτουργεί ως τροχοπέδη. Η αρρώστια θέλει να τον προωθήσει παραπέρα, θέλει να τον σπρώξει να πραγματώσει τους πολύ προσωπικούς στόχους για τους οποίους ήρθε στη ζωή. Έτσι η κρίση αποκτά νόημα από τη στιγμή που θα δεχτούμε συνειδητά και εθελοντικά να ακολουθήσουμε αυτό το κάλεσμα.

Όταν κάποιος θεωρεί το σύμπτωμα μιας αρρώστιας ως ένα τυχαίο ενόχλημα που οφείλεται σε μία λειτουργική διαταραχή του οργανισμού, τότε τα μηνύματα που θα πρέπει να καταλάβει όχι μόνο εξακολουθούν να έρχονται αλλά αυξάνουν επιπλέον σε ένταση, που αρχίζει με μία ηπιότερη υπόδειξη και καταλήγει σε μία έντονη πίεση. Κάθε μια βαθμίδα της κλιμάκωσης αυτής ισοδυναμεί με μία αύξηση της πίεσης με την οποία η μοίρα προκαλεί τον άνθρωπο να θέσει υπό αμφισβήτηση την οπτική και την πρακτική του.

Ένα πρόβλημα, προτού εκδηλωθεί στο σώμα ως σύμπτωμα, προειδοποιεί πολλές φορές την ψυχή υποδηλώνοντας την ύπαρξή του μέσα από όνειρα, επίμονες σκέψεις, φαντασιώσεις, τριβές με το περιβάλλον ή δυσαρμονία με τον εαυτό μας. Όσο πιο ανοικτός και δεκτικός είναι κάποιος στα ερεθίσματα αυτά που του εκπέμπονται από την ψυχική του σφαίρα, και όσο πιο πρόθυμος είναι να τους δώσει χώρο να εκδηλωθούν στο συνειδητό του, τόσο πιο ζωντανή, αυθεντική και δημιουργική είναι η ζωή του. Στην αντίθετη περίπτωση, όπου δεν ευαισθητοποιείται σε αυτά τα ερεθίσματα, γίνεται αναίσθητος απέναντι στα κελύσματα της μοίρας του, γεγονός που οδηγεί αργά ή γρήγορα στην πρώτη βαθμίδα της κλιμάκωσης της πίεσης: παρουσιάζεται το πρώτο σύμπτωμα, μικρό, αβλαβές αλλά επίμονο. Μετά από μία αρχική περίοδο αντίστασης στις κάποιες λειτουργικές ενοχλήσεις συνήθως μαθαίνει κανείς να ζει μαζί τους για ένα διάστημα. Στη συνέχεια όμως παρουσιάζονται άλλα συμπτώματα, κυρίως οξείας φλεγμονής, που αναλόγως με το είδος του ψυχικού προβλήματος εκδηλώνονται στο αντίστοιχο μέρος του σώματος. Έτσι λόγου χάριν ο φόβος μας αποτυπώνεται

στα νεφρά, αλλά προβλήματα, όπως της συσσωρευμένης οργής «μας πρήζουν το στομάχι» ή «μας κάθονται στο στομάχι» κ.ο.κ.

Δεν έχουμε δυστυχώς τη δυνατότητα να ασχοληθούμε αναλυτικά σε αυτό το κεφάλαιο με τη σημειολογία, δηλαδή τη γλώσσα των μεμονωμένων συμπτωμάτων. Άλλωστε υπάρχουν πλέον αρκετά βιβλία που διαπραγματεύονται λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένα αυτή τη θεματική. Εδώ θα πάρουμε μόνο ένα θέμα ως παράδειγμα -το στομάχι και τα προβλήματα της πέψης- και θα το εξετάσουμε με τη μεγαλύτερη δυνατή συντομία. Προηγουμένως όμως είναι χρήσιμο να πάρουμε μια ιδέα από το συμβολισμό της διατροφής. Ήδη μπορεί κάποιος να καταλάβει πολλά από τις τροφές που προτιμά ή αρνείται να φάει, πράγμα που αποτυπώνεται εύστοχα με τη φράση «πες μου τι τρως για να σου πω ποιος είσαι». Επιπλέον αποτελεί μία πολύ καλή άσκηση να ασκείται η όραση και η αυτογνωσία του παρατηρώντας τις πολύ καθημερινές και συνηθισμένες διαδικασίες. Έτσι μαθαίνει κανείς να αναγνωρίζει ορισμένες αλληλεξαρτήσεις που φανερώνουν κάποια πράγματα για τον εαυτό του που δεν είναι ποτέ τυχαία. Όταν κάποιος λόγου χάριν έχει όρεξη να φάει κάτι το συγκεκριμένο, αυτό το γεγονός υποδηλώνει μία ψυχική συνάφεια με το αντικείμενο της όρεξής του και ως εκ τούτου μαρτυρεί κάτι για τον ψυχισμό του. Κατά τον ίδιο τρόπο είναι ερμηνεύσιμη και η αντιπάθεια προς ό,τι δεν θέλει να βάλει στο στόμα του. Είναι πασίγνωστο ότι όταν κάποιος δεν έχει τόση αγάπη στη ζωή του όση χρειάζεται, αυτό το αίσθημα της στέρησης εκδηλώνεται στο σωματικό επίπεδο ως πιεστική ανάγκη για γλυκά, όπου η γλυκιά γεύση είναι το υλικό υποκατάστατο για την ψυχική έλλειψη, ή για την ανικανότητα να γευτεί τη γλύκα της ζωής.

Ας περάσουμε στο στομάχι που ο κύριος ρόλος του είναι να δέχεται και να χωνεύει τροφές, αλλά και εντυπώσεις ή συγκινήσεις. Οι λειτουργίες αυτές απαιτούν από τον άνθρωπο να είναι δεκτικός, ανοικτός και ανεκτικός, με την έννοια να είναι πρόθυμος να αφηθεί να χαλαρώσει και να βιώσει. Στο ψυχικό επίπεδο αυτό αντιστοιχεί στον κόσμο των συναισθημάτων, στην ικανότητα να αισθανθεί κανείς. Όταν κάποιος απωθεί από το συνειδητό του την ικανότητα αυτή, τότε η λειτουργία της μετατίθεται στο σώμα του. Στην περίπτωση αυτή δεν είναι μόνο «η αγάπη που περνάει από το στομάχι», αλλά και κάθε τι δυσάρεστο που «χτυπάει ή κάθεται στο στομάχι», επειδή είναι «γροθιά στο στομάχι», εκτός εάν κάποιος είναι «μεγάλο στομάχι» και δεν τον αγγίζει τίποτα συναισθηματικά.

Το στομάχι εκτός από το να δέχεται και να αφομοιώνει, έχει άλλη μία λειτουργία, την παραγωγή και την έκκριση του γαστρικού υγρού. Εάν διαταραχθεί αυτή η λειτουργία τότε το στομάχι παράγει είτε πολύ μικρή είτε πολύ μεγάλη ποσότητα οξέος. Στην πρώτη περίπτωση η τροφή χωνεύεται με δυσκολία ή και καθόλου, οπότε κάθεται «σαν πέτρα στο στομάχι», ενώ στην αντίθετη περίπτωση δημιουργείται υπερχλωρδρία. Μια τέτοια υπερέκκριση οξέος με τον καιρό μπορεί να καταστρέψει

το βλεννογόνο του στομάχου και να προκαλεί πόνο κάθε φορά που αρχίζει η πέψη. Συνοδά συμπτώματα είναι επίσης η καούρα, το πρήξιμο της κοιλιάς και το ρέψιμο, η δε πάθηση ονομάζεται γαστρίτις. Εάν η γαστρίτις γίνει χρόνια, μπορεί να εξελιχθεί σε έλκος του στομάχου, όπου το στομάχι κατά κάποιο τρόπο τρώει τις σάρκες του, καθώς το γαστρικό οξύ ανοίγει χωνοειδείς πληγές στο βλεννογόνο. Σε βαριές περιπτώσεις μπορεί να συμβεί γαστρορραγία ή ακόμη και διάτρηση στομάχου. Τα ίδια ισχύουν και για το δωδεκαδάκτυλο, το πρώτο τμήμα του λεπτού εντέρου που ακολουθεί μετά το στόμιο του στομάχου.

Πολλοί άνθρωποι όταν βρεθούν αντιμέτωποι με μια δυσάρεστη κατάσταση «ξινίζουν» και «τους πιάνει ή τους χαλάει το στομάχι» από το θυμό και τα νεύρα τους. Εάν κάποιος δεν κατορθώνει να κυριαρχεί συνειδητά στα νεύρα του ή έστω να αντιδρά με επιθετικό τρόπο, αντ' αυτού καταπίνει το θυμό του. Ως συνέπεια τότε η επιθετικότητά του «σωματοποιείται» και η «ξινίλα» του εκδηλώνεται ως γαστρικό οξύ. Το στομάχι αντιδρά όξινα παράγοντας στο υλικό επίπεδο «επιθετικά» γαστρικά υγρά προκειμένου να επεξεργαστεί και να αφομοιώσει μη υλικά συναισθήματα. Η διεργασία αυτή είναι εξαιρετικά δύσκολη καθώς μερικά πράγματα μας «φέρνουν αναγούλα», με αποτέλεσμα, επειδή οι τροφές παλινδρομούν και πιέζουν προς τα πάνω να μας κάνουν να ρευόμαστε, δηλώνοντας έμμεσα ότι δεν πρέπει να καταπίνουμε τα συναισθήματά μας αλλά να αφήνουμε το στομάχι να κάνει τη δουλειά για την οποία είναι φτιαγμένο. Με την καούρα και την ξινίλα το οξύ ανεβαίνει προς τα πάνω γιατί το στομάχι δεν αντέχει την όξυνση που ζητάει να εκφραστεί συνειδητά.

Όλα αυτά υποδεικνύουν σε όποιον πάσχει από το στομάχι του πού βρίσκονται τα προβλήματά του. Κατά βάση εκείνο που του λείπει είναι η ικανότητα να χειρίζεται συνειδητά τα νεύρα και την επιθετικότητά του και ως εκ τούτου του λείπει επίσης η ικανότητα να αντιμετωπίζει με υπευθυνότητα και ωριμότητα συγκρούσεις και καταστάσεις οργής. Ένα τέτοιο άτομο ή δεν εκφράζει καθόλου την οργή του, τα «καταπίνει όλα» και του «τρώνε τα σωθικά» ή δείχνει αντίθετα υπερβολική επιθετικότητα. Αλλά και οι δύο ακραίες αντιδράσεις δεν τον βοηθούν να λύσει πραγματικά τα προβλήματά του. Γιατί για να αντιμετωπίσει κανείς τέτοιες συγκρούσεις ώριμα χρειάζεται να έχει ως βάση του εμπιστοσύνη στον εαυτό του και αίσθημα ασφάλειας. Ο ασθενής που πάσχει από το στομάχι του δεν θέλει να έρθει αντιμέτωπος με συγκρούσεις απευθείας και συνειδητά. Ασυνείδητα νοσταλγεί πολλές φορές να επιστρέφει στα ανέμελα, χωρίς τριβές και συγκρούσεις παιδικά του χρόνια, γι' αυτό το στομάχι του θέλει χυλούς και «αθώες» τροφές.

Αυτή η βασική στάση της διοχέτευσης τω συναισθημάτων και της επιθετικότητας προς τα μέσα αντί προς τα έξω καταλήγει τελικά σε δημιουργία έλκους. Ο ελκοπαθής αντί να επεξεργάζεται και να αφομοιώνει τις εξωτερικές εντυπώσεις τρώει

κυριολεκτικά τα σωθικά του. Γι' αυτό το λόγο, το αίτημα για όποιον έχει σοβαρότερα στομαχικά προβλήματα είναι να συνειδητοποιήσει τα συναισθήματά του, να επεξεργάζεται συνειδητά συγκρούσεις και εκρηκτικές καταστάσεις και να αφομοιώνει συνειδητά τις εντυπώσεις από τον περίγυρο και, κυρίως, να μην απωθεί τίποτα.

Σε γενικές γραμμές οφείλει να θέτει στον εαυτό του τα εξής ερωτήματα: Τι δεν μπορώ ή δεν θέλω να καταπιώ; Τι με «τρώει» και τι δεν χωνεύω και πού δεν αντιδρώ σωστά; Πώς αντιμετωπίζω τα συναισθήματά μου; Την επιθετικότητά μου; Μέχρι ποιου σημείου αποφεύγω τις συγκρούσεις; Όπως προειπώθηκε, εάν δεν ληφθούν έγκαιρα υπόψη τα προειδοποιητικά αυτά σημάδια μιας υφισταμένης ψυχικής δυσλειτουργίας, η μη φυσιολογική ή διαταραγμένη κατάσταση του οργανισμού παίρνει διαστάσεις φλεγμονής και τα συμπτώματα γίνονται όλο και πιο σοβαρά. Ο μη ειδικός αναγνωρίζει αυτά τα συμπτώματα από τις τελικές συλλαβές -ιτις, π.χ. ωτίτις, νευρίτις κ.λ.π. Μια φλεγμονώδης πάθηση παριστάνει μία άμεση πρόσκληση προς τον άρρωστο να ασχοληθεί πάραυτα με το πρόβλημά του. Εάν και αυτή η πρόσκληση δεν βρει ανταπόκριση από τον άρρωστο, τότε η οξεία φλεγμονή μεταμορφώνεται σε μία χρόνια μορφή, αναγνωρίσιμη από την κατάληξη -ωση, όπως οστεοπόρωση, κίρρωση κ.ο.κ. Όποιος δεν θέλει να δεχτεί την πρόσκληση για μία συνειδητή αλλαγή στη ζωή του τώρα, αποκτά ως παρεπόμενο ένα μακρόβιο συνοδό που του χτυπάει συνεχώς το καμπανάκι. Οι χρόνιες παθήσεις ως επί το πλείστον εισάγουν μη αντιστρεπτές σωματικές αλλοιώσεις τις οποίες χαρακτηρίζουμε πλέον ως ανίατες αρρώστιες.

Η εξέλιξη αυτή οδηγεί αργά ή γρήγορα στο θάνατο. Τότε όσα από τα καθήκοντα που θα τον οδηγούσαν στην ολοκλήρωσή του δεν δέχτηκε να τα αναλάβει κάποιος ή δεν τα εκπλήρωσε ικανοποιητικά (ώστε να λυτρωθεί από αυτά), τα παίρνει μαζί του στον άλλο κόσμο. Στο θέμα αυτό θα αναφερθούμε διεξοδικά στο δεύτερο μέρος του βιβλίου.

Σε πολλούς πρωτόγονους λαούς η γνώση ότι ψυχή και αρρώστια είναι αλληλένδετες, αποτελεί κοινό τόπο. Στους Ινδιάνους των Άνδεων π.χ. είναι ζωντανή η πεποίθηση ότι δεν υπάρχουν «φυσικά» αίτια για μια αρρώστια, αλλά ότι αυτή προέρχεται από τη δραστηριότητα ενός κακόβουλου πνεύματος η οποία ανταποκρίνεται σε μία μαγική «αιτιότητα». Οι κακές δυνάμεις, στις οποίες αναφέρονται οι Ινδιάνοι, αφυπνίζονται από φιλονικίες στην οικογένεια ή στη γειτονιά, από ερωτικές αντιζηλίες, με λίγα λόγια από οτιδήποτε παραβαίνει τη θεία τάξη. Πρόκειται για καταστάσεις συνυφασμένες με τη ζωή που είναι τυπικές και για τη δική μας κοινωνία. Πρόσθετες νοσογόνες αιτίες κατά τους Ίντιος είναι ο φθόνος, η έπαρση, το μίσος, η πνευματική τυφλότητα, η φιληδονία. Μια πολύ συγγενική αντίληψη πρεσβεύει επίσης ο Βουδισμός, όπου τα παραπάνω συναισθήματα θεωρούνται ως παθογόνα δηλητήρια.

Συνακόλουθα, λανθασμένη διαβίωση, λανθασμένες πεποιθήσεις, αντιδράσεις συμπεριφορές και επιδιώξεις, και απωθημένες εμπειρίες μπορούν να κάνουν έναν άνθρωπο να αρρωστήσει. Επομένως η αντίστροφη πορεία, η αποστασιοποίηση από παλιές ή τραυματικές εμπειρίες, από αρνητικές σκέψεις και συναισθήματα, θα πρέπει να ανοίγει το δρόμο για την εξυγίανση. Η συνειδητότητά μας αποτελείται από το άθροισμα των ψυχικών και πνευματικών μας κατευθύνσεων, όπου συμμετέχει βεβαίως και το ασυνείδητο. Η αρρώστια είναι το επακόλουθο μιας λανθασμένης συνειδητότητας και μιας λανθασμένης πορείας ζωής, η οποία προκύπτει από την πρώτη. Ψυχική και σωματική δυσαρμονία είναι τόσο η αιτία όσο και η συνέπεια μιας άρρωστης συνείδησης. Άρα για να έχει κανείς υγιή συνείδηση πρέπει να παλέψει γι' αυτή την αρμονία Όλα τα συμβάντα της ζωής μας αποκρυσταλλώνονται σε εσωτερικά βιώματα. Αυτά τα αποθηκευμένα βιώματα επηρεάζουν τις αντιλήψεις και τις πράξεις μας και αποτελούν ένα αποφασιστικό παράγοντα στις αντιδράσεις μας. Ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Επίκτητος έγραφε πριν 2.000 χρόνια: **«Δεν είναι τα γεγονότα που ταρασσουν το πνεύμα του ανθρώπου, αλλά το πώς ο ίδιος κρίνει τα γεγονότα. Επομένως όταν κάτι αναστέλλει τη δράση μας, μας αναστατώνει ή μας βασανίζει, δεν πρέπει ποτέ να επιρρίπτουμε την ευθύνη σε άλλους, παρά μόνο στον εαυτό μας, δηλαδή στην κρίση μας Το να επιρρίπτουμε την ευθύνη για τη δική μας δυστυχία στους άλλους, είναι δείγμα ελλιπούς ανάπτυξης. Το να αναλαμβάνουμε εμείς την ευθύνη είναι δείγμα ότι η προσωπική μας ανάπτυξη έχει αρχίσει. Το να μην επιρρίπτουμε ευθύνες ούτε στον εαυτό μας ούτε στους άλλους σημαίνει ότι η προσωπική μας ανάπτυξη έχει ολοκληρωθεί».**

Μια από τις πλάνες που είναι διαδεδομένες στην εποχή μας είναι η αντίληψη ότι ένας γιατρός ή ψυχοθεραπευτής ή εναλλακτικός θεραπευτής μπορεί να κάνει καλά έναν άρρωστο. Ασφαλώς η σύγχρονη επιστημονική ιατρική μπορεί να μας απαλλάξει από πολλά ενοχλήματα και έτσι ο ρόλος της είναι σημαντικός σε οξείες καταστάσεις. Όμως δεν είναι σωστό να επαναπαυόμαστε αφήνοντας στο γιατρό όλη την ευθύνη για την ίασή μας. Η εξυγίανσή μας είναι δικό μας καθήκον. Εμείς οι ίδιοι φέρουμε την ευθύνη για τη ζωή μας, άρα εμείς οι ίδιοι ευθυνόμαστε για το εάν και πώς θα γίνουμε ολοκληρωμένοι, υγιείς στο σώμα, στην ψυχή και στο πνεύμα.

Ο άρρωστος πρέπει να μάθει καταρχάς ότι οι σωματικές διαταραχές δεν είναι εισβολείς, δεν είναι έξωθεν προερχόμενοι εχθροί, όπως φαίνεται εκ πρώτης όψεως, αλλά ότι έχουν προκύψει από τη δική του ζωή. Γι' αυτό το λόγο το ζητούμενο δεν είναι να εξαλειφθούν απλώς, παρά να καταλάβει τι θέλουν να του πουν.' Το πρώτο βήμα είναι να θεωρήσει τις σωματικές διαταραχές ως έκφραση της προσωπικότητάς του και να ερευνήσει με ποιες εσωτερικές ή εξωτερικές αντιδράσεις του συνδέονται. Αυτή η διαδικασία βέβαια δεν είναι απλή, παρά *μακροπρόθεσμη και επίπονη*. Στη διάρκειά της θα πρέπει να αποκτήσει μία νέα, πιο ολοκληρωμένη κατανόηση του

εαυτού του και του περιβάλλοντος του. Μόνο με την αυτογνωσία μπορεί στη συνέχεια να αλλάξει θέσεις, συνήθειες, ίσως και στόχους στη ζωή του.

Το σύνδρομο του «καλού Σαμαρείτη»

Ένα θεμελιακό δεδομένο της ανθρώπινης εμπειρίας και ανάπτυξης είναι ότι κανένας δεν μπορεί να κάνει έναν άλλον να ωριμάσει. Με το να εξηγήσει κάποιος σε ένα παιδί τι σημαίνει να είσαι ενήλικος το παιδί βέβαια δεν ενηλικιώνεται αφού πρέπει να ωριμάσει από μόνο του. Άλλο τόσο δεν μπορεί ένα υγιές να κάνει έναν άρρωστο να βρει την υγεία του με το να του εξηγήσει τι σημαίνει να είναι κανείς ψυχικά υγιής, με άλλα λόγια ισορροπημένος, ώριμος και υπεύθυνος για τον εαυτό του.

Για τον παραπάνω λόγο πρώτα πρώτα όποιος ασκεί ένα θεραπευτικό ή κοινωνικό λειτουργήμα ή όποιος απλώς θέλει να συμβουλευτεί ένα φίλο, πρέπει να θέσει στον εαυτό του την ερώτηση: Γιατί άραγε θέλω να βοηθήσω; Διότι ειδικά στα θεραπευτικά επαγγέλματα είναι οφθαλμοφανές ότι πολλοί που θέλουν να βοηθήσουν τους άλλους, στην πραγματικότητα είναι οι πρώτοι που χρειάζονται βοήθεια. Κατά την ψυχολογική ορολογία πρόκειται για μια *προβολή* της προσωπικής ανάγκης για βοήθεια στον κοινωνικό περίγυρο. Τα κίνητρα για να βοηθήσει κανείς είναι πολλά. Εάν κάποιος θέλει μόνο να χειραγωγεί το φίλο, το γείτονα, το σύντροφο, τον περίγυρό του, δηλαδή θέλει να «αναμορφώσει» τον άλλο άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του αντίληψη ή πολύ απλά θα ήθελε και οι άλλοι να συμπεριφέρονται όπως θα του άρεσε, ασφαλώς τότε δεν πρόκειται για αυθεντική βοήθεια. Δεν αποκλείεται να νιώθει μάλιστα συμπόνια και οίκτο για τον άλλον, όμως με τις παραπάνω προϋποθέσεις δεν είναι άλλο από αυτοοίκτος. Ένας τέτοιος οίκτος είναι απλά η υπεροπτική προβολή της προσωπικής ανάγκης για βοήθεια στον «κακόμοιρο», «αδύναμο» συνάνθρωπο και άρα δεν είναι γνήσια συμπόνια. Ή είναι η συγκάλυψη της προσωπικής ανάγκης για βοήθεια, όπως θα δούμε παρακάτω.

Αναμφισβήτητα η πρόθεση προσφοράς βοήθειας είναι αξιέπαινη. Όμως μια καθαρά συναισθηματική παρόρμηση ή η επιθυμία να σώσει κανείς την ανθρωπότητα και να φέρει την ειρήνη δεν αρκεί για να γίνει μία καλή κίνηση και στην πραγματικότητα. Όποιος θέλει να βοηθήσει τους άλλους θα πρέπει να αρχίσει από τον εαυτό του, χωρίς να εξαιρέσει την εξέταση των κινήτρων του. Άλλωστε πολλές φορές η καλύτερη βοήθεια είναι να μην βοηθήσει κανείς τον άλλον, ούτως ώστε να μάθει ο ίδιος να στέκεται στα πόδια του και να φέρει την ευθύνη για τις ενέργειές του.

Η αιτία για τις περισσότερες ψυχικές και οργανικές διαταραχές είναι ακριβώς ότι οι πάσχοντες δεν θέλουν να αναλάβουν την ευθύνη για τη ζωή τους, να αντιμετωπίσουν δηλαδή συνειδητά τα κακώς κείμενα και να αμφισβητήσουν τα αυτονόητα. Από μία άποψη επομένως δεν μπορούμε καν να βοηθήσουμε τους άλλους εάν δεν είναι οι ίδιοι πρόθυμοι να αναλάβουν την πλήρη ευθύνη για τις πράξεις τους.

Βασική προϋπόθεση για να υπάρξει εξωτερική και εσωτερική υγεία είναι η κάθαρση της ψυχικής ζωής και, εάν είναι απαραίτητο, νέοι προσανατολισμοί. Είναι ανάγκη να μάθουμε να βιώνουμε τα αυθεντικά δικά μας συναισθήματα και όχι τα κατά συνθήκη, είναι ανάγκη να καταρρίψουμε τα εσωτερικά φράγματα που μας αποξενώνουν από τον εαυτό μας και από το περιβάλλον μας.

Ο πολιτισμός μας έχει αναγάγει την επιστήμη και την τεχνολογία σε απόλυτη αξία. Όμως η γνώση που έχουμε για τον εξωτερικό κόσμο είναι πολύ μεγαλύτερη σε σύγκριση με τη γνώση μας για τον εσωτερικό μας κόσμο. Το πόσο σημαντική είναι π.χ. η τρυφερότητα και η αγάπη για τη σωματική και ψυχική ευεξία δεν καταλαμβάνει ούτε μία αράδα στα πανεπιστημιακά βιβλία της ιατρικής κι εν τούτοις είναι ένα πασίγνωστο γεγονός ότι ειδικά η αγάπη παίζει πολύ μεγάλο ρόλο στη θεραπεία. Έτσι επιστρέφουμε στο θέμα της αλτρουιστικής βοήθειας. Για την αληθινή βοήθεια χρειάζεται αληθινή αγάπη, εκείνη η αγάπη που ξεχνά τον εαυτό και το εγώ της. Κοιτάξτε γύρω σας και σκεφθείτε ποιος έχει κατά τη γνώμη σας μία τέτοια αγάπη. Αναγκαία προϋπόθεση για να μπορεί να αγαπήσει κανείς τον πλησίον του είναι να μπορεί να αγαπήσει τον εαυτό του. Μόνο όποιος έχει μάθει να αγαπάει τον εαυτό του με την πιο βαθιά έννοια του όρου, αναγνωρίζοντας και δεχόμενος τον εαυτόν του όπως είναι, είναι ικανός να αγαπήσει γνήσια άλλους ανθρώπους και άρα να τους βοηθήσει.

Οι απαιτήσεις και τα προβλήματα της μοντέρνας εποχής μάς δυσκολεύουν να φερθούμε «ανθρώπινα» στους άλλους. Γιατί το ίδιο το σύστημα μας αναγκάζει σχεδόν να συμμετέχουμε στον ανταγωνισμό και στα άγχη των άλλων, πράγμα που γεννά αισθήματα αποξένωσης και φόβου. Ακόμη και όταν προσπαθούμε να διαμορφώσουμε πιο ελεύθερα και δημιουργικά τη ζωή μας, υπάρχουν συνήθως οι «αντικειμενικές συνθήκες» που περιορίζουν σε μεγάλο βαθμό τις δυνατότητες εκδίπλωσής μας. Η δουλειά μας, είτε πνευματική είτε χειρωνακτική, σπάνια μας δίνει πλήρη ικανοποίηση. Για το λόγο αυτό η συναισθηματική και πνευματική μας ζωή αλλοιώνεται και καταπιέζεται, ενώ επίσης ορισμένες πλευρές της σωματικής μας υπόστασης υφίστανται περιορισμούς, ενώ άλλες υπερτονίζονται. Ως συνέπεια δεν παίρνουμε την «τροφή» εκείνη που χρειαζόμαστε για να είμαστε υγιείς κι ευτυχισμένοι.

Υποσιτιζόμενοι πνευματικά, λαχταρώντας μία κάποια πλήρωση του κενού μας αρχίζουμε να ψάχνουμε στον κόσμο γύρω μας για εξωτερικά υποκατάστατα. Αναλωνόμαστε κυνηγώντας τη μία διασκέδαση μετά την άλλη με το άγχος μήπως και μας ξεφύγει κάποια εμπειρία σαν από αυτήν ειδικά να κρέμεται όλη μας η ευτυχία. Αυτοπαγιδευόμαστε στην αντίληψη ότι μόνο «έξω» από το σπίτι μας, από τον εαυτό μας θα βρούμε ικανοποίηση, αρκεί να ψάξουμε αρκετά επίμονα και να μην παραιτηθούμε. Και όσο περισσότερο συμμετέχουμε στο «έξω» τόσο περισσότερο

απομακρυνόμαστε από την αληθινή πλήρωση που βρίσκεται στον εσώτερο εαυτό, πίσω από την σφαίρα των αισθήσεων. Πολλοί άνθρωποι, αντί να αναζητήσουν την εσωτερική τους πηγή, ψάχνουν να βρουν τη ζωή στο οινόπνευμα, στα παραισθησιογόνα ή άλλης μορφής ναρκωτικά. Ορισμένοι συμμετέχουν σε μία πνευματική σχολή ή εσωτερική μέθοδο που τους υπόσχεται τη λύση όλων των προβλημάτων τους. Άλλοι πάλι, τρέχουν από τον ένα ψυχοθεραπευτή στον άλλο ή κατά καιρούς ακολουθούν ένα δάσκαλο ή γκουρού. Όταν ούτε τότε έρχεται το επιθυμητό αποτέλεσμα πηγαίνουν σε μία άλλη ομάδα κ.ο.κ. σε μία διαρκή προσπάθεια «αυτοανακάλυψης», αλλά στην ουσία απόδρασης από τη σκιά τους. Αλλά όπως και με την Αλεξάνδρεια του ποιητή σε αυτό το φαύλο κύκλο κουβαλούν διαρκώς μαζί τους ακριβώς αυτό που τους αρρωσταίνει: το λανθασμένο υπόβαθρο των αναζητήσεων και των ιδανικών τους.

Στους δρόμους αυτής της αναζήτησης υπάρχουν μερικές χαρακτηριστικές φράσεις ή λέξεις του συρμού. Μια από αυτές είναι η αυτοπραγμάτωση και η εκδίπλωση ή αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού. Ωστόσο οι σχετικές εκφράσεις μένουν κενά ωραία λόγια, εφόσον δεν ρωτήσει κανείς ταυτόχρονα: Για ποιο λόγο όλα αυτά; **Εάν κάποιος θέλει να ζήσει μία ολοκληρωμένη, πλούσια ζωή, θα πρέπει πρώτα πρώτα να ανοίξει την καρδιά του για να μπει η αγάπη και η ζωή. Χωρίς αγάπη, για τον εαυτό, τον πλησίον, τη φύση και το Θεό, ο άνθρωπος είναι ψυχρός, απομονωμένος, σε τελευταία ανάλυση απάνθρωπος.**

Με τον τρόπο αυτό οι άνθρωποι κατασπαταλούν την ενέργειά τους στην αναζήτηση «εκεί έξω». Έτσι κυνηγούν εσαεί χωρίς ανάπαυλα μία «καινούργια συγκίνηση», μία «πρωτάκουστη πληροφορία», μία «ανεπανάληπτη εμπειρία». Καταφεύγουν σε φαντασιώσεις τού πώς θα ήθελαν να είναι η ζωή τους ή στις νοσταλγικές αναμνήσεις τού πώς ήταν κάποτε ή κάνουν σχέδια για το μέλλον. Επειδή δεν μπορούν να καταλάβουν ότι η αιτία για το ανικανοποίητο που νιώθουν βρίσκεται στην έλλειψη εσωτερικής ζωής και αρμονίας, παγιδεύονται σε καταστάσεις που είναι φθοροποιές για την υγεία της ψυχής και κατ' επέκταση του σώματος. Και τότε αναρωτιούνται έκπληκτοι πώς μπορεί να τους συνέβη κάτι τέτοιο και αναζητούν τις αιτίες πάλι «εκεί έξω», όχι όμως στον ίδιο τους τον εαυτό.

Κάποιοι μάλιστα καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι είναι απλά έρμια της τύχης ή των συνθηκών, ότι οι ίδιοι δεν μπορούν να ελέγξουν τη ζωή τους ούτε να καταλάβουν το παραμικρό για τον εαυτό τους ή να ζήσουν κάτι βαθύτερο. Δεν αντιλαμβάνονται ότι η συνειδητότητα και τα αισθητήριά τους έχουν ατροφήσει λόγω του υποσιτισμού τους και γι' αυτό έχουν περιοριστεί αυτά που μπορούν πια να νιώσουν και να βιώσουν. Υπάρχει βέβαια η δυνατότητα να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση, εάν βρουν την επαφή με το βαθύτερο πνευματικό εαυτό. Το πώς το πετυχαίνει κανείς αυτό θα το εξετάσουμε σε πολλές ευκαιρίες στη συνέχεια του

βιβλίου. Αλλά εάν δεν γίνει αυτό, όπως συμβαίνει με την πλειονότητα των ανθρώπων, μένουν πνευματικά αδρανείς κι έτσι ανικανοποίητοι.

Οι άνθρωποι είμαστε απλά ένας κρίκος στην αλυσίδα της ύπαρξης. Εξαρτιόμαστε από τη φύση που μας περιβάλλει, όπως και η φύση και από μια άποψη όλο το σύμπαν εξαρτάται από μας. Κάθε μία από τις πράξεις μας, όσο ασήμαντη κι αν φαίνεται, έχει ένα αντίκτυπο στο σύμπαν. Συμμετέχουμε σε όλα τα επίπεδα του είναι και είμαστε ένα μέρος αμέτρητων, ποικιλόμορφων κι αλληλοεπηρεαζόμενων σχέσεων και διαδικασιών, αρχίζοντας από το υπό-ατομικό επίπεδο έως το κοσμικό.

Όπως κάθε άλλος οργανισμός στο σύμπαν, είμαστε ένα ολοκληρωμένο σύστημα το οποίο συγκροτείται από πολλά μικρά συστήματα που αλληλοδιαπλέκονται μεταξύ τους όπως και με το Όλο. Η απρόσκοπτη λειτουργία καθενός από αυτά κι συστήματα εξαρτάται από τη λειτουργία όλων των άλλων, η δε κατάσταση του συστήματος που λέγεται άνθρωπος είναι στενά συνδεδεμένη με την κατάσταση του περιβάλλοντος κόσμου. Η γεωγραφική περιοχή όπου ζούμε συναρτάται προς άλλες περιοχές της Γης, η οποία πάλι επηρεάζεται από τα τεκταινόμενα στα βάθη του υλικού σύμπαντος, αλλά κυρίως του πνευματικού σύμπαντος.

Εάν συνειδητοποιήσουμε αυτές τις πολύπλευρες αλληλεξαρτήσεις, τότε αντιλαμβανόμαστε πόσο σημαντικό είναι να επιτύχουμε και μέσα μας την αρμονία. Είναι ανάγκη να καταλάβουμε ότι στο εσωτερικό μας υπάρχουν όλες οι ικανότητες - έστω και σε λανθάνουσα μορφή - για να ζήσουμε μία δημιουργική κι ευτυχισμένη ζωή.

Το να απελευθερώσουμε και να ενδυναμώσουμε τις ψυχικές μη φυσικές μας ενέργειες μας λυτρώνει από το αδιάκοπο κυνήγι για κάτι νέο κι από τον ασίγηστο πόθο για κάτι μακρινό ή απρόσιτο που βρίσκεται κάπου «εκεί έξω». Όταν σώμα και πνεύμα συμβιώνουν αρμονικά, τότε και οι υπόλοιποι οργανισμοί στην πλάση συνεργάζονται θετικά μαζί μας. Αλλά για να υπερισχύσουν τα «θετικά αισθήματα» στην εσωτερική μας δυσαρμονία χρειάζεται πρώτα να επεξεργαστούμε τις σκοτεινές πλευρές της ψυχικής μας ζωής, αυτό που ο Καρλ Γιουνγκ ονόμαζε «σκιά».

Περί αυτογνωσίας

Η αυτογνωσία αποτελεί ένα από τα πρώτα βήματα στο δρόμο της ολοκλήρωσης. Η φάση της συνειδητής εμβάθυνσης στην αιτία μιας αρρώστιας μπορεί να ποικίλει σε χρόνο ανάλογα με το άτομο και τη φύση της πάθησης. Εξυπακούεται ότι το κύριο θέμα είναι να συνειδητοποιήσει ο πάσχων τη σημασία και τη λειτουργία της πάθησής του και να αξιοποιήσει αυτή τη γνώση για να δρομολογήσει τις αναγκαίες αλλαγές στη συμπεριφορά, στις επιλογές και στις στάσεις του.

Ο κάθε άνθρωπος κατά την εξέλιξή του αναπτύσσει ορισμένες αντιδράσεις και συμπεριφορές που του επιτρέπουν να αντιπαρέρχεται στις δεδομένες συνθήκες της ζωής του με σχετική ασφάλεια, ανώδυνα και χωρίς πολλές τριβές. Με την πάροδο του χρόνου αυτές οι αντιδράσεις και συμπεριφορές γίνονται συνήθεια, έτσι που τελικά τις αισθανόμαστε φυσικές και σωστές, ένα μέρος του εαυτού μας. Παρορμήσεις ή μορφές έκφρασης που αποκλίνουν από αυτά τα στερεότυπα τείνουμε να τις αγνοούμε και να τις καταπιέζουμε. Το σύνολο αυτών των καταπιεσμένων συναισθημάτων και παρορμήσεων αποτελούν κατά την ορολογία τού Γιουνγκ τη «σκιά» μιας προσωπικότητας.

Τέτοια καταπιεσμένα συναισθήματα ή παρορμήσεις είναι π.χ. η ανεκπλήρωτη επιθυμία για αγάπη, για επιβεβαίωση και εκδίπλωση του εαυτού, αλλά και μη εκφρασμένα συναισθήματα επιθετικότητας, εκδικητικότητας κ.ο.κ. Καθώς η σκιά είναι η σκοτεινή μη βιωμένη πλευρά μίας προσωπικότητας, γίνεται το πεδίο συσσώρευσης των «απαγορευμένων» συναισθημάτων. Έτσι ο καθένας ακολουθείται πιστά από τη σκιά του, η οποία φυσικά γίνεται όλο και πιο πυκνή και σκοτεινή όσο περισσότερο ο άνθρωπος αγνοεί, καταπιέζει και αλλοτριώνει τις πηγαίες παρορμήσεις του. Γι' αυτό μόνο εκείνος που δέχεται να αντικρίσει το ασυνείδητο, την άγνωστη πλευρά του, μπορεί να γνωρίσει τη σκιά του. Ένα τέτοιο βήμα σημαίνει ότι παραδέχεται τη δυσαρμονία και το χάσμα του και είναι πρόθυμος να τα αντιμετωπίσει συνειδητά. Αυτή η προσπάθεια αντιστοιχεί σε αυτό που οι ψυχολόγοι ονομάζουν στην ψυχοθεραπεία του βάρθους «επεξεργασία του ασυνείδητου».

Στη διάρκεια αυτής της φάσης εξέλιξης ο άνθρωπος προσκρούει σε εσωτερικές και εξωτερικές αντιστάσεις. Αισθάνεται να περιορίζεται τόσο από τις δυνάμεις της δικής του σκιάς όσο και από παράγοντες στο περιβάλλον του. Όσο όμως τα βάζει με τους πάντες και τα πάντα, ή βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο με τον εαυτό του και τους γύρω του, όσο νιώθει ότι δεν μπορεί να συγκεντρώσει τα διάσπαρτα κομμάτια του, όσο δεν μπορεί να κοιτάξει κατά πρόσωπο την προοπτική του θανάτου, διατρέχει συνεχώς τον κίνδυνο η σκιά να αποδειχθεί πιο ισχυρή. Γιατί δεν έχει συντελεστεί ακόμη η μεταμόρφωση που χρειάζεται. Οι λόγοι που καθυστερεί ή που μπορεί επίσης να μη γίνει ποτέ η μεταμόρφωσή του είναι πολλοί, ας αναφέρουμε εδώ μόνο δύο. Μία πιθανότητα είναι στη διάρκεια της ενδοσκόπησης να καταλάβει τον άνθρωπο ο φόβος κι έτσι να προτιμήσει να επιστρέψει στην αναζήτηση της απόλαυσης, της κοσμικής επιτυχίας και της κοσμικής δύναμης. Ένας άλλος λόγος μπορεί να είναι η έλλειψη ωριμότητας. Να θυμηθούμε σε αυτό το σημείο ότι ο άνθρωπος υπόκειται στην επιρροή τόσο των καλών όσο και των κακών δυνάμεων από τον πνευματικό κόσμο, οι οποίες προσπαθούν αδιάκοπα να επηρεάσουν τις σκέψεις του¹. Ανάλογα με

1 * Π.β. το αντίστοιχο κεφάλαιο στους «Πνευματικούς Κόσμους», Πύρινος Κόσμος 2001.

το ποιες δυνάμεις θα αποσπάσουν την προσοχή του και σε ποιο βαθμό, οι προσπάθειές του θα στεφθούν με περισσότερη ή λιγότερη επιτυχία.

Σωματικά και ψυχικά προβλήματα δίνουν πάντοτε μία δυνατότητα στον άνθρωπο να αντιληφθεί τα ελλείμματά του, εάν και εφ' όσον βέβαια καταφέρει να ξεπεράσει τα επώδυνα σημεία της αυτογνωσίας και να επιτύχει μία ειλικρινή ενδοσκόπηση. Η ποιότητα των εσωτερικών βιωμάτων που προκύπτουν από μία τέτοια εμπειρία εξαρτάται από το επίπεδο ωριμότητας του κάθε ανθρώπου. Όσο λιγότερη συνειδητότητα και διάθεση για βελτίωση του εαυτού του έχει τόσο πιο πολύ θα άγεται και θα φέρεται υπό το κράτος των εμπειριών του. Αλλά η συνειδητή γνωριμία με τις μπλοκαρισμένες δυνάμεις στις καταπιεσμένες πλευρές της προσωπικότητάς του είναι ένας τρόπος να απαλλαγεί από την καταστροφικότητά τους ώστε να μεταμορφωθούν σε θετική, πάντα διαθέσιμη ενέργεια.

Τα παραμύθια και οι μύθοι που πολλές φορές εκφράζουν συμβολικά την αναζήτηση του εαυτού συχνά αποδίδουν τις ψυχικές κρίσεις με εικόνες δυστυχίας και κινδύνου. Οι εικόνες αυτές, όταν κατανοηθούν σωστά, συμβολίζουν μία πρόσκληση προς τον άνθρωπο να εγκαταλείψει το λανθασμένο δρόμο του ή να δραπετεύσει από μία τελματωμένη κατάσταση. Τέτοιες καταστάσεις απεικονίζουν τα μοτίβα του αρρώστου γέρου βασιλιά, της βασίλισσας που δεν έκανε παιδιά, του θηρίου που αρπάζει τα γυναικόπαιδα ή τους θησαυρούς του βασιλείου ή του διαβόλου που κάνει μάγια και ακινητοποιεί το στρατό ή το καράβι του βασιλιά. Επίσης το ίδιο σημαίνουν το σκοτάδι που απλώνεται πάνω από τη γη, οι πηγές που έχουν στερέψει, οι πλημμύρες, οι περίοδοι ξηρασίας και άλλες πληγές. Στο μύθο υπάρχει πάντα κάποιο συγκεκριμένο όπλο ή μυστικό που μπορεί να εξαλείψει τον κίνδυνο και τη δοκιμασία. Παρεμφερείς εικόνες παρουσιάζονται επίσης και στα όνειρα. Στα όνειρά μας η «σκιά» παίρνει τις πιο διαφορετικές μορφές. Κι αυτή είναι επίσης μία δυνατότητα να ερευνησει κάποιος τις «σκοτεινές» πλευρές του. Εννοείται ότι μπορούν να βγουν στο προσκήνιο δυσάρεστες πλευρές της προσωπικότητάς του, όχι πολύ κολακευτικές: εγωισμός, μίσος, μικροπρέπεια, δειλία κ.α., ιδιότητες δηλαδή που συνηθίζουμε να επικρίνουμε στους άλλους. **Γιατί οι άλλοι, ο περίγυρος, παίζουν πάντα το ρόλο του καθρέφτη για τις αδυναμίες και τα ελαττώματα που δεν θέλουμε να δούμε. Ίσως η καμπούρα του γείτονα στο μύθο του Αισώπου να είναι ο πιο εύστοχος συμβολισμός αυτής της πραγματικότητας.**

Όπως προειπώθηκε, μόνο όποιος είναι πρόθυμος να αναλάβει την ευθύνη για τα συναισθήματά του και τις εκδηλώσεις τους χωρίς να ρίχνει το φταίξιμο στους άλλους ή στις εξωτερικές συνθήκες, βρίσκεται ήδη σε μία πορεία ωρίμανσης. Καθ' οδόν μαθαίνει σταδιακά να αναγνωρίζει ορισμένους νόμους που διέπουν την ψυχική σφαίρα. Κατανοεί ότι όχι μόνο έξω στον κόσμο πολλά πράγματα είναι λανθασμένα, αλλά και μέσα στον ίδιο του τον εαυτό και ότι αυτά πρέπει πρώτα να αντιμετωπίσει,

ώστε μ' αυτό τον τρόπο να συνεισφέρει στην «εξυγίανση» τη δική του και ταυτόχρονα του κόσμου. Παρόμοια διδάσκει και ο Βουδισμός ότι τα συναισθήματά μας απέναντι ανθρώπους και αντικείμενα είναι στην πλειονότητα τους καθαρές προβολές. Όταν δεν προβάλλουμε πια το θυμό μας σε συγκεκριμένα πρόσωπα, όταν οι επιθυμίες μας δεν μας καθηλώνουν πια σε συγκεκριμένες αντιδράσεις ή πράγματα, τότε αλλάζει και η σχέση μας με τον περιβάλλοντα κόσμο. Τότε ανακαλύπτουμε ότι μπορούμε να στερηθούμε ευχαρίστως ορισμένες υλικές απολαύσεις και ότι πολλά «εκεί έξω» που παλιότερα μας φαίνονταν σημαντικά ή απαραίτητα, σήμερα τα θεωρούμε περιττά και ανούσια. Έτσι η ζωή μας γίνεται πιο απλή αλλά συνάμα πιο πλούσια σε αληθινές συγκινήσεις. Μια τέτοια αλλαγή αξιών και νοοτροπίας απλώς αντικαθρεφτίζει στο φυσικό επίπεδο το ότι έχουμε καταλάβει καλύτερα τις αληθινές μας ανάγκες. Ένα θεμελιώδες αξίωμα στο Βουδισμό λέει: «Να είσαι σε επαγρύπνηση. Να παρατηρείς τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου. Να εξετάζεις επακριβώς τι συμβαίνει μέσα σου. Να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου». Ή όπως είπε με δύο επιγραμματικά λόγια ο Σωκράτης: «Γνώθι σαυτόν».

Για την εξαιρετική σημασία της αυτογνωσίας έχει γράψει επίσης η Μπέρτα Ντούντε (1891 - 1965) σύγχρονη προφήτης και δέκτης του θείου εσωτερικού λόγου: «Ο άνθρωπος δίνει πολύ λίγη προσοχή στην εσωτερική του ζωή ειδικά θα γνώριζε καλύτερα τον εαυτό τον και τα ελαττώματα του και θα προσπαθούσε να τα εξαλείψει. Την εργασία που πρέπει να κάνει για να βελτιώσει την ψυχή του την ξεκινάει μόνο όταν αναγνωρίσει την ατέλειά του. Τότε μόνο προσπαθεί συνειδητά τα τελειοποιηθεί, δηλαδή να εξευγενίσει το είναι του έχοντας επίγνωση των λαθών και αδυναμιών του. Όλα αυτά τα αντιλαμβάνεται μόνον εφόσον ψάξει βαθιά μέσα του και υποβάλλει σε σοβαρή κριτική τη ζωή, τις πράξεις και τις σκέψεις του. Εάν είναι παιδί του κόσμου, τότε δίνει προσοχή μόνο στα εξωτερικά πράγματα, βλέπει μόνο τη σωματική του κατάσταση και όχι αυτή της ψυχής του. Έτσι όλες του οι σκέψεις και η θέληση περιστρέφονται γύρω από το σώμα και τις ανάγκες του, καθώς ο υλικός κόσμος δεν παύει να έχει απαιτήσεις από τον άνθρωπο κι αυτός σπεύδει με ζήλο να τις ικανοποιήσει.

Το αποτέλεσμα είναι ότι η εσωτερική του ζωή περνάει εντελώς στο παρασκήνιο. Δεν τον απασχολεί παρά λίγο ή και καθόλου πώς είναι η συμπεριφορά του απέναντι στους άλλους, η στάση του απέναντι στον Θεό και πώς θα αντικρίσει ο ίδιος τον εαυτό του γυμνό όταν θα κληθεί να δώσει λογαριασμό για τις σκέψεις και τις πράξεις του. Και επειδή δεν τα σκέφτεται όλα αυτά, δεν πρόκειται να δουλέψει για τη βελτίωση του εαυτού του.

Για να γίνει συνειδητά ένα τέτοιο έργο βελτίωσης πρέπει ο άνθρωπος να γνωρίζει τον εαυτό του, να είναι αμείλικτος στην αυτοκριτική του και να μην παραβλέπει τίποτα από τα σφάλματα και τις αδυναμίες του. Επιπλέον πρέπει να έχει τη σταθερή θέληση να προοδεύσει και να μην είναι ικανοποιημένος με τον εαυτό του, αλλά να αγωνίζεται

ακούραστα και συνεχώς να τελειοποιείται. Για να τα θέλει όμως όλα αυτά πραγματικά, πρέπει να έχει πειστεί για την αναξιότητα και την ατέλειά του, πράγμα που προκύπτει από μία αυτοπαρατήρηση. Τις περισσότερες φορές ο άνθρωπος είναι ειλικρινής απέναντι στον εαυτό του, εφόσον βέβαια τον υποβάλλει σε κάποιον έλεγχο. Μόνο η ειλικρινής ανεπηρέαστη ενδοσκόπηση οδηγεί σε μία σωστή γνώση του εαυτού του και αυτή με τη σειρά της αποτελεί τη βάση για να εργαστεί κάποιος για τη βελτίωσή του, καθ' όσον κανένας δεν είναι χωρίς ελαττώματα.

Όσο περισσότερο ψάχνει κανείς στον εαυτό του για να ανακαλύψει τους πόθους και τα πάθη του, τόσο πιο γρήγορα αποφασίζει να τα καταπολεμήσει, καθώς η εσωτερική του φωνή τον προειδοποιεί και τον συμβουλεύει σχετικά εφόσον βέβαια θέλει να την ακούσει. Τότε και αυτή του εφιστά την προσοχή σε κάθε του σφάλμα, τον προτρέπει να καλλιεργεί συνειδητά την ψυχή του και τον παροτρύνει συνεχώς να αυτοπαρατηρείται. Ως αποτέλεσμα ο άνθρωπος γίνεται ταπεινός δεδομένου ότι γνωρίζει τον εαυτό του και τις αδυναμίες του και έτσι αποβάλλει κάθε έπαρση. Με την αυτοπαρατήρηση ωριμάζει εσωτερικά και κατανοεί τις αδυναμίες των συνανθρώπων του για το λόγο ότι τις ανακαλύπτει και στον εαυτό του. Έτσι ζητάει από το Θεό τη δύναμη για να αλλάξει, επειδή αντιλαμβάνεται ότι είναι απαραίτητο και γι' αυτό το παίρνει άλλωστε πολύ στα σοβαρά. Μία συστηματική εσωτερική αυτοπαρατήρηση έχει πολύ μεγάλη αξία γιατί έχει τη δυνατότητα να εξευγενίσει τον άνθρωπο που έτσι αρχίζει να αποκτά αυτογνωσία και να ασκείται συνειδητά».

«ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ»

(Η συνέχεια στο βιβλίο)

Μια πνευματική εξήγηση του καρκίνου

Μια ρηξικέλευθη εξήγηση του καρκίνου έχουν διατυπώσει ο γνωστός ψυχολόγος Thorwald Dethlefsen και ο γιατρός Rudiger Dahlke. Σύμφωνα με τη θεωρία τους η ιδιαιτερότητα του καρκίνου συνίσταται στο ότι ο νοσογόνος παράγοντας δεν έρχεται από τα έξω, όπως συμβαίνει π.χ. με βακτηρίδια, ιούς και τοξίνες, αλλά τον γεννά ο ίδιος ο οργανισμός του ασθενή. Συγκεκριμένα, το καρκινικό είναι ένα κύτταρο που μέχρι πρότινος λειτουργούσε φυσιολογικά, αποτελούσε ένα μέρος ενός οργάνου του σώματος και υπηρετούσε έτσι την εύρυθμη λειτουργία όλου του οργανισμού. Ξαφνικά όμως αλλάζει πρακτική και εγκαταλείποντας την κοινή λειτουργία αρχίζει να έχει ατομικές επιδιώξεις, τις οποίες και προωθεί αδυσώπητα. Αποχωρεί από την κοινότητα των κυττάρων όπου συλλειτουργούσε για να προωθήσει αποκλειστικά τη δική του αύξηση. Έτσι δεν συμπεριφέρεται πλέον ως μέλος ενός πολυκύτταρου οργανισμού, παρά υποχωρεί, στην αταβιστική πρωτογενή κατάσταση του μονοκύτταρου. Με το φρενιτώδη πολλαπλασιασμό του, το καρκινικό κύτταρο ξεπερνάει τα μορφολογικά οργανικά όρια (η λεγόμενη διείσδυση στην ιατρική

ορολογία) και εγκαθιστά παντού επικοισμούς για την καλύτερη εξάπλωσή του (μεταστάσεις). Το κυτταρικό σύμπλεγμα από το οποίο αυτονομήθηκε το χρησιμοποιεί ως θρεπτικό πλέγμα για να τρέφεται. Αυτή η ταχύτατη προέλαση του καρκινικού κυττάρου τερματίζεται μόνο όταν ο καρκίνος καταφάει κυριολεκτικά τον οργανισμό που τον τρέφει. Με άλλα λόγια ο καρκίνος εξαπλώνεται με επιτυχία μέχρι που να αντιμετωπίσει πρόβλημα τροφοδοσίας. Πάνω σε αυτή την πραγματικότητα βασίζεται η αποτελεσματικότητα της ολικής νηστείας στη θεραπεία των όγκων, όπως Οα δούμε, αργότερα.

Από την παραπάνω προσωποποίηση του καρκινικού κυττάρου μπορεί να καταλάβει κανείς γιατί ειδικά στη δική μας εποχή η ανθρωπότητα μαστίζεται από τον καρκίνο και αδυνατεί να τον νικήσει παρά το συστηματικό πόλεμο που του έχει κηρύξει. (Ας σημειωθεί ότι οι έρευνες του Αμερικανού ογκολόγου Hardin B. Jones απέδειξαν ότι οι καρκινοπαθείς που υπεβλήθη σαν σε αντικαρκινική θεραπεία φαίνεται ότι ζουν λιγότερο από τους ασθενείς που δεν ακολούθησαν καμιά κλασική ιατροφαρμακευτική αγωγή κατά του καρκίνου).

Αλλά ο καρκίνος είναι ο καθρέφτης, η έκφραση της εποχής μας, λένε οι Dethlefsen και Dahlke, και καθρέφτης της συλλογικής μας κατάστασης. Αυτό που βιώνουμε εσωτερικά ως καρκίνο είναι αντίστοιχο με αυτό που βιώνουμε εξωτερικά. Την εποχή μας την χαρακτηρίζει ο ακραίος ατομισμός, η επικράτηση του εγωιστικού συμφέροντος σε βάρος του συνόλου. Στον πολιτικό, οικονομικό, «θρησκευτικό» και ιδιωτικό βίο οι άνθρωποι προσπαθούν να επεκταθούν πέρα από τα όριά τους, ακολουθώντας τα προσωπικά τους συμφέροντα και στόχους. Επεκτείνονται παντού (ή κάνουν μεταστάσεις) για να επιβάλλουν τη δική τους θέληση, παρασιτώντας σε βάρος των υπολοίπων.

Όλοι μας σκεφτόμαστε και ενεργούμε όπως τα καρκινικά κύτταρα. Οι ανάγκες μας μεγαλώνουν τόσο γρήγορα που δεν προλαβαίνουμε να τις ικανοποιήσουμε. Μπορούμε να επικοινωνήσουμε αστραπιαία από τη μία άκρη της Γης στην άλλη χάρη στην τεχνολογία, όμως δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε με το διπλανό μας. Έχουμε ελεύθερο χρόνο και τον αναλώνουμε με τηλεοπτικά κ.λ.π. σκουπίδια. Παράγουμε τρόφιμα που είναι δηλητηριασμένα και ακατάλληλα προς βρώση. Ταξιδεύουμε στα πέρατα του κόσμου αλλά δεν γνωρίζουμε τον εαυτό μας. Η φιλοσοφία των καιρών μας είναι το δίπτυχο ανάπτυξη και πρόοδος. Εργαζόμαστε, ερευνούμε, πειραματιζόμαστε, επενδύουμε για χάρη της προόδου. Και σε τι στοχεύει η πρόοδος; Σε ακόμη μεγαλύτερη πρόοδο. Άλλο στόχο δεν έχει η ανθρωπότητα στο ταξίδι της. Γι' αυτό βάζει συνεχώς στον εαυτό της στόχους δράσης για να μην την πιάσει απόγνωση. Σε τίποτα δεν διαφέρει η αυτοκαταστροφική τυφλότητα των ανθρώπων από την τακτική των καρκινικών κυττάρων. Για χάρη της οικονομικής μας ανάπτυξης απομυζούσαμε το περιβάλλον επί δεκαετίες και σήμερα «εμβρόντητοι»

ανακαλύπτουμε ότι το έχουμε σχεδόν οδηγήσει στο θάνατο και ότι ο δικός του θάνατος σημαίνει και το δικό μας. Νομίζουμε ότι φυτά, ζώα, πρώτες ύλες, υπάρχουν μόνο και μόνο για να μπορούμε εμείς να εξαπλωθούμε. Γιατί λοιπόν διαμαρτυρόμαστε κατά του καρκίνου, αναρωτιούνται οι δύο θεραπευτές. Ο καρκίνος μάς προσφέρει ουσιαστικά υπηρεσία, αφού είναι ο καθρέφτης μας και μας δείχνει το σκεπτικό μας στην πορεία που έχουμε διαγράψει και το τέλος της πορείας αυτής. Άρα δεν χρειάζεται να πολεμάμε τον καρκίνο, αυτό που χρειάζεται είναι να τον καταλάβουμε, ώστε να καταλάβουμε πώς λειτουργούμε εμείς οι ίδιοι. Αλλά οι άνθρωποι θέλουν πάντοτε να καταστρέφουν τον καθρέφτη τους όταν δεν τους αρέσει αυτό που βλέπουν μέσα του. Οι άνθρωποι έχουν καρκίνο επειδή οι ίδιοι είναι ο καρκίνος της εποχής μας.

Στην πραγματικότητα ο καρκίνος είναι μια μεγάλη ευκαιρία να αντιληφθούμε τα σφάλματά μας και τα λάθη της σκέψης μας. Μπορούμε να μάθουμε αυτογνωσία και σοφία από τον καρκίνο. Εν τέλει, το τέλος του καρκίνου είναι το δίλημμα ανάμεσα στις δυο πολιτικότητες: «Εγώ ή η κοινότητα, η επιβίωσή μου ή η επιβίωση του συνόλου». Ο καρκίνος βλέπει μόνο δυο αντίπαλες έννοιες και επιλέγει τη δική του επιβίωση μέσω της αυτονόμησης από το περιβάλλον του, με αποτέλεσμα το θάνατο και των δύο, γιατί όταν αντιλαμβάνεται την εξάρτησή του από το σύνολο είναι πια πολύ αργά. Αυτό που λείπει από τον άνθρωπο - καρκίνο είναι η συνείδηση της Ενότητας, καταλήγουν οι δυο στοχαστές.

Τι είναι όμως αυτό που κάνει τα κύτταρα του συκωτιού π.χ. να δείχνουν μια τέτοια εγωιστική, χαστική συμπεριφορά και να μην υπηρετούν πια την κοινωνία όλων των ηπατικών κυττάρων; Η απάντηση είναι απλή: από τα καρκινικά κύτταρα έχει αποσυρθεί η δύναμη της ψυχής που τα συνέχει, τα οργανώνει και τα κρατάει σε τάξη. Ως επακόλουθο χάνουν τις οργανικές και λειτουργικές ιδιότητες τους, ενώ στη θέση της ψυχικής δύναμης επικρατεί μια αναρχία δυνάμεων, οι οποίες δεν μπορούν από μόνες τους να δημιουργήσουν μια νέα ανώτερη τάξη.

Πριν 40 χρόνια περίπου αφαιρέθηκαν από μια καρκινοπαθή κύτταρα και καλλιεργήθηκαν σε ένα θρεπτικό διάλυμα. Έτσι αναπαράχθηκαν με την ίδια ταχύτητα όπως θα έκαναν μέσα στον οργανισμό και στη συνέχεια διαμοιράστηκαν σε εργαστήρια σε όλο τον κόσμο για πειραματικούς σκοπούς, Στο μεταξύ η συνολική μάζα τους είναι τεράστια αφού πολλαπλασιάζεται συνεχώς, εν τούτοις παραμένει άμορφη μάζα και ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει ένα συκώτι ή ένα αυτί, για το λόγο ότι είναι μια άψυχη ζωή. Και αυτή είναι η φύση του καρκίνου.

Αρνητικές σκέψεις, αρνητικά λόγια και έργα, θλίψη, άγχος κ.λ.π. κατακάθονται στο σώμα ως τοξικές ουσίες. Οργή, θυμός, ζήλια, φθόνος, φόβος, απληστία, μίσος, γίνονται επικίνδυνα δηλητήρια για τον οργανισμό, όπως είχαν διαπιστώσει και οι

αρχαίοι κινέζοι σοφοί. Τα αληθινά, παραμελημένα καθήκοντα της ψυχής γίνονται πληγές που επειδή αρνείται να τις αντιμετωπίσει συνειδητά, εκδηλώνονται στο σώμα, μια που αλλιώς δεν μπορούν να δηλώσουν την ύπαρξή τους. Η αγάπη που δεν έδωσε και δεν πήρε κάποιος, οι μάχες που απέφυγε να δώσει, οι φόβοι για το αύριο, το ερώτημα για την ύπαρξή του. και χίλια άλλα θέματα που η ψυχή δεν θέλει να ερευνήσει, απωθούνται στο σωματικό επίπεδο. Όταν ο άνθρωπος δεν εξετάζει συστηματικά και σε βάθος τα πεπραγμένα, τις παραλείψεις και τις αντιδράσεις του και βάζει ένα φίμωτρο στην εσωτερική φωνή του. όλα αυτά θα προσπαθήσουν να βγουν από τον ψυχικό οργανισμό του μέσω μιας αρρώστιας. Το σώμα υποχρεώνεται να προβεί στην κάθαρση που δεν κάνει η ψυχή. Εάν μάλιστα εμποδιστεί στην προσπάθειά του αυτή, όπως είδαμε με τον πυρετό για παράδειγμα, ο κίνδυνος είναι μεγάλος για το σώμα και ακόμη περισσότερο για την ψυχή. Για να αμυνθεί η ψυχή αποσύρεται από τα επίμαχα σημεία του σώματος, οι δε δυνάμεις που συνέχουν και τηρούν την τάξη υποχωρούν τότε τα επιθετικά κύτταρα πολλαπλασιάζονται ανεξέλεγκτα κυρίως εκεί όπου υπάρχει μεγαλύτερη συγκέντρωση τοξικών ουσιών που θα έπρεπε κανονικά να είχαν αποβληθεί. Σε άλλα λιγότερο βεβαρημένα σημεία παρουσιάζονται σταδιακά οι μεταστάσεις.

Η σύγχρονη ψυχοσωματική ανακαλύπτει όλο και περισσότερες συναρτήσεις ψυχικών και σωματικών εκδηλώσεων. Άλλωστε και ο Πλάτων, πάνω από 2.000 χρόνια πριν συμβούλευε τους γιατρούς: «Μην προσπαθήσεις ποτέ να θεραπεύσεις το σώμα, εάν δεν ερευνήσεις προηγουμένως τις βαθύτερες ψυχικές αιτίες και εάν δεν έχεις θεραπεύσει πρώτα την ψυχή!»

Και είναι επίσης γνωστό το ότι οι αρχαίοι Κινέζοι ταισιάζοντες είχαν περιγράψει εύστοχα από ενεργειακή σκοπιά την αλληλεξάρτηση οργανικών διαταραχών και θυμικού. Ας σημειωθεί πάντως ότι οι αντιστοιχίες μεταξύ ψυχής και οργάνων δεν είναι κάτι το στατικό, καθώς οι ψυχικές ιδιότητες δεν είναι αυστηρά καθορισμένες όπως είναι ένα σωματικό όργανο. Κατά συνέπεια, όποιος ψάχνει για τα ψυχοσωματικά αίτια της πάθησής του, καλό είναι, για να έχει φερέγγυα αποτελέσματα, να τα ψάχνει με την αυτοανάλυση, την προσευχή για φώτιση και το διαλογισμό. Τα σχετικά βιβλία ίσως να είναι μια αρχική βοήθεια, αλλά δεν πρέπει να περιορίζεται κανείς σε απαντήσεις «κονσέρβα», που ίσως να μην αφορούν καν την περίπτωσή του.

Τυπικά δείγματα συμπεριφοράς του υποψήφιου καρκινοπαθούς

Επιστημονικές έρευνες και παρατηρήσεις σε παγκόσμια κλίμακα έχουν οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι υπάρχει μια τυπική προσωπικότητα καρκινοπαθούς - ακόμη και σε παιδιά - που χαρακτηρίζεται από συγκεκριμένους τρόπους συμπεριφοράς. Οι άνθρωποι με αυτά τα χαρακτηριστικά παρουσιάζουν σε υψηλό ποσοστό τον κίνδυνο να αρρωστήσουν από καρκίνο. Αυτός ο κίνδυνος, που βέβαια ενισχύεται από

καρκινογόνους παράγοντες στο περιβάλλον ή στη διατροφή και από μια έμφυτη προδιάθεση, προκύπτει λίγο ως πολύ από τις παρακάτω ψυχογραφίες σύμφωνα με τις οποίες ο εν δυνάμει καρκινοπαθής είναι:

- Κάποιος που διακατέχεται από έντονο συναίσθημα μοναξιάς και εγκατάλειψης. Πιθανόν έχει ζήσει πολύ νωρίς την απώλεια ενός από τους γονείς του.
- Κάποιος που ζει επί μακράν μια δύσκολη, καταπιεστική κατάσταση. Αισθάνεται ανίσχυρος γιατί δεν βλέπει καμιά διέξοδο ή δεν έχει την απαραίτητη θέληση και ενέργεια να αλλάξει τη ζωή του. Του λείπει η αποφασιστικότητα και παραλύει μπροστά στις δυσκολίες.
- Κάποιος που είναι δυσαρεστημένος ή και θυμωμένος με τον ίδιο τον εαυτό του, τη ζωή και όλο τον κόσμο.
- Κάποιος που απογοητεύσεις, προβλήματα και άγχη του «τρώνε τα σωθικά» αλλά χωρίς να τ' αφήνει να του γίνονται συνειδητά.
- Κάποιος που δεν έχει θάρρος, αισιοδοξία, αυτοπεποίθηση, προσαρμοστικότητα, ενώ κυριαρχείται από απελπισία, μόνιμο στρες, απαισιοδοξία, κατάθλιψη.
- Κάποιος που είναι μονίμως υπομονετικός, ο υποχωρητικός, που επιδιώκει την αρμονία με κάθε τίμημα, γίνεται αυτοθυσία για τους άλλους και φορτώνεται τις ευθύνες ή το φταίξιμο των άλλων.
- Κάποιος που έχει ένα υπέρμετρο υπέρ-εγώ, υποτάσσεται μονίμως στους τύπους και στους κανόνες των «άλλων», της οικογένειας, της κοινωνίας κ.λ.π.
- Κάποιος που βασανίζεται από την αίσθηση ότι είναι «έρμαιο της τύχης» ή «του πεπρωμένου». Παρ' όλο που εκπληρώνει συστηματικά τα θρησκευτικά του καθήκοντα (εκκλησιασμός, νηστείες κ.ο.κ. του λείπει μια αυθεντική, πηγαία σχέση με τον Θεό.
- Κάποιος που δεν μπορεί να ξεπεράσει ένα συναισθηματικό τραύμα, την απώλεια ενός προσφιούς προσώπου ή το τέλος μιας σχέσης φιλίας, αγάπης, συνεργασίας κ.λ.π. Όλα αυτά του γεννούν συναισθήματα κενού, προσωπικής αποτυχίας και αχρηστίας.
- Κάποιος που από δειλία, ενοχές, φόβο ενδεχόμενης απογοήτευσης κ.λ.π. εμποδίζεται στις σχέσεις του με τους άλλους, ούτως ώστε η επικοινωνία να είναι επιφανειακή.
- Κάποιος που δεν βιώνει τα αληθινά του συναισθήματα, που δεν ζει σύμφωνα με τα πιστεύω του ή τις εσωτερικές του επιταγές, παρά σύμφωνα με

εξωτερικές: έτσι η προσωπικότητα και η σεξουαλικότητα του δεν εκφράζονται ικανοποιητικά.

- Κάποιος που είναι εργασιομανής, τελειομανής, σε βάρος της υγείας του και της προσωπικής του ζωής, χωρίς άλλα εξωεργασιακά ενδιαφέροντα.
- Κάποιος που αδιαφορεί γενικά για την υγεία του και αρνείται να πάρει στα σοβαρά προειδοποιήσεις και μηνύματα. Υποβάλλει χωρίς λόγο τον εαυτό του σε υπερβολικές, ταλαιπωρίες και συχνά δεν κάνει ρεαλιστική εκτίμηση της κατάστασής του.

Όπως βλέπουμε από το παραπάνω φάσμα, υποψήφιοι καρκινοπαθείς είναι δυνητικά πάρα πολλοί άνθρωποι, ιδιαίτερα εκείνοι που δεν βιώνουν τον αληθινό τους εαυτό. Καθώς είναι λίγοι οι ιδανικοί άνθρωποι που ζουν ενσυνείδητα και αρμονικά, οι περισσότεροι έχουμε άλλους τρόπους ψυχικής κάθαρσης που στο σωματικό επίπεδο εκδηλώνονται ως κρυολόγημα, βήχας, πυρετός, διάρροια κ.λ.π. Εμείς όμως από φόβο ή έλλειψη υπομονής φρενάρουμε αυτούς τους μηχανισμούς κάθαρσης με φάρμακα, με την εσφαλμένη εντύπωση ότι έτσι θα βρούμε την υγεία μας. Όταν λοιπόν εμποδίζουμε την εκροή των δηλητηρίων από τον οργανισμό μας με ένα ακόμη ισχυρότερο δηλητήριο, τότε η ψυχή πρέπει να βρει νέες διεξόδους για να αποβάλλει τις όλο και περισσότερες τοξικές ουσίες. Γι' αυτό το λόγο δημιουργούνται νέες εστίες για ισχυρότερους ιούς και βακτηρίδια που εντείνουν την πίεση στον οργανισμό να αποβάλει τις τοξίνες. Έτσι παρουσιάζονται ιώσεις, ηπατίτις, κολίτις κ.λ.π. Εάν και αυτή η προσπάθεια αποβολής τοξικών ουσιών εμποδιστεί με ακόμη ισχυρότερα «χημικά όπλα», όπως τα αντιβιοτικά ή η κορτιζόνη, τότε το σώμα επιβαρύνεται με τις όλο και πιο τοξικές ουσίες, με τα «λείψανα» των νεκρών ιών και βακτηρίων, και επιπρόσθετα με τις τοξικές ουσίες των φαρμάκων. Οι μηχανισμοί αποβολής σε αυτή τη φάση έχουν πια εξασθενήσει πλήρως, συναισθήματα και ικανότητα καθαρής σκέψης επηρεάζονται επίσης από τη διαρκή υπερφόρτιση και έλλειψη ανακούφισης. Η ψυχή αναγκάζεται να αποσυρθεί από τα σημεία όπου έχει γίνει η μεγαλύτερη συσσώρευση τοξικών ουσιών και αυτή είναι η αρχή του καρκίνου. Αυτά κατά τον καρκιнологό Nassall.

Εναλλακτικές θεραπείες του καρκίνου

Υπάρχουν δύο τρόποι θεραπείας του καρκίνου, σύμφωνα με τον Klaus-Dieter Nassall:

- Με την απομάκρυνση ή την καύση εκείνων των υλικών ουσιών που η ψυχή αισθάνεται ως ιδιαίτερα «τοξικές».
- Με την ενδυνάμωση της ψυχής.

Η συμβατική ιατρική εφαρμόζει και τις δύο μεθόδους, αν και ασυνείδητα και χωρίς γνώση των υφισταμένων συναρτήσεων. Έτσι κατά την εγχείρηση για την απομάκρυνση του όγκου μαζί με το πάσχον όργανο ή τους άρρωστους ιστούς αφαιρούνται επίσης οι ουσίες εκείνες που προκάλεσαν τον καρκίνο ως άμυνα της ψυχής και είχαν συγκεντρωθεί στο συγκεκριμένο όργανο ή ιστούς.

Με τα *κυτταροστατικά φάρμακα* που εμποδίζουν τον πολλαπλασιασμό των κύτταρων εξασθενούν οι επιθετικές δυνάμεις τους και έτσι μπορούν να αντιμετωπιστούν από τις δυνάμεις της ψυχής πιο εύκολα.

Το ίδιο ισχύει και για την ακτινοβολία των καρκινικών ιστών. Αυτή όμως η ισοπεδωτική, προκρούστεια λογική της σύγχρονης ιατρικής θυμίζει περισσότερο μεσαιώνα. Είναι παράλογο ότι πρέπει να γίνεται ένας ατομικός πόλεμος για να υποταχθεί ένα μόνο χωριό, ή ότι πρέπει να καταστρέφονται και να αφαιρούνται ολόκληρα όργανα ή ιστοί μόνο και μόνο για να απομακρυνθούν μερικές τοξικές ουσίες. Βέβαια ομολογουμένως τα πράγματα δεν είναι εύκολα για την κλινική ιατρική και την έρευνα, δεδομένου ότι οι αφαιρετέες ουσίες δεν είναι πάντα ίδιες. Όσο διαφέρουν οι εσωτερικές διεργασίες που γίνονται σε κάθε άνθρωπο χωριστά, άλλο τόσο διαφέρουν οι ουσίες που είναι επικίνδυνες για τον οργανισμό. Στους εκατό καρκινοπαθείς θα είναι εκατό διαφορετικές ουσίες, π.χ. είδη πρωτεϊνών. Ποιος είναι ικανός να αφαιρέσει την επιβλαβή ουσία χωρίς να βλάψει και τις υπόλοιπες ουσίες ή τους ιστούς;

Η απάντηση είναι απλή: **Μόνο ο εσωτερικός γιατρός**, η ψυχή του ίδιου του ασθενούς μπορεί να καταφέρει αυτό το επίτευγμα. Μόνο αυτή διαθέτει την έμφυτη σοφία, τις δυνάμεις που μπορούν να ξεχωρίσουν την επιβλαβή από τις αβλαβείς ουσίες και ας είναι μία ανάμεσα σε χίλιες. Από το γεγονός αυτό προκύπτουν πολλές δυνατότητες θεραπείας, όπως:

Νηστειοθεραπεία: Όταν δεν λαμβάνεται στερεά τροφή μετά από μερικές μέρες αντιστρέφεται η κατεύθυνση της διάχυσης στα τοιχώματα του εντέρου, οπότε ο οργανισμός απομακρύνει τις τοξίνες μέσω του εντέρου, το οποίο αντί να απορροφά ως συνήθως, αποβάλλει τις παλιές ακαθαρσίες του. Κάθε ζώο και κάθε άνθρωπος που ζει φυσικά επιλέγει ενστικτωδώς αυτή τη θεραπεία για κάθε πάθηση. Για τούτο το λόγο οι γιατροί ονομάζουν την ολική νηστεία «εγχείρηση χωρίς νυστέρι». Είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι συμβατικοί γιατροί, αλλά εν μέρει και έμπειροι νηστιάτροι, συνιστούν στους καρκινοπαθείς να μη νηστεύουν, θεωρώντας ότι κάθε απώλεια βάρους οδηγεί κοντύτερα στο θάνατο. Ωστόσο η εμπειρία έχει δείξει ότι αυτό αφορά τη συμβατική αγωγή, δεν ισχύει όμως για μια ολιστική θεραπεία με ψυχολογική υποστήριξη υπό την καθοδήγηση ενός έμπειρου γιατρού σώματος και ψυχής.

Άλλωστε αυτό που συμβαίνει στην ολική νηστεία είναι το εξής: Το αίμα που αναζητά πρωτεΐνες για να τραφεί, τρέφεται σε πρώτη φάση από το περιττό λίπος. Σε δεύτερη φάση «τρώει» τους αρρώστους ιστούς, αιματώματα, νεοπλάσματα, καρκινώματα κ.ο.κ. αλλά πρέπει να περάσουν πολλές εβδομάδες νηστείας για να έρθει η σειρά των υγιών οργάνων που είναι γερά και αντιστέκονται.

Ας σημειωθεί επίσης ότι στη θεραπευτική νηστεία παρ' όλο που κανείς δεν προσλαμβάνει καθόλου στερεά τροφή, παρά μόνο υγρά με μέτρο, δεν πεινάει παρά σπάνια και για λίγο. Αντίθετα μάλιστα, τη φυσική ενέργεια που κανονικά θα χρειαζόταν για το μεταβολισμό, την έχει στη διάθεσή του, πράγμα που του προκαλεί ιδιαίτερα καλή διάθεση, ευφορία και σχεδόν κανονική έως άριστη απόδοση στις ασχολίες του. Με τον τρόπο αυτό σωματικές και ψυχικές δυνάμεις του νηστευτή ανανεώνονται ούτως ώστε υπάρχει ενέργεια και διάθεση για να αποβάλει και τις ψυχικές του ακαθαρσίες. Για το λόγο αυτό η ολική νηστεία όχι μόνο θεραπεύει οριστικά μια μακριά σειρά από αρρώστιες, αλλά έχει και προφυλακτική δράση. Υγιείς άνθρωποι μπορούν να νηστεύουν χωρίς κανένα κίνδυνο μέχρι και δύο εβδομάδες τη φορά' μια νηστεία που διαρκεί περισσότερο θα πρέπει να γίνεται υπό ιατρική παρακολούθηση, πιθανόν σε μία εξειδικευμένη κλινική. Το βέβαιο είναι ότι εάν η ολική νηστεία γινόταν προφυλακτικά και συστηματικά πολλές αρρώστιες, με πρώτο τον καρκίνο, δεν θα είχαν καν τη δυνατότητα να εκδηλωθούν.

Εφίδρωση: Με τον ιδρώτα, ως γνωστόν αποβάλλονται τοξίνες μέσω του δέρματος. Γι' αυτό το σκοπό ενδείκνυται η κατάκλιση σε ένα ζεστό κρεβάτι μετά από ένα ζεστό μπάνιο, η σάουνα, διάφορα αθλήματα κ.λ.π.

Ηλιοθεραπεία: Η έκθεση στον ήλιο αποφέρει αποθήκευση ενέργειας, προκαλεί πυρετό και εσωτερικές καύσεις, πράγμα που ευνοεί την αποβολή των τοξινών.

Κομπρέσες: Με βότανα, με παράγωγα γάλατος όπως ο γαλακτικός ορός (κοινώς τυρόγαλο), με φύλλα από λάχανα ή με συγκεκριμένα είδη λάσπης, οι κομπρέσες προκαλούν διαπίδυση στην επιφάνεια του δέρματος που επίσης οδηγεί σε αποβολή των τοξινών.

Βοτανοθεραπεία: Π.χ. με βότανα που καθαρίζουν το αίμα. Αλλά ακόμη και η μεγάλη κατανάλωση κατάλληλου μεταλλικού νερού πηγής βοηθάει στην αποβολή των τοξικών ουσιών, ιδίως δε όταν παλαιότερα ο ασθενής έπινε γενικά πολύ λίγα υγρά.

Εξυπακούεται ότι δεν πρέπει ταυτόχρονα να εισάγονται στον οργανισμό πρόσθετες τοξικές (τροφικές, φαρμακευτικές κ.λ.π.) ουσίες. Θα πρέπει να κοπούν οι «μικρές» αλλά δηλητηριώδεις απολαύσεις, όπως τα τερψιλαρύγγια και το κάπνισμα και αντ' αυτών να εισαχθούν καθαρά βιολογικά τρόφιμα και καθαρός οζονούχος αέρας. Όλα αυτά τα μέτρα είναι πιο αποδοτικά όσο νωρίτερα τα θέτει κάποιος σε εφαρμογή, καθ' όσον η προφύλαξη είναι καλύτερη από τη θεραπεία. Μια συστηματική και συνεπής

ολική νηστεία δυο εβδομάδες το χρόνο εμποδίζει σημαντικά την δημιουργία όγκων. Αλλά, επισημαίνει ο Klaus- Dieter Nassall, από τη στιγμή που μεγαλώνει ένας όγκος, πρέπει πάραυτα να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα για την αποβολή του με τη σωστή στόχευση, τη σωστή δοσολογία και το σωστό συντονισμό μεταξύ τους. Τα μέτρα αυτά πρέπει να είναι προσαρμοσμένα στην κρίση του ασθενούς, να μην ταλαιπωρούν το άρρωστο όργανο, αλλά ούτε να επιβαρύνουν υπερβολικά τα υπόλοιπα υγιή όργανα και παρ' όλα αυτά να είναι δραστικά.

Μέτρα ψυχικής ενίσχυσης

Λύση χρόνιων προβλημάτων: Ο άρρωστος πρέπει να βοηθηθεί να λύσει τα κεντρικά προβλήματα και τις εσωτερικές συγκρούσεις του. Ίσως από μόνος του ο ασθενής να μην είναι σε θέση να το κάνει και έτσι μια παλιά πληγή ή έριδα να διαιωνίζεται ή ίσως ο άρρωστος δεν μπορεί να εγκαταλείψει μη πραγματοποιήσιμες επιδιώξεις που του έχουν γίνει έμμονη ιδέα. Επίσης είναι πολύ σημαντικό σε αυτή τη φάση της ζωής του να ξεκαθαρίσουν οι προσωπικές του σχέσεις, με πολύ αγάπη και κατανόηση. Η ψυχή πρέπει να απαλλαγεί από παλιά βάρη που της τρώνε ενέργεια για να μπορεί να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της.

Ουσιαστικά καθήκοντα: Μια υγιής, δυνατή ψυχή επιλέγει καθήκοντα για τα οποία αξίζει να αγωνιστεί και να επενδύσει όλες της τις δυνάμεις. Σε τέτοια καθήκοντα μόνο ασκεί η ψυχή τα ταλέντα της και αναπτύσσει το δυναμικό της. Ο άρρωστος χρειάζεται συμπαράσταση στην αναζήτηση και στην εκπλήρωση τέτοιων καθηκόντων που δίνουν νόημα στην ύπαρξή του. Επίσης μία πολύτιμη βοήθεια είναι να του μεταδοθεί η επίγνωση ότι κάθε προσφορά, κάθε ανιδιοτελής υπηρεσία προς τους άλλους ανταμείβεται με αύξηση της προσωπικής του ενέργειας.

Νέα κοσμοαντίληψη: Ο άρρωστος χρειάζεται να αποκτήσει μια κοσμοαντίληψη που να του εξηγεί το βαθύτερο νόημα της γήινης ύπαρξής του και να δίνει στηρίγματα στην ψυχή του για τον αγώνα της. Γι' αυτό πρέπει να βοηθηθεί σε αυτή την αναζήτηση.

Αρχική συμπαράσταση: Με θετικές προτροπές που παρακινούν σε αισιοδοξία και εμπιστοσύνη, με ένα πηγαίο συναίσθημα χαράς της ζωής που συμπαρασύρει. αλλά ακόμη καλύτερα με κοινή προσευχή ή ακόμη και με προσευχή αφιερωμένη στον άρρωστο που γίνεται από ένα συνάνθρωπό του, η ενέργεια του αρρώστου αλλάζει. Η ψυχή αναπτερώνεται και εισάγεται σε μία νέα ζωή αλτρουιστικής προσφοράς και αφοσίωσης στον διπλανό και ταυτόχρονα στον Θεό που ενανθρωπίστηκε στο Ναζωραίο και δίδαξε: «Οτιδήποτε κάνετε σε ένα συνάνθρωπό σας, το κάνετε σε Μένα».

Σε τελευταία ανάλυση, καταλήγει ο ριζοσπάστης καρκιнологός Nassall, αυτό που χρειάζεται ο άρρωστος είναι να αφιερώσει τη ζωή του στην αλήθεια και στην αγάπη.

Εφόσον Οα γίνουν προτεραιότητά του τα θεϊκά υπερκόσμια αγαθά, τότε τα ανθρώπινα, τα κοσμικά, θα έρθουν από μόνα τους, συμπεριλαμβανομένης και της υγείας του. Βέβαια αυτό σημαίνει πολύ δουλειά και αγώνα, αλλά αξίζει τον κόπο!

«Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΚΟΠΙΑ»

Ασυνήθιστες Μορφές Θεραπείας

«Το πιο μεγάλο σφάλμα στη θεραπεία των παθήσεων είναι ότι διαχωρίζεται πάρα πολύ η ψυχή από το σώμα, ενώ δεν μπορεί να διαχωριστεί ποτέ. Αλλά οι γιατροί το παραβλέπουν αυτό και γι' αυτό το λόγο αποτυχαίνουν σε πολλές αρρώστιες επειδή δεν βλέπουν ποτέ την ολότητα του ανθρώπου. Θα έπρεπε όμως να στρέφουν τις φροντίδες τους στο σύνολο, γιατί, εάν πάσχει το σύνολο είναι αδύνατο να υγιαίνει ένα μέρος μόνο».

Πλάτων 427 – 347 π.Χ.

Προσευχή και θεραπεία

Σήμερα, μετά την κατάρρευση του υλιστικού κοσμοειδώλου έχει γίνει πλέον κοινή συνείδηση, ακόμη και σε ιατρικούς κύκλους, ότι οι περισσότερες παθήσεις οφείλονται σε ψυχοπνευματικά αίτια. Για να εντοπιστούν τα αίτια αυτά συνήθως καταφεύγει κανείς στην ψυχανάλυση και στην ψυχοθεραπεία του βάρους. Οι μέθοδοι αυτές μπορούν να βοηθήσουν αρκετά, όμως εάν δεν έχει γνώση κανείς των θρησκευτικών και μεταφυσικών πραγμάτων θα μείνει στα μισά του δρόμου. Κανένας άρρωστος δεν πρόκειται να θεραπευτεί πραγματικά εάν δεν βρει το δρόμο για την Πηγή της υγείας, τον Δημιουργό του. Γι' αυτό ο ρόλος του γιατρού της ψυχής και του σώματος είναι να βοηθήσει τον άρρωστο να το συνειδητοποιήσει αυτό, έτσι ώστε να παρακινηθεί να αναζητήσει από μόνος του την επαφή με τον Θεό και την ουσιαστική εξυγίανση του.

Με άλλα λόγια χρειάζεται ο γιατρός να γίνει και ιερέας, όπως στους πανάρχαιους χρόνους και να μυσταγωγεί τον άνθρωπο σε βαθύτερες αλήθειες: ότι υπάρχει ένας Δημιουργός – Πατέρας και μια ζωή μετά το θάνατο, σε έναν άλλο κόσμο όπου ο άνθρωπος θερίζει ό,τι έσπειρε, και ότι η προσωπική μοίρα του καθενός στη Γη είναι αυτή που επέλεξε και χρειάζεται ο ίδιος για να προχωρήσει σε ανώτερους στόχους.

Από τους πανάρχαιους χρόνους είναι γνωστή η θεραπευτική δύναμη της προσευχής. Για την αξία της προσευχής γράφει ο Dr. Herbert Fritche, γνωστός βιολόγος, ψυχολόγος και συγγραφέας, ότι για την προσευχή ισχύει ό,τι και για όλα τα άλλα βιώματα των ανώτερων κόσμων, ότι δηλαδή μόνο εκείνος που έχει ιδίαν εμπειρία μπορεί να κρίνει και να γνωρίζει σχετικά. Υλιστές και άθεοι υιοθετούν συχνά μια ειρωνική στάση του ορθολογιστή τιμητή απέναντι στη θαυματουργική ενέργεια της προσευχής. Η στάση όμως αυτή στην ουσία δε είναι επιστημονική, όπως επιάρονται

οι κήνσορες αυτοί, αφού μία επιστημονική θεώρηση ερευνά καταρχάς την αλήθεια και την πραγματικότητα ενός φαινομένου. Ο Fritsche φέρνει ένα ιδιοφυές παράδειγμα από το χώρο της επιστήμης για του λόγου το αληθές. Εξηγεί παραστατικά ότι για να μπορεί κάποιος να ερμηνεύσει μία ακτινογραφία, πρέπει να έχει σπουδάσει τον κλάδο της ακτινολογίας και να έχει αποκτήσει μία σχετική πείρα. Όποιος δεν διαθέτει αυτά τα προσόντα αλλά παρ' όλα αυτά θα τολμούσε να υποστηρίξει ότι δεν υπάρχουν αόρατες ακτίνες που διαπερνούν το σώμα, και ότι κάτι τέτοιο είναι «απάτη» ή «αυθυποβολή», ασφαλώς θα χαρακτηριζόταν ως ανόητος και αδαής. Το ίδιο κριτήριο ισχύει για όποιον υποστηρίζει τα ανάλογα για εμπειρίες ψυχοπνευματικής φύσης που απαιτούν εξίσου σπουδή, εκπαίδευση και πείρα. Αντίστοιχα, για τα αποτελέσματα της προσευχής μπορεί να μιλήσει με βεβαιότητα μόνο όποιος προσεύχεται, εργάζεται εσωτερικά πάνω σε αυτό το θέμα και είναι επίσης πραγματικά σε θέση να προσπελάσει στο θείο κόσμο με την προσευχή του. Όσοι, το έχουν κάνει γνωρίζουν στην πράξη τη θαυματουργική δύναμη της αληθινής προσευχής και το υποστηρίζουν πειστικά εδώ και χιλιετίες. Όσοι μάλιστα από αυτούς είναι π.χ. γιατροί, καταλήγει ο Fritsche, καθοδηγούν τους ασθενείς τους ώστε να βρουν επίσης με την προσευχή τους ουράνια βοήθεια.

Με ακόμη πιο ενθουσιώδεις τόνους μιλάει για την προσευχή ο νομπελίστας Dr. med. Alexis Carrel στο βιβλίο του «Ο άνθρωπος, αυτός ο άγνωστος»: «Θαύματα στη θεραπεία συμβαίνουν σπάνια. Παρά τη σπανιότητα τους ωστόσο, δείχνουν με σαφήνεια ότι υπάρχουν οργανικές και πνευματικές διεργασίες που μας είναι άγνωστες. Δείχνουν ότι ορισμένες μυστηριακές καταστάσεις, όπως π.χ. της προσευχής, έχουν πολύ συγκεκριμένα επακόλουθα. Αυτά είναι αναμφισβήτητα γεγονότα που κανείς δεν μπορεί να υποτιμήσει την αξία τους ούτε να μην τα λάβει σοβαρά υπόψη.

...Ορισμένα ψυχικά ερεθίσματα είναι απολύτως ικανά να προ-καλέσουν ανατομικές και λειτουργικές μεταλλάξεις σε ιστούς και όργανα. Αυτό το φαινόμενο παρατηρείται σε πολλές διαφορετικές καταστάσεις και κυρίως κατά την προσευχή. Εξυπακούεται ότι “προσευχή” δεν σημαίνει απλά μηχανική απαγγελία ορισμένων φράσεων, αλλά μια μυστικιστική ανάταση, όπου η συνείδηση ενατενίζει μία Αρχή, που αν και υπερβατική, εντούτοις διαπερνά τον κόσμο μας. Μια τέτοια ψυχική κατάσταση δεν υπόκειται πλέον στη σφαίρα της νοημοσύνης- για το φιλόσοφο και τον επιστήμονα είναι ασύλληπτη και απρόσιτη. Αλλά η απλή ψυχή δείχνει να αισθάνεται τον Θεό εξίσου αυτονόητα όπως αισθάνεται τη ζεστασιά του ήλιου ή την καλοσύνη ενός φίλου. Βέβαια η προσευχή που αντανάκλα ως το οργανικό επίπεδο είναι ιδιαίτερης μορφής. Καταρχάς στερείται κάθε εγωισμού: Ο προσευχόμενος προσφέρει τον εαυτό του στον Θεό και στέκεται μπροστά του όπως ο άδειος καμβάς μπροστά στο ζωγράφο. Στην προσευχή του ικετεύει για το έλεος του Θεού και εκθέτει την ένδεια

που ταλανίζει τον ίδιο και τους πάσχοντες αδελφούς του. Συνήθως, ο άρρωστος που θεραπεύεται δεν προσεύχεται για τον εαυτό του, αλλά για κάποιον άλλον. Μια τέτοια προσευχή απαιτεί πλήρη αυθυπέμβαση. Ο μετριόφρων, ο απλοϊκά αδαής και ο πιστός είναι πολύ περισσότερο ικανός για μια τέτοια αυταπάρνηση από ότι ο ευνοημένος της τύχης και ο οξύνους. Όταν λοιπόν η προσευχή συγκεντρώνει αυτά τα διαφορετικά γνωρίσματα, μπορεί τότε να επιτύχει ένα σπάνιο φαινόμενο, “το θαύμα”.

Ο καθηγητής Carrel χαρακτηρίζει την προσευχή ως την πιο ισχυρή μορφή ενέργειας και τόσο πραγματική όσο και η βαρύτητα. Την ενέργεια αυτή μπόρεσε να την καταγράψει και να την μετρήσει με ένα πολύ ευαίσθητο μηχάνημα ένας φυσικός επιστήμονας, ο Dr. N. I. Slowell. Σύμφωνα με σχετικές αναφορές, ο Stowell μαζί με άλλους τέσσερεις ερευνητές πέτυχε να μετρήσει την ισχύ και το μήκος κύματος της ακτινοβολίας του εγκεφάλου μιας καρκινοπαθούς ενώ προσευχόταν λίγο πριν πεθάνει. Οι επιστήμονες διαπίστωσαν με το πείραμα αυτό ότι η ενέργεια της προσευχής ήταν 55 φορές ισχυρότερη από εκείνη ενός ραδιοφωνικού πομπού παγκοσμίας εμβέλειας.

Η δύναμη της προσευχής που γίνεται για άλλους είναι επίσης το θέμα ενός κειμένου εσωτερικού λόγου της Μπέρτα Ντούντε που ακολουθεί αμέσως και το παραθέτουμε αυτούσιο επειδή αφορά τον κάθε σοβαρά άρρωστο:

«Όταν ένας άνθρωπος προσεύχεται για έναν άλλον, η καρδιά τον γεμίζει από αγάπη και καθώς η αγάπη είναι δύναμη, η δύναμη ρέει προς το πρόσωπο που είναι το αντικείμενο της αγάπης. Η προσευχή επενεργεί τότε με τέτοιο τρόπο που ο άνθρωπος χάρη του οποίου γίνεται η παράκληση νιώθει αισθητά το ρεύμα της δύναμης να τον αγγίζει. Ως αποτέλεσμα είτε αισθάνεται μια ανακούφιση και ελάφρυνση στα γήινα βάσανα του είτε είναι πλέον ικανός να τα σηκώσει με τη δύναμη που λαμβάνει. Έτσι ο Θεός εισακούει μια προσευχή που κάνει κάποιος με αγάπη για ένα διπλανό του και ικανοποιεί την παράκληση του ακόμη και αν παρακαλεί για γήινα πράγματα. Αλλά πολύ μεγαλύτερη ευλογία φέρνει η προσευχή που παρακαλεί για την πνευματική τελειοποίηση του συνανθρώπου, για τη συνειδητοποίηση του και τον αγώνα του για φως και αλήθεια. Τότε πάλι η προσευχή συνεπάγεται, δύναμη και αρκεί ο συνάνθρωπος αυτός να την δεχτεί πρόθυμα για να σημειώσει πολύ μεγάλη πνευματική επιτυχία. Όπως είναι ευνόητο με τον τρόπο αυτό ελαττώνονται και τα γήινα δεινά, αφού έτσι κι αλλιώς ο σκοπός τους είναι ο ίδιος, να πραγματοποιηθεί δηλαδή η πνευματική ωρίμανση αυτού του ανθρώπου. Εάν όμως εκείνος αφήνει ανεκμετάλλευτη τη δύναμη που του εξασφαλίζει η παράκληση, τότε κι ο Θεός δεν μπορεί να μειώσει τα βάσανα του για χάρη του ίδιου, που χωρίς αυτή τη δοκιμασία Θα χαθεί τελείως, ενώ ο Θεός θέλει να σώσει την ψυχή του.

Ο καθένας θέλει βέβαια να βοηθήσει ένα συνάνθρωπο που δοκιμάζεται. Αλλά ο Θεός είναι η αγάπη κι αυτή θέλει επίσης να βοηθήσει τον άνθρωπο. Η αγάπη και η σοφία Του γνωρίζουν ότι ο πόνος είναι το μοναδικό μέσο για να κερδίσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος την αιωνιότητα. Εξυπακούεται λοιπόν ότι η αγάπη και η σοφία, δεν εισακούουν την προσευχή για τον πάσχοντα στην περίπτωση που διακυβεύεται η ωρίμανση της ψυχής του, επειδή αυτή αποτελεί το νόημα και το σκοπό της γήινης ζωής.

Για τον παραπάνω λόγο θα πρέπει πάντοτε να επαφίεται στη θέληση του Θεού το εάν θα εισακουστεί μια προσευχή, γιατί Εκείνος γνωρίζει πράγματι καλύτερα από όλους με ποιο τρόπο αποκομίζει μια ψυχή το μέγιστο όφελος από πνευματική άποψη. Ασφαλώς ο Θεός αναγνωρίζει την αγάπη του προσευχόμενου' όμως εάν από ανθρώπινη άγνοια αυτή θα ήθελε να δοθεί ένα τέλος στα βάσανα που η αγάπη του Θεού φόρτωσε στο συνάνθρωπο, τότε Εκείνος θα αναγνωρίσει βέβαια την αγάπη του ανθρώπου που συμπάσχει, αλλά σύμφωνα με την κρίση Του δεν θα εισακούσει τη δέηση του. Γιατί η προτεραιότητα Του είναι να φέρει τη λύτρωση στην ψυχή, έστω κι αν φαινομενικά αγνοεί την ανθρώπινη βούληση που εκφράζει η παράκληση. Οπωσδήποτε όμως ο άρρωστος επωφελείται από τη δύναμη της προσευχής, δεδομένου ότι μπορεί πιο εύκολα τότε να στραφεί η σκέψη του προς τον Θεό, εφόσον βέβαια η βούληση του δεν είναι τελείως ενάντια σε Αυτόν.

Γι' αυτό το λόγο το σωστό είναι να αφήνει κανείς τα πάντα στην κρίση του Θεού, είτε είναι πόνος είτε χαρά, και να τα δέχεται όλα με καρτερία κι ευγνωμοσύνη από τα χέρια Του. Γιατί Εκείνος ξέρει όντως καλύτερα απ' όλους τι ωφελεί τον καθένα και κατευθύνει τα πάντα έτσι που να προωθούν τη ψυχή τον. Έτσι ο άνθρωπος μπορεί να τελειοποιηθεί ψυχικά, αρκεί να το θέλει...»

Οι πνευματικές θεραπείες

Όπως είδαμε στα προηγούμενα κεφάλαια η έννοια της ίασης περιλαμβάνει πολύ περισσότερες παραμέτρους από ό,τι θεωρεί η συμβατική ιατρική. Υπό το πρίσμα μιας ανθρωπιστικής ιατρικής, που πρέπει να έχει επίσης μία φιλοσοφική και μία μεταφυσική διάσταση, η ίαση είναι στην πραγματικότητα ολιστική και υπερβατική. Γιατί η υγεία προϋποθέτει αρμονία ψυχής και πνεύματος και υγιείς σχέσεις με όλη την πλάση, αρχίζοντας από το μικρότερο δημιουργήμα και καταλήγοντας στον ίδιο το Δημιουργό.

Μία πανάρχαιη, πανανθρώπινη εμπειρία μαρτυρεί ότι η ίαση συναρτάται επίσης με την ενεργοποίηση πνευματικών ενεργειών μέσω της προσευχής, της πίστης, της σχέσης αγάπης με τον περίγυρο και της σχέσης εμπιστοσύνης στον Θεό.

Επιγραμματικά αυτό αποτυπώνεται στα λόγια του Ιησού: «Η πίστη σου σε έσωσε». (Ματθ. 9,22)

Υπάρχουν όμως και ασυνήθιστες μορφές ίασης – όπως είναι π.χ. τα «θαύματα» – που δύσκολα μπορεί κάποιος να κρίνει αν είναι αληθινές ή όχι. Στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να λαμβάνει κανείς υπόψη του πάντοτε, **ότι η θεραπεία μπορεί να προέρχεται και από μη θεϊκές, ακόμη και από αντίθετες πηγές.** Βέβαια τότε δεν είναι διαρκείας, ούτε ωφελεί την ενότητα ψυχή και σώμα.

Στον χριστιανικό χώρο η θεραπεία θεωρείται χαρισματική όταν οφείλεται στην προσευχή του πάσχοντος ή άλλων συνανθρώπων του και όταν η θεραπεία αυτή δεν εξηγείται αλλιώς. Στον τρίτο κόσμο η θεραπεία αποτελεί αυτονόητα ένα τμήμα της θρησκείας περισσότερο από ό,τι στη Δύση. Αυτό ισχύει για ένα ευρύ φάσμα θεραπευτικών πρακτικών, από τις πεντηκοστιανές κοινότητες του τρίτου κόσμου ως τις αφροαμερικάνικες θρησκείες (μακούμπα, βουντού κ.ά.). Ένα παγκοσμίως γνωστό παραψυχολογικό φαινόμενο είναι επίσης οι πνευματικοί θεραπευτές, οι οποίοι, συχνά σε κατάσταση υπνωτικής έκστασης, ανοίγουν για λίγη ώρα το σώμα του ασθενή χωρίς αναισθησία και απολύμανση και το ξανακλείνουν χωρίς να μείνουν σημάδια της επέμβασης, όπως λέγεται π.χ. στις Φιλιππίνες. Τέτοιοι «χειρουργοί» δηλώνουν ότι τους χρησιμοποιεί κάποιο πνεύμα από τον άλλο κόσμο -συνήθως ενός πεθαμένου γιατρού – και ως εκ τούτου αποτελούν απλά ένα «κανάλι» για τη θεραπευτική ενέργεια. Στο θέμα αυτό θα αναφερθούμε διεξοδικότερα στη συνέχεια. Επίσης στο χώρο του New Age είναι διαδεδομένες πρακτικές που βασίζονται σε ασιατικές και σε εσωτερικές μεθόδους, όπως είναι π.χ. το ρέικι ή η θετική σκέψη.

Από την άλλη πλευρά, στους χριστιανούς φονταμενταλιστές η ασθένεια θεωρείται απόδειξη μιας αμαρτωλής ζωής και της επίδρασης δαιμονικών δυνάμεων. Ως εκ τούτου η εξυγίανση γι' αυτούς πρέπει να επιτευχθεί με την προσευχή και όχι μέσω ιατρικής βοήθειας” όποιος δεν θεραπεύεται, απλά δεν έχει αρκετά ισχυρή πίστη.

Για τους εσωτεριστές (π.χ. στην ανθρωποσοφία) και για ομάδες που πρόσκεινται στις ανατολικές θρησκείες η ασθένεια προέρχεται από το κάρμα. Στο New Age, όπως και στον χριστιανικό φονταμενταλισμό, η ασθένεια είναι δείγμα δυσαρμονίας που εξαλείφεται όταν ερμηνευτεί σωστά (με το μοντέλο του κάρμα) και με τη βοήθεια συγκεκριμένων τεχνικών.

Ας δούμε τώρα από πιο κοντά τις πνευματικές θεραπείες. Ο αποφασιστικός παράγοντας στις πνευματικές θεραπείες είναι ο μεσολαβητικός ρόλος του θεραπευτή. Ο θεραπευτής είναι ο ενδιάμεσος κρίκος που συνάπτει την επαφή με ασώματες οντότητες για τη θεραπεία ενός αρρώστου. Γίνεται δηλαδή δέκτης δυνάμεων από τον άλλο κόσμο τις οποίες και μεταβιβάζει και ως εκ τούτου δεν είναι ο ίδιος που θεραπεύει, καθώς η προέλευση της θεραπευτικής δύναμης βρίσκεται στο υπερπέραν.

Ένας πρωτοπόρος πνευματικός θεραπευτής ήταν ο Άγγλος Harry Edwards, με μεγάλη δράση από το 1935 ως το θάνατο του το 1976. Με βάση τη φιλοσοφία που διέπει την πρακτική του Edwards μπορούν να φωτιστούν μερικές πνευματιστικές πλευρές της πνευματικής θεραπευτικής (Π.Θ.) Κατά τον Edwards, ο θεραπευτής, αλλά και ο προικισμένος από τη φύση με αυτό το χάρισμα άνθρωπος, πρέπει να διαθέτει ορισμένες βασικές γνώσεις, κυρίως δε από ποια πηγή προέρχεται η θεραπεία, πώς μπορεί να βρει την πηγή αυτή ο θεραπευτής και τι πρέπει να κάνει για να δρομολογηθεί και να έρθει σε πέρας η διαδικασία της ίασης.

Ο Edwards υποστήριζε ότι κάθε αρρώστια είναι συνέπεια μιας υπέρβασης των θεϊκών νόμων που διέπουν την ύπαρξη μας. Γι' αυτό και η ίαση ή η ανοσία πάλι μόνο από τον Θεό μπορεί να προέλθει, αποτελεί δηλαδή έργο και έλεος του Δημιουργού προς το νοσούντα άνθρωπο. Ο ρόλος της Π.Θ. είναι με τη βοήθεια δυνάμεων του άλλου κόσμου να άρει τη δυσαρμονία που προέκυψε από την παραβίαση των θεϊκών νόμων και επιπλέον στη συνέχεια ν' αφυπνίσει τη θεία φύση του αρρώστου η οποία βρίσκεται σε λήθαργο. Ο ίδιος λέει κατά λέξη: «Από τον κόσμο των πνευμάτων προέρχεται η ενδεδειγμένη εφαρμογή των θεραπευτικών δυνάμεων». Πριν από κάθε θεραπεία ο θεραπευτής συντονίζεται μέσω διαλογισμού με τις ασώματες οντότητες, ύστερα συνήθως ερευνά τα αίτια της πάθησης και μεταβιβάζει τη θεραπευτική ενέργεια στον άρρωστο. Επειδή η ενέργεια αυτή προέρχεται από μία άυλη διάσταση, είναι απαραίτητο να παρέμβει ως διάμεσο ο θεραπευτής, προκειμένου να μεταβληθεί η ενέργεια και να παρουσιάσει αποτελέσματα αισθητά με τα κριτήρια της φυσικής επιστήμης, στον εδώ κόσμο.

Θεραπείες και εγχειρήσεις με την επέμβαση πνευματικών όντων

Αργότερα στην πορεία του βιβλίου θα αναφερθούμε στη μέθοδο του ψυχιάτρου Carl Wickland. Ο Wickland με τη συνεργασία της γυναίκας του που ήταν ισχυρό διάμεσο και εφαρμόζοντας μια ηλεκτρική μέθοδο μπόρεσε να θεραπεύσει πολλούς φρενοβλαβείς (βλ. κατειλημμένους από ξένες πνευματικές δυνάμεις), τους οποίους η κλασική επιστήμη θεωρούσε ανίατους. Για το σκοπό αυτό ερχόταν σε επαφή με τα κατέχοντα πνεύματα και με τη βοήθεια επίσης ανώτερων πνευμάτων, τα έπειθε να αφήσουν το άτομο που είχαν καταλάβει.

Υπάρχουν και σήμερα, κυρίως στην Αγγλία, πνευματικοί θεραπευτές – διάμεσα που κατευθύνονται από γιατρούς οι οποίοι αν και έχουν αποδημήσει στον άλλο κόσμο συνεχίζουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Οι θεραπευτές δίνουν στον άρρωστο το μαγνητισμό τους ή την υλική τους δύναμη και με τη δύναμη αυτή οι υπερκόσμιοι γιατροί προβαίνουν στην ενδεδειγμένη θεραπεία. Ένας ασθενής στη Μ. Βρετανία, όταν θέλει, μπορεί να καλέσει ένα θεραπευτή από τη Βρετανική Ένωση Πνευματικών Θεραπευτών, ακόμη και στο νοσοκομείο. Πολλοί άρρωστοι που

απελπίστηκαν με την κλασική ιατρική δηλώνουν ότι έγιναν καλά χάρη στη μη κερδοσκοπική, αλτρουιστική υπηρεσία τέτοιων θεραπειών. Οι μέθοδοι τους ποικίλουν και σε γενικές γραμμές δεν ανταγωνίζονται τους κλασικούς γιατρούς.

Σε ορισμένες περιπτώσεις ο θεραπευτής πέφτει σε ύπνωση ενώ ο υπερκόσμιος γιατρός αναλαμβάνει δράση. Ο Βρετανός George Charman είναι ένα τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα, καθώς ο ίδιος αυτοϋπνωτίζεται ο γιατρός – φάντασμα καταλαμβάνει το σώμα του, κάνει διάγνωση και «χειρουργεί» σε απόσταση μερικών εκατοστών πάνω από τον ασθενή. Στη διάρκεια της «εγχείρησης» ο Charman μιλά με ιατρικούς όρους που του είναι άγνωστοι – ο ίδιος είναι πυροσβέστης – ή και συνομιλά για ιατρικά θέματα με παρόντες γιατρούς.

Ένας άλλος παγκόσμιας φήμης θεραπευτής ήταν ο Βραζιλιάνος Arigo, που πέθανε το 1970 σε ένα δυστύχημα. Μια φωνή από το υπερπέραν καθοδηγούσε με δύο – τρία λόγια τον αγράμματο πρώην αγρότη για το τι έπρεπε να κάνει. Κατά τον Arigo η φωνή ήταν ενός Γερμανού γιατρού ονόματι Dr. Fritz, ο οποίος με καταπληκτική ταχύτητα έκανε διάγνωση, έδινε πολύπλοκες συνταγές και εξέταζε ή χειρουργούσε 300 ασθενείς την ημέρα. Αυτό σήμαινε ένας ασθενής ανά δύο λεπτά επί δέκα ώρες σε καθημερινή βάση. Ο Arigo αρνιόταν να πάρει χρήματα ή δώρα και γι' αυτό παράλληλα εργαζόταν κανονικά για να συντηρήσει την οικογένειά του.

Σε μια συνομιλία ανάμεσα σε ένα Βραζιλιάνο γιατρό και τον δρ Fritz που μιλούσε μέσω του Arigo ο Γερμανός γιατρός αποκάλυψε ότι συνεργαζόταν με μια ομάδα πεθαμένων γιατρών με διάφορες ειδικότητες για να θεραπεύουν ανθρώπους. Η φωνή του δρ Fritz υπαγόρευε συνταγές για τις οποίες οποιοσδήποτε φαρμακοποιός κουνούσε αποσβλωμένος το κεφάλι του, ή διέταζε να γίνουν εγχειρήσεις τις οποίες συχνά εκτελούσε ο ίδιος ο Arigo με ένα σουγιά χωρίς αναισθησία και κανείς δεν ένιωθε ποτέ πόνο. Οι εγχειρήσεις ήταν αντίθετες σε κάθε αντίληψη σύγχρονης ιατρικής, παρ' όλα αυτά οι άρρωστοι θεραπεύονταν πάντοτε, αφήνοντας άναυδους τους γιατρούς. Σε ένα ιατρικό συνέδριο το 1972 στις Η.Π.Α. ο καθηγητής Dr. Henry Puharich ανακοίνωσε ότι είχε ελέγξει 1.000 περιπτώσεις ασθενών που είχαν υποβληθεί σε «αγωγή» από τον Arigo και τόνισε ότι είχαν όλοι αποθεραπευτεί. Μια εξήγηση για όλα αυτά δεν μπορούσε να δώσει ο έγκριτος γιατρός.

Αίσθηση είχαν προκαλέσει επίσης σε όλο τον κόσμο πριν μερικά χρόνια οι Φιλιππινέζοι «χειρουργοί» που κάνουν επεμβάσεις χωρίς νυστέρι, μόνο μέσω πνευματικών δυνάμεων, αν και υπάρχουν και πολλοί απατεώνες μεταξύ τους. Οι Φιλιππινέζοι όμως, όπως και οι περισσότεροι πνευματικοί θεραπευτές άλλωστε, δεν καταλαμβάνονται από μία άυλη οντότητα. Είναι απλά ένα κανάλι για την ξένη οντότητα και συχνά μάλιστα μπορούν να την παρακολουθήσουν καθώς εργάζεται.

Εδώ αναφέραμε ακροθιγώς λίγα μόνο παραδείγματα πνευματικών θεραπειών. Γι' αυτό το θέμα θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα, αλλά και ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει σε μια εκτεταμένη σχετική βιβλιογραφία. Τα ερωτήματα που μας ενδιαφέρουν εδώ είναι: **Πώς μπορεί να κρίνει κανείς τους πνευματικούς θεραπευτές; Εργάζονται πραγματικά με τη θεία δύναμη, την οποία επικαλούνται σχεδόν όλοι; Εάν δεν είναι από τον Θεό η δύναμη αυτή, τότε από τι είδους πηγή προέρχεται; Έχουν μόνιμα αποτελέσματα αυτές οι θεραπείες ή αργότερα ο ασθενής αρρωσταίνει πάλι; Μήπως επειδή τα ψυχικά αίτια της αρρώστιας παραμένουν το πρόβλημα μεταφέρεται αλλού κι οξύνεται επιπλέον;**

Απαντήσεις στα παραπάνω θα πάρουμε από κείμενα της Μπέρτα Ντούντε μέσω του θεόπνευστου «εσωτερικού λόγου» που ακολουθούν, ενώ το αμέσως επόμενο κεφάλαιο θα είναι μία προσπάθεια να φωτιστεί το όντως δύσκολο θέμα της διάκρισης των πνευμάτων.

Το χάρισμα της θεραπείας

«Το χάρισμα της Θεραπείας το δίνω σε εκείνους που έχουν ισχυρή πίστη κι αγάπη. Μόνο μέσω τέτοιων ανθρώπων μπορώ να ενεργήσω δεδομένου ότι δεν μπορώ να πράξω ενάντια στην Τάξη Μου. Γι' αυτό το λόγο είναι λίγοι μόνο εκείνοι που τους διαπερνά, και τους κινεί η δύναμη της Θεραπείας που εκπορεύεται από Μένα. και που φέρνει την πλήρη εξυγίανση στο άρρωστο.

*Επομένως είναι ευνόητο ότι αυτοί οι βαθιά πιστοί θεραπευτές **μιλούν πάντοτε για Μένα και για το όνομα Μου**, καθ' όσον το πνεύμα τους έχει πλέον αφυπνιστεί' ως εκ τούτου γνωρίζουν τη σημασία του λυτρωτικού Μου έργου και γι' αυτό προσπαθούν μόνιμα να διδάξουν με θέρμη τα σχετικά στους συνανθρώπους τους. Για το λόγο αυτό **μόνο ένας που ομολογεί και διδάσκει το όνομα Μου έχει τη θεραπευτική δύναμη**. Αυτό να το έχετε πάντοτε υπόψη σας εσείς οι άνθρωποι επειδή γίνονται επίσης **φαινομενικές θεραπείες** που όμως δεν πραγματοποιούνται με τη **δική Μου δύναμη**, παρά με αντίθετη ενέργεια.. Συνακόλουθα, **θεραπείες αρρώστων** πρέπει να γίνονται πάντοτε στο όνομα Μου. Μόνο τότε μπορεί να ειπωθεί ότι πρόκειται για ένα χάρισμα του Πνεύματος που δίνεται για να επιβραβεύσει μια πολύ μεγάλη δύναμη πίστης και ότι είμαι Εγώ ο ίδιος που θεραπεύω τον άρρωστο μέσω ενός θεραπευτή που πιστεύει βαθιά.*

Και επιπλέον σας λέω ότι και ο άρρωστος που αναζητεί τη γιατριά του πρέπει να έχει επίσης μία ορισμένη πίστη. Με άλλα λόγια δεν γίνεται να θεραπευτεί εάν Με αρνείται,

παρά πρέπει να είναι πρόθυμος να δεχτεί με πίστη να ενεργήσω επάνω τον. Τότε η ίαση του θα ενισχύσει ακόμη περισσότερο την πίστη του και πιθανόν να ωθήσει ανθρώπους που δεν πιστεύουν να υιοθετήσουν μία άλλη στάση απέναντι στις διδασκαλίες της πίστης, αν και για να μπορέσουν να αποκτήσουν οι ίδιοι μια ζωντανή πίστη χρειάζεται πρώτα απ' όλα. να ζουν με αγάπη.

Μια τέτοια ίαση δεν σημαίνει ότι εξαναγκάζει κάποιον που δεν πιστεύει, να πιστέψει, απλώς προκαλεί μια μεταστροφή στη σκέψη του, καθότι σε επαφή με μια τέτοια θεραπεία ωθείται να σκεφτεί γύρω από ένα θέμα που προηγουμένως δεν του είχε δώσει σημασία. Άρα αυτή η θεραπεία γι' αυτόν είναι μία ώθηση για να πιστέψει, αλλά για να αποκτήσει κανείς αληθινή πίστη χρειάζεται οπωσδήποτε να ζει ο ίδιος με συνεπή ανιδιοτελή αγάπη για το διπλανό του».

Θαύματα και υπερφυσικές ενέργειες

Κριτήρια ελέγχου

Η εποχή μας κατακλύζεται από μία υπερπροσφορά «πνευματικών θεραπειών» και μία πληθώρα θεραπειών που ισχυρίζονται ότι θεραπεύουν λίγο ως πολύ αποκλειστικά με τη δύναμη του πνεύματος. Το θέμα είναι βέβαια εξαιρετικά πολύπλευρο και πολύπλοκο, γι' αυτό θα ασχοληθούμε μόνο με ορισμένες πτυχές του επιλέγοντας γι' αυτό μερικά τυπικά παραδείγματα.

Ένα φαινόμενο που γεννά πολλά ερωτηματικά είναι λόγου χάρη οι «θαυματουργικές θεραπείες» που λαμβάνουν χώρα σε μεγάλες συναθροίσεις πιστών, οργανωμένες από «χαρισματικούς» ευαγγελιστές κήρυκες -όπως είναι π.χ. γνωστοί στους κύκλους των πεντηκοστιανών οι οποίοι ισχυρίζονται ότι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που κατέχουν, θεραπεύουν και εξορκίζουν δαιμόνια. Επίσης, καθώς φέρουν σε κατάσταση έκστασης το ακροατήριό τους, παρατηρούνται συχνά περιστατικά «γλωσσολαλίας». «προφητείας» κ.τ.ό.

Οι παρεκκλησιαστικές αυτές συγκεντρώσεις είναι ένα φαινόμενο με αναρίθμητους οπαδούς στις ΗΠΑ, αλλά και με διαρκώς μεγαλύτερη εξάπλωση στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο, καθότι, όπως είναι ευνόητο, η προσδοκία της θεραπείας ή έστω της θέασης ενός παρόμοιου θαύματος προσελκύει μεγάλες μάζες περιέργων ανά την υδρόγειο.

Σχεδόν όλοι αυτοί οι θεραπευτές ευαγγελιστές υποστηρίζουν την άποψη ότι η ασθένεια και ο πόνος αντίκεινται στο σχέδιο του Θεού. Ισχυρίζονται δε μάλιστα ότι αυτά είναι έργα του Σατανά και των διαβόλων βασιζόμενοι στα χωρία κατά Μάρκο 1,34 και κατά Λουκά 13,16, αλλά αποσιωπούν άλλα βιβλικά χωρία που αναφέρονται στην προέλευση αυτών των δεινών. Το αποτέλεσμα είναι μία μονόπλευρη θεώρηση

των πραγμάτων που οδηγεί τελικά στη στρεβλωμένη και ισοπεδωτική άποψη ότι οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει καλά, φτάνει να πιστεύει αρκετά βαθιά.

Η θεώρηση αυτή όμως λειτουργεί σε τελευταία ανάλυση τραυματικά και αρνητικά. Κατά πρώτον συνεπάγεται μία τεράστια απογοήτευση και εσωτερική παραίτηση που επιδεινώνουν το ήδη υφιστάμενο πρόβλημα υγείας του ασθενή, όταν ο θεραπευτής του δηλώνει απερίφραστα ότι δεν θεραπεύεται επειδή δεν πιστεύει αρκετά. Εκτός του ότι ο άρρωστος θα αισθάνεται ότι μειονεκτεί, έχει αποτύχει ή σφάλει, αυτό μπορεί να κλονίσει επίσης την όποιο βαθμού πίστη διαθέτει.

Το αξίωμα ότι «τα παιδιά του Θεού δεν μπορεί να είναι άρρωστα» αντιφάσκει καταρχάς με τον ίδιο το λόγο της Βίβλου. Στον ασθενή υποβάλλεται η ιδέα ότι είναι ο μόνος υπεύθυνος για τα δεινοπαθήματά του. Ανάλογη με αυτή την ιδέα είναι η αντίληψη που καλλιεργείται από πολλούς εσωτεριστές, όπως από «τη Χριστιανική επιστήμη», τη «Χριστιανική Ενότητα» (Unity) και τον κύκλο του Φίντχορν στη Σκοτία, ότι η ασθένεια είναι αποτέλεσμα μιας λανθασμένης σκέψης και συνεπώς ο ασθενής είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για αυτήν. Σίγουρα παρόμοιες αξιωματικές θέσεις είναι τραυματικές και προσβλητικές, πράγμα που προφανώς δεν συνειδητοποιούν όσοι προβαίνουν αβασάνιστα σε τέτοιες απόλυτες κρίσεις, γιατί διαφορετικά θα επεδείκνυαν μεγαλύτερη αυτοσυγκράτηση και ευαισθησία απέναντι στην κατάσταση αυτού που πάσχει.

Προκύπτει καταρχάς το ερώτημα εάν η πνευματικότητα ενός ατόμου είναι ασύμβατη με την οποιαδήποτε σωματική ή ψυχική ασθένεια και πόνο ή μήπως, αντίθετα, αυτά αποτελούν πιθανόν μία απαραίτητη βαθμίδα στην ατραπό της τελείωσης;

Οι αποκαλύψεις στην Ντούντε είναι σαφείς στην απάντηση αυτού του ερωτήματος και μάλιστα αντίθετες με εκείνες που δίνουν οι ευαγγελιστές θεραπευτές και ορισμένοι εσωτεριστές που αποδίδουν την πλήρη ευθύνη για την ασθένεια στον ίδιο τον ασθενή. Συγκεκριμένα οι νέες αποκαλύψεις τονίζουν την αναγκαιότητα του πόνου ως μέσου επίτευξης της ολοκληρωμένης υιοθεσίας από τον Θεό, για το λόγο ότι η αγάπη και ο πόνος είναι οι μόνες καθαρτήριοις δυνάμεις που εξαυλώνουν πλήρως την ψυχή. Κανονικά γι' αυτό αρκεί μόνο η αγάπη, αλλά επειδή κανένας σχεδόν δεν έχει τόσο μεγάλη αγάπη που να εξαγνιστεί μόνο χάρη σε αυτήν, χρειάζεται επικουρικά ο πόνος για να προωθήσει την κάθαρση της ψυχής από κάθε κατάλοιπο, δηλαδή ακαθαρσία, ώστε να γίνει δεκτική στο φως.

Κατ' ακολουθία η υγεία δεν είναι κριτήριο ενδεικτικό της βαθμίδας που βρίσκεται κάποιος πνευματικά, δεδομένου ότι επιπλέον, όπως λέγεται στην Ντούντε από τον Κύριο: «δεν είναι σωστό να εκλαμβάνεται το σώμα ως κριτήριο της αγάπης που δίνω σε έναν άνθρωπο, καθώς ένα άρρωστο σώμα μπορεί κάλλιστα να κρύβει μία υγιή ψυχή μέσο. του...».

Και επίσης:

«Δεν είναι πάντοτε απαραίτητο η σύσταση του σώματος να ανταποκρίνεται σε εκείνη της ψυχής όταν αυτή ενσαρκώνεται σε ένα φυσικό φορέα. Είναι δυνατό η ψυχή να φθάνει νωρίτερα στην ωριμότητα, ενώ το σώμα χρειάζεται περισσότερο χρόνο ώσπου να προσαρμοστεί στις επιθυμίες της ψυχής και ως εκ τούτου και του πνεύματός της».

Το ίδιο εκφράζεται επίσης στη βιβλική ιστορία της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού: «Καθώς περπατούσε ο Ιησούς είδε έναν εκ γενετής τυφλό και οι μαθητές του τον ρώτησαν: "Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε, αυτός ο ίδιος ή οι γονείς του που γεννήθηκε τυφλός;" Ο Ιησούς αποκρίθηκε: "Ούτε αυτός, ούτε οι γονείς του. αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί πάνω του η δύναμη των έργων του Θεού"» (Κατά Ιωάννη 9.1-3).

Πρόθεση αυτού του κεφαλαίου είναι να καταφανεί ότι η δοκιμασία ή ο πόνος δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται μονοσήμαντα ως κάτι το αρνητικό, αλλά ότι έχει και πολλές θετικές ευεργετικές πλευρές, όπως είναι άλλωστε γνωστό και από **τα αρχαία μυστικά μυστήρια**. Μία τέτοια παρατήρηση βέβαια αποτελεί σκάνδαλο στη σημερινή εποχή του υλισμού και του ηδονισμού.

Πολλοί άγιοι, μυστικοί, άγνωστοι και γνωστοί πνευματικοί άνθρωποι, όπως ο γέροντας Πορφύριος, είχαν συλλάβει τη λειτουργία αυτή της ασθένειας και του πόνου. Η λειτουργία τους αναλύεται εμπειριστατωμένα στις αποκαλύψεις της Ντούντε, όπου προβάλλονται οι εξής θετικές πλευρές ή αιτίες της αναγκαιότητάς τους:

- μεταστροφή και η κάθαρση της ψυχής ενός ανθρώπου που δεν έχει προχωρήσει στον πνευματικό του δρόμο ή δεν πιστεύει
- η ψυχική κάθαρση ενός ανθρώπου που πιστεύει με σκοπό να ωριμάσει και να τελειωθεί, για να γίνει παιδί του Θεού
- η απόφαση της ψυχής πριν την ενσάρκωσή της να επωμιστεί μία ιδιαίτερα δυσβάστακτη μοίρα προκειμένου να επιταχυνθεί η ωρίμανσή της
- η προσφορά της ψυχής πριν την ενσάρκωσή της να υποβληθεί σε μία επώδυνη πορεία στη Γη προς χάρη των γονέων, των συγγενών ή των συνανθρώπων της
- το γεγονός ότι για διάφορους λόγους ο άνθρωπος δεν έχει την ικανότητα ή την προοπτική να επιβιώσει στη Γη και για αυτό απομακρύνεται πρόωρα από εδώ
- το γεγονός ότι όταν ήταν ακόμη άγγελος στην πνευματική δημιουργία, η ψυχή επιβαρύνθηκε με μία ιδιαίτερα βαριά ενοχή και γι' αυτό πρέπει να πάσχει ιδιαίτερα σε αυτή τη ζωή

- επειδή ορισμένοι άνθρωποι λόγω ψυχοσύνθεσης ωριμάζουν καλύτερα υπό το βάρος των δεινών παρά χωρίς αυτά
- ορισμένοι άνθρωποι δέχονται συνειδητά να υποφέρουν στη θέση ενός συνανθρώπου τους καθώς η απόρροια μιας τέτοιας αυτοθυσίας είναι μία ζωογόνος δύναμη που μπορεί να οδηγήσει στη σωτηρία του συνανθρώπου αυτού
- ο άνθρωπος επανακτά μεν την υγεία του, όμως ο Θεός διαβλέπει ότι η ασθένεια είναι απαραίτητη για την πνευματική του σωτηρία και έτσι τα συμπτώματα παρατείνονται προκειμένου να δοξαστεί ο Θεός (Κατά Ιωάννη 9, 3. Ιώβ)

Όποιος λοιπόν στοχαστεί πάνω στο νόημα του πόνου διαπιστώνει ότι πρόκειται για ένα πολύπλευρο θέμα που δεν επιδέχεται μια μονοσήμαντη ερμηνεία. Το πολυδιάστατο του θέματος αναδεικνύουν τα παρακάτω αποσπάσματα από την Ντούντε:

*«Όποιος δεν αντιμετωπίζει προβλήματα είναι απερίγραπτα φτωχός, τόσο ήδη πάνω στη Γη όσο και στον άλλο κόσμο αργότερα και για αυτό ευθύνεται ο ίδιος διότι, αφού δεν έδωσε αγάπη **στους** συνανθρώπους του, τότε δεν την λαμβάνει ούτε από Μένα.*

....Για το λόγο αυτό μη φθονείτε ποτέ τους ανθρώπους εκείνους που κατά τα φαινόμενα όλα τους πηγαίνουν καλά, γιατί η ζωή τους με αυτές τις συνθήκες δεν είναι παραγωγική. Δεν αποθησαυρίζουν τίποτα για την αιωνιότητα, δεν κάνουν τίποτα για την ψυχή τους, ενώ κάνουν τα πάντα για την καταστροφή και τον πνευματικό θάνατό τους».

«Κάθε άνθρωπος στη Γη που πάσχει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πλεονεκτεί απέναντι σε εκείνους που ζουν εύκολα και αβασάνιστα».

*«Η αγάπη και ο πόνος εξαγνίζουν την ανθρώπινη ψυχή. Είναι τα καθαρτήρια μέσα που κάνουν την ψυχή περατή από το φως, αποβάλλουν καθετί ακάθατο και την μεταλλάσσουν έτσι που **να** μπορεί να περάσει στο βασίλειο του φωτός, χωρίς να διαλυθεί αναγκαστικά μπροστά στη φωτεινή ακτινοβολία που θα τη διαπεράσει».*

«Γι' αυτό μην αφήνετε να σας τρομάζει μία δύσκολη επίγεια ζωή. Πιστέψτε το ότι η ευλογία και το όφελος που Θα έχετε θα αντισταθμίζει κάθε πόνο. Δείξτε λοιπόν υπομονή διότι η ανταμοιβή είναι υπερμεγέθης, ο δε χρόνος που ο άνθρωπος υποφέρει στη Γη είναι σύντομος σε σύγκριση με την όμορφη μοίρα που περιμένει την ψυχή για όλη την αιωνιότητα. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να δέχεστε πρόθυμα, μία ζωή φορτωμένη με δεινά. Να γνωρίζετε ότι μία τέτοια ζωή στη Γη σάς την επιβάλλει η υπέρογη αγάπη Μου για να σας προωθήσει ώστε να επιτύχετε σε ελάχιστο χρόνο το στόχο που έχω θέσει για σας στον Εαυτό Μου εδώ και αιωνιότητες.

Χρειάζεται λοιπόν να δέχεστε ακόμη και τις πιο σκληρές συνθήκες στη ζωή και πρέπει να αντέχετε ακόμη και στο μεγαλύτερο πόνο και να ξέρετε πάντοτε ότι μόνο η μεγάλη αγάπη για Μένα και για το διπλανό μπορεί να μειώσει τα δεινά σας. Όμως επειδή δεν είσαστε ικανοί να νιώσετε τέτοια αγάπη που να μπορεί να καταστήσει τελείως περιττό τον πόνο, για αυτό θα πρέπει να είσαστε ευγνώμονές που μπορείτε να περνάτε επίσης από βάσανα, γιατί αυτά προωθούν αποκλειστικά και μόνο την τελειοποίησή σας».

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει λοιπόν να συγγέονται οι ιάσεις που οφείλονται στο Άγιο Πνεύμα με αυτοθεραπείες της ψυχής και του σώματος που γίνονται μέσω της θετικής σκέψης ή με θεραπείες που γίνονται με τη βοήθεια πνευμάτων του άλλου κόσμου.

Με το Άγιο Πνεύμα ενεργεί η καθαρά πνευματική δύναμη του Θεού, ενώ στις άλλες περιπτώσεις της αυτοΐασης ή πνευματιστικής θεραπείας, λειτουργούν οι (λιγότερο) πνευματικές δυνάμεις της ψυχής ή των πνευμάτων. Μπορεί μεν η ψυχή του ανθρώπου να κατακλυστεί από το Άγιο Πνεύμα, όμως εκείνο που παίζει ρόλο είναι σε ποιο βαθμό το πνεύμα της έχει ενωθεί με το θείο Πνεύμα και ο βαθμός αυτός φαίνεται από τα διάφορα πνευματικά χαρίσματα που έχει αποκτήσει η ψυχή.

Για όποια περίπτωση θεραπείας και αν πρόκειται, κανείς πρέπει να είναι προσεχτικός στην κρίση του, ιδίως εκεί όπου αποδεδειγμένα επικρατεί σύγχυση και πλάνη. Γιατί ένα γεγονός που είναι άγνωστο στους περισσότερους, είναι ότι **και ο αντίπαλος τον Θεού θεραπεύει, αν και μόνο το σώμα και αυτό συχνά όχι για μόνιμα**. Επιπλέον, τέτοιες φαινομενικές θεραπείες πολλές φορές συνοδεύονται από ψυχικές διαταραχές και σε κάθε περίπτωση εμποδίζουν την πνευματοποίηση της ψυχής.

Ο Θεός απεναντίας θεραπεύει καταρχάς την ψυχή και εάν δεν είναι ανασταλτικό ή επιβλαβές για την ωρίμανσή της κατά δεύτερο λόγο το σώμα του ασθενούς, Η θεϊκή θεραπεία ταυτόχρονα απελευθερώνει τον άρρωστο από τα σκοτεινά σημεία του και τα ανομήματά του και τον μεταμορφώνει σε έναν καινούργιο άνθρωπο.

Κατά συνέπεια τα «θαύματα» δεν είναι απαραίτητα σημάδι της εκδήλωσης θεϊκής δύναμης, καθώς μπορούν επίσης να προέρχονται από τον παράγοντα του κακού.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όταν οι άνθρωποι ωθούνται από το θεραπευτή κατά κύριο λόγο σε μία εξωτερική τυφλή πίστη και λιγότερο σε μία εσωτερική ζωντανή πίστη. Η **αυτοθεραπεία** αντίθετα είναι μεν αυθεντική, όμως, όπως προειπώθηκε, δεν είναι σωστό να ταυτίζεται με τη θεραπευτική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, καθότι ο καθένας μπορεί ανεξάρτητα από τη σχέση του με το Δημιουργό του να την επιτύχει στον εαυτό του, αρκεί να πιστεύει ότι θα γίνει καλά. Ας δούμε λοιπόν τι υπαγορεύτηκε μέσω του εσωτερικού λόγου για το θέμα των θαυματοποιιών και των θεραπειών τους στην Μπέρτα Ντουντε στις 4.7.1949:

Πώς μπορεί να ελεγχθεί μία υπερφυσική ενέργεια;

«Μην απασχολήστε με σκέψεις σχετικά με κάποια περιστατικά που δείχνουν υπερφυσικά, που εσείς δεν μπορείτε να κρίνετε την αξία ή τη φύση τους όσο δεν σας είναι δυνατό να ελέγξετε το υπόβαθρο όπου βασίζονται. Όταν κάποιος συνάπτει μαζί Μου μία σχέση έτσι που μεταξύ μας να δημιουργείται ένας πολύ στενός δεσμός, τότε η δύναμή του είναι απεριόριστη και οτιδήποτε κάνει, το πραγματοποιεί κάνοντας χρήση της δικής Μου δύναμης, δηλαδή σε σύνδεση μαζί Μου.

Σε μία τέτοια περίπτωση είναι επίσης θέλησή Μου να αποκαλυφθεί φανερά στην ανθρωπότητα αυτή η εκδήλωση της δύναμής Μου. Είμαι Εγώ επομένως πίσω από κάθε υπερφυσική πράξη και είναι η δύναμη της πίστης που κάνει δυνατή την πραγματοποίησή της. Αλλά τη δυνατότητα να μεταβιβάσω τη δύναμη για ένα τέτοιο επίτευγμα την κρατώ Εγώ στα χέρια Μου.

Αυτό σημαίνει ότι μόνο όπου ξέρω ότι κάποιος εκπροσωπεί τη διδασκαλία Μου και ότι η θέλησή του Μου είναι αφοσιωμένη πλήρως, ούτως ώστε να δρα επ' ονόματί Μου στη Γη, εκεί, και μόνο εκεί, ενεργώ από κοινού μαζί του. Με βάση αυτό το κριτήριο επομένως θα μπορείτε να διακρίνετε από μόνοι σας αν πρόκειται για δική Μου σύμπραξη ή του αντιπάλου Μου σε κάθε περιστατικό που φαίνεται ότι δρα. μία υπερφυσική δύναμη και μπορεί κανείς να. το χαρακτηρίσει ως θαύμα.

Η πίστη και η αγάπη είναι τα γνωρίσματα της παρουσίας Μου και της συνδρομής Μου. Όπου κάποιον τον παρακινεί να βοηθήσει το διπλανό τον η βαθιά πίστη και η αληθινή αγάπη τον για αυτόν, αποκλείεται να μην είμαι κι Εγώ παρών, δεδομένου ότι η αγάπη είμαι Εγώ ο Ίδιος και άρα θα είμαι πάντοτε παρών οπουδήποτε εκφράζεται έμπρακτα αγάπη. Αλλά ούτε εμποδίζω και τον αντίπαλό Μου να μεταβιβάσει δύναμη σε έναν άνθρωπο, του οποίου η θέληση είναι στραμμένη προς τη δική του πλευρά. Φυσικά όμως, και τη δική του την ενέργεια Θα την αναγνωρίσετε επίσης, από το ποιόν του ατόμου που τη χρησιμοποιεί.

Ένα τέτοιο άτομο, έστω και αν ισχυρίζεται ότι θεραπεύει με τη δύναμή Μου, δεν Θα κηρύσσει τη διδασκαλία Μου, άρα ούτε θα ενεργεί επ' ονόματί Μου, γιατί τότε θα πρέπει να μιλά για Μένα και να πρεσβεύει μονάχα το όνομά Μου. Έστω κι αν με το στόμα αναφέρεται στο όνομα «θεός», δεν πρόκειται να διαδίδει το Λόγο Μου.

Γι' αυτό μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τους αληθινούς από τους ψεύτικους υπηρέτες του Θεού, όπως και οποιοδήποτε θαύμα, από το γεγονός ότι όπου χαρίζω τη δύναμή Μου για το καλό της ανθρωπότητας που υποφέρει, εκεί πρέπει να κηρύσσεται παράλληλα ο Λόγος Μου. Εκεί ενεργώ με θαύματα για να υποστηρίξω το Λόγο Μου, επειδή αυτός είναι που χρειάζονται οι άνθρωποι πάνω από όλα. Εφόσον λοιπόν σας

*δίνεται η δυνατότητα να κρίνετε από μόνοι σας, φροντίστε να πληροφορηθείτε **εάν και σε ποια έκταση διδάσκεται το Ευαγγέλιό Μου.***

Όπου δρα ο αντίπαλός Μου θα είναι δύσκολο να διδάσκεται ο Λόγος Μου, γιατί τότε θα ήταν υποχρεωμένος να διδάσκει την αγάπη και έτσι αυτομάτως Θα έπαυε να είναι αντίπαλός Μου. Εν πάση περιπτώσει Εγώ αφήνω σε σας τον έλεγχο αυτόν για να μάθετε να αντιμετωπίζετε με εξαιρετική προσοχή οτιδήποτε μυστηριώδες συναντάτε. Έτσι θα πρέπει να το σκεφτείτε σε βάθος και να Με παρακαλέσετε για τη βοήθειά Μου, προκειμένου να μπορέσετε να κρίνετε σωστά. Θέλω να ζητήσετε τη συμπαράστασή Μου προκειμένου να διακρίνετε πού είναι ενεργό το Πνεύμα Μου και να απορρίψετε οτιδήποτε προέρχεται από) τη δραστηριότητα του αντιπάλου Μου. Και Εγώ θα κατευθύνω τις σκέψεις σας στη σωστή κατεύθυνση, εάν θέλετε να γνωρίσετε τι είναι το σωστό, γιατί θα σας δοθεί η αλήθεια, εφ' όσον πράγματι το επιθυμείτε».

Πιθανόν στο σημείο αυτό να αναρωτηθεί κάποιος γιατί πρέπει οπωσδήποτε ένας θεραπευτής να αναφέρεται ειδικά στον Ιησού Χριστό και τι διαφορά κάνει αν, έτσι κι αλλιώς, δηλώνει ότι λαμβάνει τη θεραπευτική του δύναμη από τον Θεό. Μια τέτοια συλλογιστική μαρτυρεί ότι ο ερωτών δεν έχει εμβαθύνει στο θέμα της θεότητας του Ιησού Χριστού, συγκεκριμένα δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι από μόνη της η πίστη στον Θεό δεν αρκεί για να λυτρωθεί κανείς από όλες τις αμαρτίες του, γιατί μόνο μέσω του Χριστού υπάρχει λύτρωση ή, όπως είχε εξηγήσει ο Ίδιος: «Κανένας δεν φτάνει στον Πατέρα, παρά μόνο αν περάσει από μένα» (Κατά Ιωάννη 14,6).

Βέβαια, αυτή η συνειδητοποίηση προϋποθέτει ότι γνωρίζει κανείς για τη *μεγάλη πρωταρχική αμαρτία όλων των ανθρώπων, που παρασυρμένοι από τον Εωσφόρο εξέπεσαν από τον κόλπο του Θεού* κι έτσι από την πνευματική δημιουργία βρέθηκαν στην υλική δημιουργία.

Η πτώση σήμαινε τη διακοπή της σύνδεσης των δημιουργημάτων με το Δημιουργό τους και την πλήρη αδυναμία τους να επανέλθουν στην αρχέγονη τελειότητά τους. Η τεράστια αυτή ανομία απαιτούσε ένα μεγάλο εξιλασμό απέναντι στη δικαιοσύνη του Θεού, για να μπορούν να επιστρέφουν τα μεταμελημένα όντα κοντά του. Η άπειρη θεότητα, που δεν μπορεί να πάσχει ή να πεθάνει, δεν μπορούσε να προσφέρει η ίδια αυτό τον εξιλασμό για την αποκατάσταση της τάξης.

Γι' αυτό επέλεξε μια μορφή, ένα σκεύος για να χωρέσει την πληρότητά της και να την εκπροσωπήσει. Ο Ιησούς άφησε πίσω του στον πνευματικό κόσμο την τελειότητα και τη δύναμή του, για να αγωνιστεί εδώ με μόνο όπλο την αγάπη. Και επειδή νίκησε στον ανεπανάληπτο αυτό αγώνα, ο Θεός τον ανύψωσε ώστε να γίνει ο ίδιος Θεός, για να αποτελεί εσαεί μαζί του ένα μόνο -αν και με δική του αυτοσυνείδηση - ον.²

2 * Στο κεντρικό αυτό θέμα εστιάζεται το αποκαλυπτικό βιβλίο «Το Μεγάλο Μυστήριο»

Γι' αυτό το λόγο λέγεται στην Ντούντε: «Τη βοήθεια αυτή δεν θα σας τη δώσει ένας θεός που βρίσκεται μακριά, αλλά μόνο εκείνος που έχει ως Θεός λυτρωτής Ιησούς Χριστός όλη την ισχύ στα χέρια Του, επειδή σε Αυτόν ενσαρκώθηκε η αιώνια θεότητα, το Πνεύμα τον απείρου. Γιατί μόνο μέσα στον Ιησού Χριστό συνδέεστε με τον Θεό και τον Θεό τον αναγνωρίζετε μόνο από τη στιγμή που τον καλείτε με το όνομα του Ιησού Χριστού. Διότι εκτός από τον Ιησού Χριστό, δεν υπάρχει άλλος Θεός που να είναι ισχυρότερος από Αυτόν».

Σύμφωνα με τα παραπάνω λοιπόν όποιος πιστεύει απλώς στον Θεό είναι ακόμη επιβαρυσμένος με την πρωταρχική, συλλογική αμαρτία και γι' αυτό είναι καταδικασμένος να ζει ακόμη υπό το Νόμο. Μόνο όποιος πιστεύει στον Χριστό και ακολουθεί στην πράξη τη διδασκαλία Του ελευθερώνεται από όλες τις αμαρτίες και από την καταδίκη, γιατί ο Θεός μόνο ως Ιησούς είναι ο Πατέρας που συγχωρεί, ενώ διαφορετικά είναι ο Κριτής. Γι' αυτό το λόγο λέει αποφθεγματικά ο Παύλος ότι ο Χριστός μάς απελευθέρωσε από το Νόμο.

Μπορεί κάποιος να αντικρούσει τα παραπάνω επικαλούμενος ως αντεπιχείρημα την αγάπη και την ευσπλαχνία του Θεού. Όμως ξεχνά ή θέλει να ξεχνά ότι μία θεμελιακή ιδιότητα του Θεού είναι η δικαιοσύνη και ότι κάθε αμαρτία ή ανομία απαιτεί εξιλέωση και επανόρθωση, γιατί διαφορετικά δεν μπορεί να διατηρηθεί η τάξη στο σύμπαν. Συνακόλουθα, η πίστη στον Θεό δεν αρκεί ή για την ακρίβεια αρκεί μόνο για τους μη χριστιανούς, οι οποίοι, εφ' όσον ζουν με αγάπη, θα βρουν το δρόμο για τη λύτρωση μέσω του Ιησού στον άλλο κόσμο. Όμως, οι Χριστιανοί που δεν αναγνωρίζουν τη λυτρωτική σημασία του Ιησού Χριστού και δεν ζητούν απ' αυτόν να τους απαλλάξει από το βάρος της προσωπικής τους ανομίας, παραμένουν αλύτρωτοι υπό το ζυγό του νόμου.

Γι' αυτό λέει ο Ιησούς στην Ντούντε: «Θα πρέπει να έρθετε απευθείας σε Μένα, γιατί αυτός είναι ο λόγος και ο στόχος της γήινης ζωής σας. Εάν ξέρετε ποια ήταν η πρώτη σας αμαρτία, τότε ξέρετε επίσης ότι η αμαρτία αυτή μπορεί να επανορθωθεί μόνο με την αντίστροφη πορεία γιατί αυτή η πρώτη σας ανομία ήταν ότι χωρίσατε συνειδητά από Μένα. Άρα πρέπει να συνδεθείτε συνειδητά μαζί Μου κι έτσι να αναγνωρίσετε την πρώτη σας αμαρτία και να την παραδεχθείτε μπροστά Μου».

Με άλλα λόγια, όποιος θεραπεύει μέσω του Αγίου Πνεύματος, αυτός καταθέτει μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό, γιατί για έναν τέτοιο θεραπευτή το υπέρτατο καθήκον είναι η διάδοση της χριστικής διδασκαλίας, ενώ η θεραπεία είναι απλά μία ανταμοιβή για όσους πιστεύουν. Είναι αδιανόητο επομένως να γίνεται θεραπεία μέσω του Αγίου Πνεύματος δίχως αναφορά στον Χριστό. Γι' αυτό άλλωστε ο Ινδός χριστιανός δάσκαλος και μύστης Σάντου Σούνταρ Σινγκ (1889-1929) έπαψε να θε-

ραπείει και αποστασιοποιήθηκε από τον ινδικό λαό, που ζητούσε από αυτόν όλο και περισσότερο τη θαυματουργική ενέργεια του, αντί για τη διδασκαλία του.

Μεταξύ άλλων και ο χαρισματικός θεραπευτής πάτερ Εμίλιο Ταρντίφ τονίζει στα γραπτά του ότι η θεραπεία δεν είναι νοητή χωρίς διδασκαλία. Και εάν αυτή λείπει, προβάλλει εύλογα το ερώτημα με ποια δύναμη συντελείται μια θεραπεία.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΑ;

«Το μεγάλο πρόβλημα του ανθρώπου είναι ότι κάθε μέρα μπορεί να μεταστραφεί, αλλά δεν το κάνει».

Martin Buber, 1878 – 1965

Γερμανοεβραίος φιλόσοφος

Στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται αρκετές περιπτώσεις όπου ο Ιησούς Χριστός και οι Απόστολοι εκδιώκουν δαιμόνια και επίσης ως το πιο αποτελεσματικό όπλο κατά του δαιμονισμού συνίσταται η προσευχή σε συνδυασμό με τη νηστεία. Στις πιο σύγχρονες νέες αποκαλύψεις η κατάληψη από πνεύματα είναι ένα φαινόμενο που αναλύεται διεξοδικό ως προς τα πνευματικά του αίτια και τις περιπτώσεις του, πράγμα που θα δούμε αργότερα από πιο κοντά. Όλες ανεξάρτητα οι χριστιανικές εκκλησίες και κοινότητες αναγνωρίζουν τον εξορκισμό και ιδίως στην ορθόδοξη και στην καθολική εκκλησία συνιστά μια διαδεδομένη πρακτική. Ο πολύ γνωστός Ιταλός μοναχός πάτερ Πίο μεταξύ των άλλων χαρισμάτων που είχε δείξει στην πράξη είχε επίσης απελευθερώσει πολλούς «δαιμονισμένους» από πνεύματα που τους ταλαιπωρούσαν. Τα πνεύματα αυτά συνήθως χαρακτηρίζονται ως δαίμονες, συχνά όμως αποδεικνύεται ότι πρόκειται για πνεύματα νεκρών, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Ακόμη και πολλοί ορθολογιστές που στην εποχή μας αντιμετωπίζουν το φαινόμενο με τον ανάλογο σκεπτικισμό ή με αρχική απόρριψη, πολλές φορές αναγκάζονται από τα πράγματα να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους μπροστά σε περιστατικά όπου η κρατούσα επιστημονική προσέγγιση σηκώνει ψηλά τα χέρια. Μια γνωστή τέτοια περίπτωση ορθολογιστή και σκεπτικιστή είναι επίσης ο πάτερ Ernst Seitz που σαν σύγχρονος άνθρωπος δεν πίστευε στα πνεύματα και θεωρούσε τη δυνατότητα να επηρεάζουν τους ανθρώπους καθαρή δεισιδαιμονία. Αλλά στη διάρκεια της υπηρεσίας του ως ιερέας οι εμπειρίες του τον έπεισαν ότι κατώτερα ή κακά πνεύματα μπορούν να επηρεάσουν την υγεία των ανθρώπων ή και να τους καταλάβουν. Ο ίδιος είχε πρόσκαιρα προσωπικά εμπειρία κατοχής από ένα πνεύμα, καθώς ενώ είχε επιθέσει τα χέρια του σε ένα άρρωστο, το δαιμόνιο αυτού του ανθρώπου πέρασε μέσα του και τον έφερε σε μια τρομερά δυσάρεστη κατάσταση. Από το συμβάν αυτό διδάχτηκε ότι σε τέτοιες περιπτώσεις δεν πρέπει να γίνεται χειροθεσία, δηλαδή

απευθείας επίθεση των χεριών" αλλά πρέπει, αφού ο εξορκιστής λάβει ρητά την εντολή γι' αυτόν τον εξορκισμό από τον Ιησού Χριστό, στη συνέχεια να διατάξει στο όνομά του το πνεύμα να εγκαταλείψει τον δαιμονόληπτο.

Οι διαπιστώσεις του πάτερ Seitz συμπίπτουν με αυτές των παραψυχολόγων όσων από αυτούς δέχονται τον πνευματισμό, ότι οι περιπτώσεις δαιμονοληψίας που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη δεν αποτελούν ένα ιστορικό φαινόμενο που έκανε την εμφάνισή του μόνο στους χρόνους του Ιησού, αλλά και μια διαχρονική και σύγχρονη πραγματικότητα. Ο πάτερ Seitz χρησιμοποιεί ειδικά τον όρο «δυνάμεις του σκότους» γι' αυτά τα πνεύματα. Γιατί, κατά την άποψή του, δεν κρύβεται πάντα ο διάβολος πίσω από τέτοια περιστατικά, αλλά πνεύματα νεκρών που θέλουν να λυτρωθούν, όμως δεν το έχουν επιτύχει ακόμη και βρίσκονται ακόμη κάτω από την εξουσία του άρχοντα του κακού. Τα αδύναμα αυτά πνεύματα πεθαίνοντας παίρνουν μαζί τους τις αμαρτίες, τις έξεις και τις ορέξεις τους, αλλά καθώς δεν έχουν πια σώμα δεν μπορούν να τις ικανοποιήσουν. Γι' αυτό καταλαμβάνουν ζωντανούς ανθρώπους και τους ωθούν στις δικές τους αμαρτίες για να μπορούν να συμμετέχουν έμμεσα στην απόλαυσή τους.

Στη συνέχεια, με βάση τις έρευνες του Αμερικανού ψυχιάτρου Dr. Carl Wickland θα αναφερθούμε σε μία μη κλασική προσέγγιση στ περιπτώσεις ψυχασθένειας που στην πραγματικότητα αποδεικνύονται ως καταλήψεις από πνεύματα. Ασφαλώς υπάρχουν επίσης γνήσιες ψυχασθένειες, όμως πολλές από αυτές είναι σύμφωνα με την εμπειρία του δρα Wickland καταλήψεις από ξένες ασώματες οντότητες. Έτσι επαληθεύεται η πανάρχαια διδασκαλία της Βίβλου ότι ο άνθρωπος μπορεί να επηρεαστεί ή να καταληφθεί από πνεύματα ή και να αρρωστήσει εξαιτίας μιας τέτοιας κατάληψης και ότι η απαλλαγή ή θεραπεία επιτυγχάνεται μόνο με τη διαφώτιση των πνευμάτων αυτών που πολλές φορές δεν ξέρουν καν ότι έχουν περάσει στον άλλο κόσμο.

Μια μορφή πάθησης που οι κλασικοί ψυχιάτροι δεν μπορούν να εξηγήσουν ούτε να θεραπεύσουν είναι η ψυχική αναπηρία ή καταληψία. Τα συμπτώματα αυτής της πάθησης, που οι γιατροί προτιμούν να την υποβαθμίζουν χαρακτηρίζοντας την ως υστερία, είναι ναυτία, παράλυση, πόνος ή άλλες ενοχλήσεις, ενώ δεν υπάρχουν εμφανώς οργανικά αίτια. Ο δρ Wickland αποδεικνύει ότι όλα αυτά εξαφανίζονται ως δια μαγείας όταν το πνεύμα που τα προκαλεί πείθεται με την κατάλληλη διαφώτιση να εγκαταλείψει τον ευρισκόμενο υπό την κατοχή του ή υπό την επήρειά του. Ο δρ. Wickland στα έργα του τεκμηριώνει ότι υπάρχουν δύο κόσμοι, ο ορατός και ο αόρατος, που διαπλέκονται συνεχώς μεταξύ τους και ότι ο δεύτερος είναι γεμάτος από άυλα όντα το οποία δεν μπορούν να τα συλλάβουν οι αισθήσεις μας. Με το φυσικό μας σώμα εμείς οι άνθρωποι ανήκουμε στον ορατό, υλικό κόσμο, αλλά με το πνεύμα μας στον άυλο, ή, όπως λέγεται στη Βίβλο εδώ έχουμε ένα σώμα από σάρκα, εκεί θα έχουμε ύστερα ένα πνευματικό.

Η κατάληψη μεταβάλλει τελείως το χαρακτήρα του κατειλημμένου ατόμου τόσο που φαίνεται να παρουσιάζει μια άλλη προσωπικότητα, συχνά μάλιστα διασπάται σε πολλές προσωπικότητες. Επίσης μπορεί να προκύψουν διαφόρων βαθμών ψυχασθένειες όπως: ελαφρά ψυχικά ενοχλήματα, υστερία, παθολογική παραποίηση της αλήθειας, επιληψία, μελαγχολία, κατάθλιψη, κλεπτομανία, ιδιωτεία, θρησκευτική παράκρουση, μανιώδης τάση αυτοκτονίας και επίσης σε πιο ελαφρά μορφή: ολιγοφρενία, αλκοολισμός, εξεζητημένη φιληδονία, ψυχική σκληρότητα, επιθετικότητα και άλλες μορφές εγκληματικότητας.

Εκατομμύρια ανώριμες ψυχές που δεν έχουν συνειδητοποιήσει το σκοπό της ζωής πολιορκούν την ανθρωπότητα και επηρεάζουν τις σκέψεις της βομβαρδίζοντάς την συνεχώς με τις δικές τους χαμηλών κραδασμών σκέψεις. Έτσι εξηγούνται απαγορευμένες σκέψεις που αναδύονται ξαφνικά, ξαφνικές αναστατώσεις ή εξάψεις, παράξενα προαισθήματα, μια κακή ή βαριά, ευέξαπτη κι ευερέθιστη διάθεση, μια ανεξήγητη παρόρμηση και πολλές περιπτώσεις πνευματικής σύγχυσης, γεγονός που διαπιστώνουν και άλλοι ψυχίατροι όπως θα δούμε αργότερα.

Αναρίθμητες περιπτώσεις κατοχής από πνεύματα παρελαύνουν από τις σελίδες της Παλαιός και της Καινής Διαθήκης. Την εποχή των Αποστόλων η πίστη ότι ο κίνδυνος μια τέτοιας κατοχής είναι υπαρκτός ήταν τόσο ευρέως διαδεδομένη, που την ικανότητα, εξορκισμού των πνευμάτων τη θεωρούσαν ως ένα από τα πιο σημαντικά χαρίσματα του Πνεύματος. Ένα μεγάλο μέρος των θαυμάτων του Ιησού συνίστατο στην απελευθέρωση των δαιμονισμένων. Ο Άγιος Αντώνιος παρατηρούσε: «Πορευόμαστε εν μέσω δαιμόνων που μας προξενούν κακές σκέψεις αλλά κι εν μέσω αγγέλων επίσης. Όταν είναι αυτοί παρόντες δεν υπάρχει όχληση, έριδα, θόρυβος, παρά τέτοια ησυχία και ειρήνη που η ψυχή πλημμυρίζει από ευφροσύνη».

Ο δρ Wickland παρατηρεί στο σύγγραμμά του «Τριάντα χρόνια μεταξύ των νεκρών» ότι η ιατρική επιστήμη με ελάχιστες εξαιρέσεις αρνείται την πιθανότητα πνευματικά όντα να επιδρούν στην ψυχική ισορροπία ή και να προκαλούν ψυχικές ασθένειες. Αποκλείεται δε να προχωρήσει σε οποιαδήποτε παραδοχή σε αυτό τον τομέα όσο απορρίπτει την επιβίωση της ψυχής μετά το θάνατο και υποβιβάζει το ανθρώπινο πνεύμα σε μια απλή λειτουργία του εγκεφάλου. Γι' αυτό για το δρ Wickland ο κύριος σκοπός του έργου του με τους ψυχοπαθείς που διήρκεσε πάνω από 30 χρόνια, ήταν να ωθήσει την ιατρική επιστήμη να ασχοληθεί με τη θεραπευτική του μέθοδο.

... Τον δρ Wickland απασχόλησε επίσης το ερώτημα του κατά πόσον είναι δυνατό ορισμένα εγκλήματα να οφείλονται στην επίδραση κάποιων πνευμάτων. Με βάση τα πορίσματα από την πολύχρονη πείρα του υποστήριζε ότι συνήθειες, ροπές, έμμονες ιδέες και πόθοι συνοδεύουν τον άνθρωπο και στην επόμενη ζωή. Συγκεκριμένα, διάφορες προβληματικές ψυχές όπως εγκληματίες, καταδικασμένοι, σε θάνατο που

εκτελεστή καν, εκείνοι που ζητούν εκδίκηση, παραμένουν στη γήινη σφαίρα και προσπαθούν να επιτύχουν τις επιδιώξεις τους επηρεάζοντας επί τούτου ζωντανούς ανθρώπους. Μόνο έτσι εξηγούνται πολλά εγκλήματα, όπως π.χ. αυτά που τελούνται σε κατάσταση αμόκ. Ο δρ Wickland στο σύγγραμμά του απαριθμεί μια σειρά περιστατικών όπου πέτυχε να αποδείξει αυτή τη συνάρτηση.

Μεταξύ άλλων, ο δρ Wickland αποδίδει επίσης πολλές αυτοκτονίες σε μία τέτοια επήρεια ασώματων όντων. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Αγγλία όταν οι αρχές ερευνούν περιστατικά αυτοκτονίας σημειώνουν πάντοτε ως αιτία: *While temporarily insane*, δηλαδή ότι ο αυτόχειρας την ώρα εκείνη τελούσε σε κατάσταση παραφροσύνης. Κατά τον Αμερικανό ψυχίατρο γι' αυτό ευθύνονται πνεύματα αυτοχείρων που δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι έχουν περάσει από την άλλη πλευρά. Έτσι ελκύονται από άτομα που παρουσιάζουν επίσης τάσεις αυτοκτονίας και καθώς θεωρούν το σώμα τους για δικό τους επιχειρούν να υλοποιήσουν τις προθέσεις τους. Είναι γνωστό ότι η μοίρα του αυτόχειρα στον κόσμο των πνευμάτων είναι ιδιαίτερα σκοτεινή, όπως θα δούμε και σε άλλα σημεία του βιβλίου.

Με τον ίδιο τρόπο ο Wickland εξηγεί επίσης πολλές περιπτώσεις τοξικομανίας. Κάθε μορφή μανίας ή εξάρτησης έχει τις ρίζες της βαθιά μέσα στην ψυχή και την συνοδεύει πέρα από το θάνατο. Προφανώς είναι απερίγραπτα τα μαρτύρια που υφίστανται τέτοιες ψυχές στο άλλο κόσμο αφού δεν μπορούν εκ των πραγμάτων να ικανοποιήσουν το πάθος τους. Για το λόγο αυτό καταλαμβάνουν ψυχικώς ασταθή άτομα με μια αντίστοιχη ροπή και τους υποβάλλουν τη δική τους εξάρτηση.

Ένα άλλο σύνδρομο που ο δρ Wickland το εξηγεί με τον ίδιο τρόπο είναι των κατά φαντασίαν ασθενειών. Πνεύματα που δεν έχουν αντιληφθεί ότι έχουν περάσει από την άλλη πλευρά, εξακολουθούν να υποφέρουν από τις σωματικές τους παθήσεις όσο βρίσκονται σε άγνοια της τωρινής τους κατάστασης. Όταν διεισδύσουν στην αύρα ζωντανών ανθρώπων, τους μεταδίδουν τους πόνους τους.

Ένα εκτεταμένο κεφάλαιο του βιβλίου του δρα Wickland πραγματεύεται τον *υλισμό και την αδιαφορία απέναντι στα πνευματικά πράγματα*. Η υλιστική νοοτροπία είναι τόσο ισχυρή που πολλά τέτοια πνεύματα μετά την αποβίωσή τους ως άνθρωποι περνούν σε μία κατάσταση άγνοιας κι απόγνωσης. Όντας χωρίς προοπτική διεξόδου προσκολλώνται σε ζωντανούς για να ζήσουν μέσω αυτών. Το απόφθεγμα από τη Βίβλο που λέει ότι ο άνθρωπος είναι εκείνο που σκέφτεται μέσα στην καρδιά του, ισχύει κατά μείζονα λόγο για την άλλη ζωή.

Με βάση τις μακροχρόνιες έρευνες του στον κόσμο των πνευμάτων ο Wickland διαπίστωσε επίσης ότι κάθε μορφή εγωισμού όπως η φιλαρέσκεια, η απληστία, η φιλοδοξία, η υπερηφάνεια κι η φιλαυτία ακολουθεί την ψυχή στην άλλη ζωή και την καθηλώνει στη γήινη σφαίρα. Με τη βοήθεια πιο προχωρημένων πνευμάτων και με

την προσευχή των ανθρώπων όπως θα δούμε σε άλλο σημείο οι κακές αυτές ιδιότητες υποχωρούν και η ψυχή πείθεται σιγά σιγά να υπηρετεί με αγάπη άλλες φτωχές ψυχές.

Ένα άλλο φαινόμενο το οποίο αντιμετώπισε ο δρ Wickland στην επαφή του με τον κόσμο των πνευμάτων κατά την άσκηση του λειτουργήματος του ήταν η *δογματική θρησκευτική πίστη* ορισμένων φανατικών οπαδών από διάφορες χριστιανικές εκκλησίες ή κοινότητες. Εξαιτίας της δεισιδαιμονίας και της δογματικής αγκύλωσης η ανθρωπότητα κρατιέται σε ένα παράλογο φόβο μπροστά σε ένα θάνατο ο οποίος όμως δεν είναι όπως το διδάσκεται. Οι περισσότεροι δεν κατέχουν την αλήθεια για την επιβίωση της ψυχής και ως συνέπεια της άγνοιάς τους μένουν δέσμιοι της γήινης σφαίρας και από εκεί ασκούν αρνητική επίδραση πάνω στους ζωντανούς. Σύμφωνα με το δρ Wickland ακόμη κι ο θρησκευτικός φανατισμός που κατά καιρούς καταλαμβάνει ολόκληρα στρώματα ενός λαού ή ομάδες ομοδόξων, συχνά με βίαιες εκδηλώσεις, οφείλεται επίσης στην επήρεια πνευμάτων που είναι αγκιστρωμένα στην ορθόδοξη πίστη τους. Απ' όλες τις περιπτώσεις πνευμάτων που παραμένουν προσκολλημένα στη γήινη σφαίρα, οι φανατικοί κι οι φονταμενταλιστές έχουν τη μεγαλύτερη δυσκολία να σκεφτούν λογικά και να αφυπνιστούν, καθώς εμμένουν σε μία θρησκευτική αυτονάρκωση. Ως χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Wickland αναφέρει οπαδούς της «Christian Science» τους οποίους αφήνει να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους στον άλλο κόσμο. Από τις μαρτυρίες τους καταδεικνύεται πως η προσκόλληση σε ορισμένες εσφαλμένες ιδέες εμποδίζει ή δυσκολεύει την περαιτέρω εξέλιξη των πνευμάτων.

Μια ανάλογη διαπίστωση καταγράφει ο δρ Wickland με τους πιστούς της *Θεοσοφίας και της μετενσάρκωσης*. Η πίστη στην επιστροφή στην επίγεια ζωή αποτελεί σημαντική τροχοπέδη στην άνοδο σε ανώτερες σφαίρες. «Πολυάριθμες περιπτώσεις κατοχής από πνεύματα που κατέφυγαν σε μας για να θεραπευτούν», γράφει ο δρ Wickland, «οφειλόταν σε ψυχές που πίστευαν στη μετεμψύχωση. Κατά την προσπάθεια τους να επανενσαρκωθούν μέσα σε παιδιά, εισέρχονται στην αύρα τους, δημιουργώντας έτσι τεράστια προβλήματα στους εαυτούς τους και στα θύματά τους».

... Ας σημειωθεί ωστόσο ότι πέρα από όσα θετικά απεκόμισε ο δρ Wickland από τη συνεργασία του με τα πνεύματα των νεκρών, που στην ουσία η συνεργασία αυτή ήταν ένα είδος «επιστημονικού εξορκισμού», η συναλλαγή με τέτοια πνεύματα εμπερικλείει πολλούς κινδύνους³ για τα διάμεσα αλλά και για τους ερευνητές που πειραματίζονται μαζί τους.

3 * Σ.σ. Οι κίνδυνοι αυτοί περιγράφονται αναλυτικά στους «Πνευματικούς Κόσμους».

...Ας σημειωθεί ότι τους ίδιους κινδύνους αντιμετωπίζουν επίσης ερευνητές παραψυχολογικών φαινομένων που όμως αντιπροσωπεύουν την αντίληψη ότι αυτά είναι απόρροια δυνάμεων του υποσυνείδητου του ανθρώπου κι όχι διείσδυσης πνευματικών υπάρξεων στη δική μας διάσταση, όπως υποστηρίζουν πολλά διάμεσα.

...Επειδή δε, η κλασική ιατρική δεν αναγνωρίζει αυτόν τον αόρατο κόσμο, ως εκ τούτου δεν μπορεί ούτε να βοηθήσει τους ανθρώπους που πάσχουν καθώς τελούν υπό την επήρεια ή υπό την κατοχή αυτών των δυνάμεων. Μια τέτοια βοήθεια μπορούν να προσφέρουν μόνο γιατροί που είναι ειδήμονες σ' αυτό τον τομέα, όπως και χαρισματικοί άνθρωποι του Θεού που είναι εξουσιοδοτημένοι από πάνω, όμως τέτοιοι βοηθοί είναι σπάνιοι. Ο Θεός του σύγχρονου κόσμου ονομάζεται επιστήμη», έγραφε ο Carrington, «κι αυτή περιορίζεται μόνο σε ό,τι είναι αντιληπτό με τις πέντε αισθήσεις, αν και στην ατομική φυσική ο περιορισμός αυτός δεν ισχύει πια». Γεγονός είναι πάντως ότι υπάρχουν επίσης γιατροί που εργάζονται υπεύθυνα βασιζόμενοι σε αυτή τη γνώση, όπως θα φανεί αργότερα με έναν άλλο σύγχρονο ψυχίατρο, τον Wilson Van Dusen. Προηγουμένως όμως θα δούμε μία εξήγηση από θεϊκή σκοπιά για το πού οφείλεται η κατάληψη από ξένα πνεύματα πρώτα σε ένα κείμενο του Λόρμπερ από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» και μετά σε μία άλλη καταγραφή από την Μπέρτα Ντούντε:

«Υπάρχουν άνθρωποι που καταλαμβάνονται για ένα διάστημα από κακά πνεύματα, μόνο σωματικά όμως, ενώ τα κακά αυτά πνεύματα δεν μπορούν με τον τρόπο αυτό να βλάψουν σε τίποτα (μόνιμα) την ψυχή του εν λόγω ανθρώπου. Τα κακά πνεύματα που καταλαμβάνουν το σώμα ενός ανθρώπου είναι ψυχές νεκρών που όσο βρίσκονταν σ' αυτό τον κόσμο έκαναν κακή ζωή, γνωρίζοντας μάλιστα ότι οι πράξεις τους ήταν κακές. Η κατάληψη συμβαίνει μόνο σε εκείνους τους ανθρώπους που δεν έχουν πια παρά λίγη ή καθόλου πίστη στο θεό και στην αθανασία της ψυχής τους.

Αυτά τα συμβάντα, που αυτά καθαυτά φαίνονται κακά, συμβαίνουν σε εποχές όπου η πίστη έχει συσκοπιστεί, είναι επομένως κάτι που επιτρέπει ο θεός, για να λάβουν μέσα από αυτό οι άπιστοι μία προειδοποίηση ότι η απιστία τους είναι ματαιοδοξία, ότι η ζωή της ψυχής συνεχίζεται μετά την αποβολή του φυσικού σώματος, καθώς και ότι ασφαλώς υπάρχει ένας θεός που είναι σε θέση να τιμωρήσει και στον άλλο κόσμο την κακία και την κουταμάρα των ανθρώπων. Το κακό πνεύμα που καταλαμβάνει το σώμα ενός ανθρώπου βιώνει, παρ' όλη τη γεμάτη κακία αντίδρασή του, ταπεινώσεις αβάσταχτες γι' αυτό, κι έτσι γίνεται εσωτερικά πιο ήπιο και ελαφρύ. Οι μάρτυρες τέτοιων περιστατικών αποσπώνται βίαια από την υπερβολικά υλιστική και σκοτεινή πορεία της ζωής τους, αρχίζουν να συλλογίζονται για πνευματικά θέματα και γίνονται καλύτεροι ως προς τις πράξεις τους.

Έτσι αυτό το φαινομενικά μεγάλο κακό που εμφανίζεται ανάμεσα στους ανθρώπους έχει, σε καιρούς όπου η πίστη πάσχει, και κάτι αναμφισβήτητα καλό. ...Σε ανθρώπους με ζωντανή, φωτεινή πίστη δεν εμφανίζεται ποτέ κατάληψη, γιατί η ψυχή και το πνεύμα της διαποτίζουν έτσι το σώμα, ώστε σ' αυτή την εξαγνισμένη σάρκα να μην μπορεί να εισβάλει κανένα ξένο, ακόμη δε περισσότερο κανένα κακό πνεύμα. Όταν όμως η ψυχή του ανθρώπου έχει γίνει σκοτεινή, σαρκική και υλική, με τον τρόπο δε αυτόν επίσης φοβισμένη, αδύνατη κι ασθενική, οπό/τε δεν μπορεί να προβάλει αντίσταση σε κάποιον εισβολέα, τότε εύκολα συμβαίνει το εξής: Οι κακές ψυχές που μετά την αποχώρησή τους από το σώμα συνήθως παραμένουν στις χαμηλότερες περιοχές της ατμόσφαιρας αυτής της γης όπου βρίσκονται ενσαρκωμένοι οι άνθρωποι - κατά καιρούς εισδύουν στο σώμα ενός ανθρώπου, εγκαθίστανται συνήθως στο πιο αισθησιακό μέρος, την κάτω κοιλία, κι αρχίζουν να εκδηλώνονται προς τα έξω ως ξένα, κακά πνεύματα, μέσω του σώματος του ανθρώπου που τελεί υπό κατάληψη.

Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν βλάπτεται η ψυχή του κατελημμένου. Άρα η κατάληψη δεν είναι κάτι το τόσο πολύ φοβερό όσο νομίζουν οι άνθρωποι. Όταν θα συναντάτε τέτοιους κατελημμένους από πνεύματα. επιθέστε πάνω τους τα χέρια σας επικαλούμενοι το όνομά Μου και τα κακά πνεύματα θα τους αφήσουν ήσυχους. Έτσι και συναντήσετε όμως κάποιον δαιμονιόπληκτο από ένα ιδιαίτερα ανυποχώρητο κακό πνεύμα, τότε να το απειλήσετε, αναφέροντας με σοβαρότητα και πίστη το όνομά Μου, κι εκείνο θα σας υπακούσει παρευθύς.»

(«Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη») VIII/32

«Τον κάθε άνθρωπο τον έχω προικίσει με τις δυνατότητες εκείνες που του εξασφαλίζουν την ωρίμανση της ψυχής του, ακόμη κι αν κατά τα φαινόμενα είναι εκ γενετής ανάπηρος σωματικά ή πνευματικά.

Η ψυχή του κάθε ανθρώπου έχει εκείνο το βαθμό ωριμότητας που είναι αναγκαίος για να ενσαρκωθεί στη Γη. Υπάρχει όμως η δυνατότητα δυνάμεις που προέρχονται από πολύ χαμηλά να πάρουν υπό την κατοχή τους το σώμα ενός ανθρώπου και ένα εξωτερικό) γνώρισμα μιας τέτοιας κατάληψης είναι ότι ο κατελημμένος προβαίνει σε πράξεις που είναι εντελώς αντίθετες με την τάξη Μου. Όμως αυτή καθ' αυτήν η ψυχή του δεν συμμετέχει σε αυτές τις ανομίες· απλά δεν είναι ικανή να αμυνθεί απέναντι σε αυτές τις δυνάμεις που την περιορίζουν και την καταπιέζουν ώστε να μπορούν να δρουν ανεξέλεγκτα μέσα στο σωματικό φορέα του.

Υπάρχει βέβαια ένας σοφός λόγος που το επιτρέπω αυτό, γι' αυτό εσείς οι άνθρωποι δεν πρέπει να εξάγετε το συμπέρασμα ότι τέτοια άτομα που τελούν υπό κατάληψη είναι καταδικασμένα αιώνια. Γιατί Εγώ προφυλάσσω την ψυχή τους ώστε δεν μπορούν να την καταλάβουν κι εκείνη οι σκοτεινές δυνάμεις· επιπλέον, αυτά που υποφέρει σιωπηρά γι' αυτό το λόγο συνεισφέρουν και στο δικό της εξαγνισμό. Έτσι, ακόμη και μια τέτοια

ζωή αποφέρει όφελος, παρ' όλο που οι άλλοι άνθρωποι πιστεύουν ότι έχουν να κάνουν με ένα απεχθέστατο πλάσμα (σ.τ.μ. π.χ. έναν ειδεχθή εγκληματία.) που είναι ώριμο για την κόλαση...

Τον τελευταίο καιρό η κόλαση εξεμεί όλα τα κακά πνεύματα και τα στέλνει στη Γη, όπου ψάχνουν για μια διαμονή, ένα σωματικό φορέα, επειδή αρνούνται να γίνουν άνθρωποι. Αντί να ενανθρωπιστούν, καταλαμβάνουν αδύνατους ανθρώπους και μάλιστα συχνά με τέτοιο τρόπο που δεν τους αφήνουν καμιά, ικανότητα νοημοσύνης και προσωπικής υπευθυνότητας. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν έχει καν συνείδηση του εαυτού του και θεωρείται φρενοβλαβής. Ωστόσο ακόμη κι αυτός κρύβει μέσα του μία ψυχή με αυτοσυνείδηση, η οποία όμως εμποδίζεται να πραγματώσει τον αληθινό σκοπό της ζωής της από αυτά τα κακά πνεύματα, που μαίνονται κατ' εντολή του κυρίου τους.

Οι ψυχές αυτών των ανθρώπων περνούν από μία ιδιαίτερα σκληρή δοκιμασία στη Γη που μπορεί να οφείλεται σε πολλούς και διάφορους λόγους. Ωστόσο διαθέτουν μία πνευματική προστασία, ενώ επίσης η αδυναμία τους απέναντι στους καταπιεστές τους και οι φόβοι που τους βασανίζουν συχνά συνεισφέρουν περισσότερο στον εξαγνισμό τους από μια φυσιολογική ζωή.

Αλλά για το γεγονός ότι τέτοιες δυνάμεις μπορούν να καταλαμβάνουν ατιμώρητα ένα ανθρώπινο σώμα, πολλές φορές φταίνε οι ίδιοι οι άνθρωποι που οι αμαρτίες τους έχουν επιπτώσεις στα παιδιά τους. Πρόκειται για ανθρώπους που στην επίγεια ζωή τους αφήνουν με μεγάλη προθυμία να τους κατευθύνει ο αντίπαλός Μου. Είναι άνθρωποι που έκαναν τέτοιες πράξεις οι οποίες απαιτούν μία μεγάλη εξιλέωση και οι αμαρτίες τους δεν έχουν πάρει συγχώρεση από τον Ιησού Χριστό επειδή δεν τον αναγνώρισαν ακόμη και άρα δεν του έχουν ζητήσει να τους συγχωρέσει.

Οι απόγονοι αυτών των ανθρώπων φέρουν ακόμη το βάρος της πατρικής ανομίας, όμως δεν είναι απαραίτητο ως ψυχές να έχουν μέσα τους τις ίδιες κακές ροπές. Αλλά επειδή το σώμα τους είναι εξασθενημένο εξαιτίας της προγονικής αμαρτίας, είναι ανυπεράσπιστο απέναντι στα κακά πνεύματα. Βέβαια εκείνα θα ήθελαν να καταλάβουν και την ψυχή επίσης, αλλά αυτό δεν τους επιτρέπεται. Διότι μπορεί να αφήνω να πάσχει το σώμα ως εξιλέωση για την αμαρτία των προπατόρων, αλλά, δεν επιτρέπω ποτέ να βλαφτεί η ψυχή από τέτοια ακάθαρτα πνεύματα. Γιατί θυσιάζεται εθελοντικά και με μία τέτοια θυσία λυτρώνει αφενός τον εαυτό της και αφετέρου βοηθάει τις αλύτρωτες ψυχές στον άλλο κόσμο να αναγνωρίσουν την ανομία τους και να στραφούν προς Εμένα στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού...»

Αρ. 6419 8-12-1955

Η κατάληψη από κατώτερες πνευματικές δυνάμεις

Ο άνθρωπος θα πρέπει πάντα να έχει υπ' όψη του ότι επηρεάζεται από καλές και κακές δυνάμεις, οι οποίες θέλουν να κερδίσουν την ψυχή του για τον εαυτό τους. Άρα θα πρέπει να αναμένετε την επιρροή πνευματικών δυνάμεων στη ζωή σας ακόμη και αν η σκέψη σας είναι προσανατολισμένη καθαρά και μόνο στην αλήθεια. Η βούληση των ανθρώπων είναι μεν ελεύθερη, όμως αυτή η επιρροή μπορεί να είναι παρ' όλα αυτά ασυνήθιστα ισχυρή, εάν ο άνθρωπος έχει χαρακτηριστικά γνωρίσματα που να μοιάζουν με εκείνα της οντότητας που τον επηρεάζει.

Και με αυτό εννοώ το εξής: Κάθε άνθρωπος, άλλος περισσότερο και άλλος λιγότερο, είναι βεβαρυμένος με ενστικτώδεις ροπές ή προσωπικές αδυναμίες από τη φάση που προηγήθηκε της ενσάρκωσής του. Το αποτέλεσμα λοιπόν είναι να αναγκάζεται να μάχεται λιγότερο ή περισσότερο ενάντια τους, γιατί όταν το επιθυμεί ειλικρινά, έχει την *ικανότητα* και τη *δυνατότητα* να τις υπερνικήσει ή να τις αποβάλει. Όμως τέτοια έμφυτα χαρακτηριστικά τα οποία βαρύνουν τους ανθρώπους μπορούν παράλληλα να δώσουν τη δυνατότητα σε ίδιας ποιότητας πνευματικά όντα να εισχωρήσουν μέσα τους. Έτσι μπορεί να παρουσιαστεί το φαινόμενο μια τέτοια πνευματική δύναμη να κυριεύσει την ψυχή του ανθρώπου, κάτι που εσείς οι άνθρωποι χαρακτηρίζετε ως κατάληψη ή δαιμονισμό.

Αν αυτό συμβεί, η ψυχή απαλλάσσεται από την ευθύνη της, αφού της καθίσταται αδύνατο να χρησιμοποιήσει την ελεύθερη βούλησή της, μιας και η θέληση της πνευματικής δύναμης είναι ισχυρότερη και ωθεί τον άνθρωπο σε ενέργειες που δεν είναι απαραίτητα σύμφωνες με τη θέληση της ψυχής του. Τότε λοιπόν η «ελεύθερη» βούλησή του φαίνεται να εξουδετερώνεται, παρόλο που δεν έχει αφαιρεθεί, μόνο που δεν μπορεί να κάνει χρήση της στη φάση κατά την οποία η ψυχή του θα έπρεπε να δοκιμαστεί. Και τότε θα πρέπει να λάβει κανείς υπ' όψη του ότι εκδηλώνεται στην πραγματικότητα η βούληση ενός άυλου όντος στο οποίο, στο γήινο επίπεδο, δεν μπορεί να καταλογιστούν ευθύνες διότι είναι απρόσιτο. Αλλά εξίσου αδύνατο είναι να καταλογιστούν ευθύνες και στον ίδιο τον άνθρωπο, αφού βρίσκεται σε μια κατάσταση «κατοχής».

Το γιατί και το για ποιο σκοπό επιτρέπεται κάτι τέτοιο, αυτό είναι κάτι το οποίο δεν μπορεί να γίνει κατανοητό σε σας τους ανθρώπους με λίγα λόγια, γιατί ακόμη και στο βασίλειο των κατώτερων πνευμάτων υπάρχουν νόμοι, οι οποίοι τηρούνται πάντα και έχουν ως αιτία πάλι την ελεύθερη βούληση. *Όμως χωρίς τη δική Μου βούληση ή τη δική μου άδεια* αυτά τα όντα δεν θα μπορούσαν να μεταχειρίζονται το σώμα κάποιου ανθρώπου. Άλλωστε κάποιες φορές εξαρτάται από αυτό και η *δική τους λύτρωση*, διότι και αυτές οι δυνάμεις μπορούν εάν δείξουν την απαραίτητη προθυμία, να παρουσιάσουν μια μεταστροφή. Πέραν τούτου υπάρχουν επίσης κάποιες ιδιαίτερες αιτίες, για τις οποίες μπορεί να επιτρέψω κάτι τέτοιο.

Όπως δε είναι κατανοητό δεν μπορούν να ζητηθούν τότε ευθύνες από την καθεαυτό ψυχή του ανθρώπου. Όμως της προσφέρεται η δυνατότητα, συχνά ακόμη και κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής της, να αναπληρώσει τον κλεμμένο χρόνο που έχασε από το διάστημα που προοριζόταν για τη δοκιμασία της ελεύθερης βούλησής της, εφόσον βέβαια καταστεί δυνατό να εκδιωχθεί αυτό το πνεύμα, κάτι το οποίο σαφώς είναι εφικτό με σωστή στάση απέναντι Μου και με δυνατή πίστη σε Εμένα. Αλλά σε αυτή την περίπτωση πρέπει να βοηθήσουν και οι άλλοι άνθρωποι, διότι τέτοια πνευματικά όντα δεν παραιτούνται εύκολα από την κυριαρχία τους πάνω στο ανθρώπινο σώμα, μπορεί ωστόσο να απωθηθούν από αυτό με την ειλικρινή επίκληση στον Ιησού Χριστό. Το όνομα Εκείνου, ο Οποίος νίκησε τον αντίπαλό Μου σίγουρα μπορεί να φέρει τη λύτρωση, αρκεί να επικληθεί με απόλυτη πίστη, ώστε να μπορέσω να προστάζω το πνεύμα να εγκαταλείψει το ανθρώπινο περίβλημα που έχει καταλάβει.

Στην έσχατη εποχή η επίδραση των υποχθόνιων δυνάμεων είναι εμφανής και πολλά σώματα περνούν στην κατοχή τους. Όμως αυτό συμβαίνει πάντα μόνο στην περίπτωση που η εξελικτική περίοδος προ της ενανθρώπισης έχει παρέλθει χωρίς η ψυχή να έχει αποκομίσει μια τέτοια ωριμότητα, ώστε να είναι σε θέση να αμυνθεί μόνη της ενάντια σε μια ανάλογη απόπειρα κατάληψης. Διότι έτσι παρέχει εκείνες τις απαραίτητες προϋποθέσεις, οι οποίες επιτρέπουν στις αρνητικές δυνάμεις να διεισδύσουν μέσα της- αλλά για εκείνη έχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου πλέον για να ενσαρκωθεί, έστω και ανώριμη.

Συνεπώς ακόμη και σε περίπτωση ελλειπούς ψυχικής ωριμότητας παρέχεται η δυνατότητα να ενσαρκωθεί ως άνθρωπος, δίνοντας έτσι ακόμη μια ευκαιρία είτε στον ίδιο είτε στην πνευματική δύναμη που τον καταλαμβάνει να απολυτρωθεί προ του τέλους. Η ίδια η ψυχή θα φτάσει με δυσκολία στο στόχο της, παρόλα αυτά δεν της είναι αδύνατο, αν οι συνάνθρωποι την αγκαλιάσουν και τη βοηθήσουν να απελευθερωθεί από τον βασανιστή της. Σε αυτή δε την περίπτωση πάλι διακρίνετε μια αποστολή, ένα έργο αρωγής, στο οποίο μπορούν να λάβουν μέρος *συνάνθρωποι*, το οποίο ως πράξη φιλευσπλαχνίας και αγάπης προς τον πλησίον αποφέρει μεγάλη ευλογία.

Όταν η βούληση του ανθρώπου είναι τρόπον τινά αιχμάλωτη, θα πρέπει η βούληση των συνανθρώπων να επιδιώκει πάρα πολύ έντονα τη σωτηρία του, και όταν αυτό εκδηλώνεται με μεγάλη και πραγματική αγάπη, τότε θα έχει σίγουρα επιτυχία. Η αγάπη θα καταφέρει πολλά σε τέτοιους ανθρώπους, γιατί είτε ακόμη και το κακό πνεύμα θα επηρεαστεί θετικά από αυτή και θα παρουσιάσει μεταστροφή της βούλησής του, είτε η παραμονή του μέσα σε μια ανθρώπινη μορφή θα του γίνει τόσο δυσάρεστη που θα την εγκαταλείψει, επειδή αποστρέφεται την αγάπη.

Η αγάπη είναι η μοναδική δύναμη, η οποία μπορεί να λυτρώσει τόσο έναν τέτοιο άνθρωπο, όσο και ένα κακό πνεύμα που φωλιάζει μέσα του, γιατί η αγάπη πάντα επιτυγχάνει τη νίκη.

Αμήν

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κλείνοντας το κεφάλαιο αυτό θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι περιπτώσεις επήρειας ή κατάληψης από κατώτερα πνεύματα νεκρών (δαιμονοληψία) δεν αποτελούν μετεμψυχώσεις. Απλά συμβαίνουν όταν οι άνθρωποι με τις σκέψεις και τις επιθυμίες τους ελκύουν κοντά τους τέτοια πνεύματα και επηρεάζονται από αυτά χωρίς να τους προβάλουν αντίσταση. Ένας τέτοιος κίνδυνος είναι πολύ πραγματικός, γράφει η Ντούντε, και ιδιαίτερα μάλιστα στην εποχή του τέλους:

«... Συχνά διαπιστώνει κανείς μία τέτοια επίδραση όταν οι άνθρωποι δεν αγωνίζονται συνειδητά για να ελευθερωθούν από αυτήν, πράγμα που σημαίνει ότι παλεύουν ενάντια στις ορμές τους και Μου ζητούν να τους βοηθήσω στην πόλη τους. Όταν δε δεν έχουν καθόλου πίστη, τότε είναι πολύ εύκολο γι 'αυτές τις πνευματικές δυνάμεις να κάνουν ό,τι θέλουν. Αυτές θα γίνονται όλο και περισσότερο ανεξέλεγκτες και θα σπρώχνουν τους ανθρώπους να προβαίνουν σε αντίθετες ενέργειες, ιδιαίτερα μάλιστα στην τελευταία φάση πριν το τέλος. Αλλά η επίδραση που ασκούν είναι μόνο πάνω στις σκέψεις τους, δεν πρόκειται δηλαδή για δαιμονοληψία. Όμως στην εποχή του τέλους θα γίνονται ολοφάνερα τέτοιες καταλήψεις από πνεύματα. Θα υπάρχουν άνθρωποι που θα κυριεύονται τελείως από πνεύματα και για τους συνανθρώπους τους θα είναι ακατανόητο πώς ένα ανθρώπινο ον είναι ικανό για τόση κακία και κάθε μορφής εγκληματικές πράξεις.

Οι κατειλημμένοι δεν μπορούν να βρουν μέσα τους την απαραίτητη δύναμη να αντισταθούν καθώς η θέλησή τους είναι εντελώς ανίσχυρη. Έτσι τα κακά πνεύματα κατορθώνουν να πάρουν πλήρως στην κατοχή τους το σώμα τους και μέσα από αυτό να κάνουν ό,τι θέλουν και να παραφέρονται.

...Το κακό πνεύμα παίρνει παράνομα στην κατοχή του ένα ανθρώπινο σώμα, αλλά μπορεί να εκδιωχθεί από αυτό ανά πάσα στιγμή εάν η ίδια η ψυχή του κατειλημμένου ή κάποιος από το περιβάλλον του καταφέρει να συνδεθεί πολύ βαθιά μαζί Μου και να Με παρακαλέσει για τη βοήθειά Μου. Τότε μπορώ κι Εγώ να διατάξω το κακό πνεύμα να φύγει από το σώμα και όντως θα το κάνω. Ωστόσο έλλειψη πίστης και αγάπης στους ανθρώπους πολλές φορές Με εμποδίζουν να επέμβω και επίσης επιτρέπω να συμβεί μία τέτοια κατάληψη με σκοπό τον εξαγνισμό της ψυχής που πάσχει όπως και του περιβάλλοντος της. Επιπλέον υπάρχει η δυνατότητα, όταν το κακό πνεύμα έχει παραφερθεί και διαπιστώσει στη συνέχεια τις καταστροφικές συνέπειες της κακής βούλησής του, να μετανοήσει και να βελτιωθεί. Διότι πολλές φορές ο κατειλημμένος

άνθρωπος καλείται να πληρώσει για τις κακές του πράξεις και πρέπει να υποφέρει πολύ γι' αυτές.

... Τότε το κακό πνεύμα εγκαταλείπει από μόνο του το σώμα του, ενώ η ψυχή του κατελιγμένου επωμίζεται πρόθυμα το βάσανό της, παρ' όλο που ουσιαστικά δεν φέρει καμία ενοχή. Παρ' όλα αυτά δέχεται την ποινή της γιατί αυτή προωθεί τον εξαγνισμό της, ούτως ώστε έχει τη δυνατότητα να ωριμάσει έτσι πιο γρήγορα από το εάν ζούσε χλιαρά και αδιάφορα τη ζωή της στη Γη χωρίς καμία ιδιαίτερη ενοχή.

Επομένως θα πρέπει πάντοτε να κάνετε τον διαχωρισμό αυτό και να καταλάβετε ότι η κατάληψη από σκοτεινές ψυχές δεν ισοδυναμεί με μετενσάρκωσή τους. Καλό είναι να ξέρετε ότι στην έσχατη εποχή η κόλαση έχει αποβάλει όλους τους κατοίκους της και ο άρχοντας του σκότους παρακινεί τους οπαδούς του σε ακραίες ενέργειες. Όμως να ξέρετε ότι ακόμη και αυτά τα κακά πνεύματα μπορούν ακόμη να σωθούν από τη μοίρα ενός νέου εγκλεισμού μέσα στην ύλη, εάν το θέλουν. Γιατί δεν αργεί η μέρα του απολογισμού οπότε κάθε ον θα κληθεί να δώσει λόγο για το πώς εκμεταλλεύθηκε το χρόνο που του παραχωρήθηκε για να ελευθερωθεί από την εξουσία του αντιπάλου Μου».

Πνεύματα και ψυχασθένειες

Επαλήθευση του Σβέντενμποργκ

Στο ρόλο των πνευμάτων στις διάφορες μορφές ψυχασθένειας αναφέρεται επίσης ένας άλλος σύγχρονος ψυχίατρος, ο Αμερικανός Wilson Van Dusen στο βιβλίο του με τίτλο: «Ο άνθρωπος μεταξύ αγγέλων και δαιμόνων»:

«Μέσω μιας αλληλουχίας ασυνήθιστων περιπτώσεων πιστεύω ότι βρήκα μια επαλήθευση για ένα από τους πιο παράδοξους ισχυρισμούς του Σβέντενμποργκ, ότι δηλαδή η ζωή του ανθρώπου συναρτάται με μια ιεραρχία πνευμάτων. Η αμφίδρομη αυτή σχέση που είναι υπό κανονικές συνθήκες ασυνείδητη, σε ορισμένες περιπτώσεις ψυχοπάθειας αναδύεται στο συνειδητό.

Επί 16 χρόνια εργαζόμουν σε ένα από τα μεγαλύτερα ιδρύματα για φρενοβλαβείς στην Καλιφόρνια, Από επαγγελματικό αλλά και προσωπικό ενδιαφέρον είχα εξετάσει χιλιάδες ψυχασθενείς. Χάρη σε μία τυχαία ανακάλυψη το 1964 απέκτησα μία πιο λεπτομερή και ακριβή εικόνα για τις ψυχωτικές παραισθήσεις από ό,τι ήταν έως τότε δυνατό. Από καιρό μου είχε κάνει εντύπωση μια ορισμένη συνάφεια μεταξύ των αφηγήσεων των ασθενών και των διδασκαλιών του Σβέντενμποργκ για τις σχέσεις του ανθρώπου με τα πνεύματα*. Έτσι άρχισα να συγκεντρώνω όσο το δυνατό περισσότερες λεπτομέρειες από τις περιγραφές του Σβέντενμποργκ. Όχι μόνο ανακάλυψα μια πλήρη συμφωνία με τα βιώματα των ασθενών, αλλά και κάτι που

ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακό, ότι δηλαδή χάρη σε αυτόν εξηγούνται ορισμένες ιδιαιτερότητες των παραισθήσεων που διαφορετικά μένουν τελείως αινιγματικές...

Οι παραισθήσεις αυτές είχαν να επιδείξουν ένα πλούτο συμβολισμών που συνήθως υπερβαίνει την αντιληπτική ικανότητα του ασθενή. Οφθαλμοφανής ήταν επίσης η συμφωνία μεταξύ των περιγραφών που δόθηκαν από διάφορους ασθενείς ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον. Ως εκ τούτου δεν βλέπω κανένα λόγο γιατί να αμφιβάλω για τα βιώματά τους. Ήταν ειλικρινείς άνθρωποι που οι εξηγήσεις μου τους προκαλούσαν αμηχανία. Είτε ήταν σχιζοφρενείς, είτε αλκοολικοί, είτε έπασχαν από βλάβες στο εγκέφαλο είτε από γεροντική άνοια, τα βιώματά τους είχαν περισσότερα κοινά μεταξύ τους παρά διαφορές. Όλοι ομόφωνα αισθάνονταν ότι είχαν επαφή με έναν άλλο κόσμο ή με μία ιεραρχία όντων... Στους περισσότερους οι παραισθήσεις είχαν παρουσιαστεί απροειδοποίητα... Τα δε βιώματα που περιγράφουν διέφεραν ριζικά από απλές σκέψεις ή φαντασιώσεις.

...Μιλώντας με τους ασθενείς ανακάλυψα ότι οι φωνές των ακουστικών παραισθήσεων προέρχονται από δύο διαφορετικά βιωματικά επίπεδα, ένα κατώτερο και ένα ανώτερο. Οι φωνές της “κατώτερης ιεραρχίας” μοιάζουν με τους μεθυσμένους σε ένα μπαρ που διασκεδάζουν, κάνουν την πλάκα τους με το να κατηγορούν, να ενοχοποιούν και να βασανίζουν τους άλλους. Οι φωνές υποκινούν αρχικά τον ασθενή να προβεί σε χυδαίες πράξεις και μετά τον βομβαρδίζουν με ύβρεις γιατί τις έχει εκτελέσει. Βρίσκουν ένα αδύνατο ή ένα μελανό σημείο στη συνείδησή του και τον πιέζουν ή τον εκβιάζουν συνεχώς... Τον βρίζουν με όλα τα δυνατά υποτιμητικά λόγια, δεν τον αφήνουν να σκεφτεί ή να θυμηθεί, τον απειλούν να τον σκοτώσουν κι εκμεταλλεύονται με διάφορους τρόπους την ευπιστία του. Λόγου χάριν κομπάζουν ότι έχουν προκαλέσει κάποιο μεγάλο δυστύχημα που αναφέρουν οι εφημερίδες κι ότι μπορούν να προκαλέσουν άλλα χειρότερα...

...Τα μέλη της “κατώτερης ιεραρχίας” επιδεικνύουν επίσης εξαιρετική επιμονή προκειμένου να πάρουν στην κατοχή τους ένα όργανο ή μέρος του σώματος του ασθενή, π.χ. το αυτί του, μέχρι που να παρουσιάζει προϊούσα βαρηκοΐα.

... Άκουσα τα μέλη της “ανώτερης ιεραρχίας” να λένε ότι τα “κατώτερα” έχουν στόχο να βγάλουν στη φόρα τα “άπλυτα” ενός ανθρώπου. Επιδεικνύουν δε απέραντη υπομονή ακολουθώντας το στόχο αυτό, τον οποίο και επιτυγχάνουν με μεγάλη μαεστρία. Εκείνο που επιδεινώνει την υπόθεση ακόμη περισσότερο είναι ότι δίνουν υποσχέσεις, ακόμη και φιλικές συμβουλές στον ασθενή, μόνο και μόνο για να τον συλλάβουν να εκτίθεται ή να γελοιοποιείται εξαιτίας μιας αδυναμίας του. Ακόμη και με τη βοήθεια του πάσχοντα μου ήταν πολύ δύσκολο να συνάψω μια σχέση με μέλη της κατώτερης ιεραρχίας λόγω της περιφρόνησης που έδειχναν απέναντι σε μένα όπως και απέναντι στον ασθενή. Η φαντασία τους και το λεξιλόγιό τους είναι

εξαιρετικά περιορισμένα. Μια μοναδική λέξη ή ιδέα μπορούν να την επαναλαμβάνουν μονότονα χωρίς διακοπή... Είναι ανίκανα να σκεφτούν με ένα λογικό ειρμό... Δίνουν την εντύπωση ότι είναι σαν εγκλωβισμένα στο κατώτατο επίπεδο του πνεύματος του ασθενή και δεν παρέχουν καμιά σοβαρή απόδειξη ότι διαθέτουν κάποιο προσωπικό κόσμο ή κάποιο υψηλότερο επίπεδο αντίληψης ή εμπειρίας.

Όλοι όσοι ανήκουν στην “κατώτερη ιεραρχία” είτε είναι άθρησκοι είτε είναι ενάντια στη θρησκεία. Οι περισσότεροι ασθενείς τούς θεωρούν σαν συνηθισμένους ζωντανούς ανθρώπους, ωστόσο σε μία περίπτωση εμφανίστηκαν ως κλασικοί διάβολοι και αυτοπαρουσιάστηκαν ως δαίμονες. Σε μερικές - λίγες - περιπτώσεις δήλωσαν ότι έρχονταν από την κόλαση. Καμιά φορά μιλούσαν μέσα από το στόμα του ασθενή. Μια ασθενής μου για παράδειγμα έγινε αντιληπτή καθώς έφευγε από την κλινική να διαπληκτίζεται δυνατά με μια αντρική φωνή επειδή η φωνή την πίεζε να φύγει ενώ η ίδια δεν ήθελε...

Στον αντίποδα ακριβώς αυτών των παραισθήσεων βρίσκονται οι πιο σπάνιες εμφανίσεις από την “άνωτερη ιεραρχία”.

...Η ανώτερη ιεραρχία διαφοροποιείται από την κατώτερη χάρη σε ένα συμβολικό, θρησκευτικό, υποβοηθητικό και πραγματικά διδακτικό χαρακτήρα και είναι εναρμονισμένη με τα συναισθήματα του ασθενή... Ορισμένοι ασθενείς βιώνουν σε διαφορετικούς χρόνους τόσο τη μία όσο και την άλλη ιεραρχία, ούτως ώστε αισθάνονται σαν αιχμάλωτοι μεταξύ ενός προσωπικού παραδείσου και μίας προσωπικής κόλασης. Αλλά οι πιο πολλοί υφίστανται μόνο τις επιθέσεις της κατώτερης ιεραρχίας. Η ανώτερη ιεραρχία ισχυρίζεται ότι διαθέτει εξουσία επί της κατώτερης και το αποδεικνύει σε ορισμένες ευκαιρίες. Εν τούτοις αυτή δεν αρκεί ως επί το πλείστον για να βρει ο ασθενής την ψυχική γαλήνη του. Εξάλλου η ίδια η ανώτερη ιεραρχία υποδεικνύει ότι η ωφελιμότητα της κατώτερης ιεραρχίας συνίσταται στο ότι κάνει τον ασθενή να δει και να συνειδητοποιήσει τις αδυναμίες του.

... Εξαιρετική εντύπωση μου έκανε η ομοιότητα μεταξύ των ανακαλύψεών μου και των σχετικά λίγων βιβλικών αναφορών στη δαιμονοληψία. Συγκεκριμένα, φαίνεται ότι οι ασθενείς μου είχαν εμπειρίες παρόμοιες με των βιβλικών ανθρώπων πριν από πολλούς αιώνες...

...Αν και είχα διαβάσει τον Σβέντενμποργκ δεν υπέπεσε αμέσως στην αντίληψη μου η ομοιότητα μεταξύ του πάνω και του κάτω κόσμου που περιγράφει και των βιωμάτων των ασθενών μου. Τη διδασκαλία του για τα πνεύματα δεν μπορούσα ούτε να την επιβεβαιώσω ούτε να την απορρίψω. Οι σαφείς κι επαναλαμβανόμενες μαρτυρίες των ασθενών που κατήγγειλαν τις προσπάθειες των πνευμάτων να τους

θέσουν υπό την κατοχή τους μου θύμισαν εν τέλει τις βιβλικές διηγήσεις και αργότερα τον Σβέντενμποργκ.

Πριν δύο αιώνες δεν ήταν πολλά πράγματα γνωστά για τη φρενοβλάβεια, όμως ο Σβέντενμποργκ είχε ήδη στοχαστεί πάνω σε αυτό το θέμα. Θεωρεί ότι άλλοτε οφείλεται στην υπέρμετρη εμπλοκή του ανθρώπου στο λαβύρινθο της φαντασίας του και άλλοτε στην έπαρση για τα προσωπικά του χαρίσματα και τις ικανότητες. Έδωσε λεπτομερείς περιγραφές για την κατοχή από πνεύματα και την τακτική τους. Οι παραισθήσεις συμπίπτουν στο μεγαλύτερο βαθμό με ό,τι ο Σβέντενμποργκ αποδίδει συνοπτικά με τους λατινικούς όρους “obsessio” (ιδεοληψία, κατάληψη από έμμονες λανθασμένες ιδέες) και “possessio” (κατάληψη από ξένα πνεύματα τα οποία εισχωρούν στις προσωπικές σκέψεις, στα αισθήματα, ακόμη και στις σωματικές ενέργειες του ανθρώπου).

Ο Σβέντενμποργκ σημειώνει ότι υπό φυσιολογικές συνθήκες αυτές οι πνευματικές οντότητες χωρίζονται με ένα φράγμα από τη συνείδηση του ανθρώπου.

... Δεν είναι σαφές το πώς σπάζει αυτό το συνειδησιακό φράγμα μεταξύ ανθρώπου και πνευμάτων. Στην περίπτωση του Σβέντενμποργκ προφανώς αυτό γινόταν χάρη στη μακρά εξάσκησή του στη βαθιά αυτοσυγκέντρωση. Ο ίδιος θεωρούσε το βίωμά του ως ένα ειδικό χάρισμα του Κυρίου που αν και σε ορισμένες περιστάσεις τον έκανε να υποφέρει, δεν έπαθε καμιά μόνιμη βλάβη. Με βάση το όλο νοητικό του οικοδόμημα μπορεί να καταλήξει κανείς στην υπόθεση ότι αυτό το εσωτερικό φράγμα στη συνείδηση διαρρηγνύεται όταν ο άνθρωπος εθίζεται στο να αποσύρεται από την κοινωνία των ανθρώπων και να βρίσκει καταφύγιο στον κόσμο της φαντασίας του και του εγωισμού του.

...Κατά τη γνώμη μου, ο Σβέντενμποργκ εξερεύνησε συστηματικά τις ίδιες περιοχές στις οποίες οι ψυχωτικοί ασθενείς εξορίζονται ακουσίως. Οι κόσμοι αυτοί είναι ο Ουρανός και η Κόλαση, κόσμοι που βρίσκονται πέραν και στο εσωτερικό του δικού μας. Αν το σκεφτεί κανείς διεξοδικά ως το τέλος, δεν του φαίνεται πλέον άξιο απορίας ότι άνθρωποι που το εσωτερικό τους βρίσκεται σε σύγχυση, έχουν βιώματα που αναδύονται από το άμορφο βυθό της ψυχής, ο οποίος κανονικά δεν είναι συνειδητός για το φυσιολογικό νου.

Για να καταστεί σαφές αυτό το φαινόμενο θέλω να αναφερθώ στο πώς είναι η κατάληψη από πνεύματα στις κανονικές περιπτώσεις. Ο Σβέντενμποργκ λέει ότι όλοι μας έχουμε πνεύματα μέσα μας και γύρω μας. Αυτά προσφέρουν το υπόβαθρο και την ενέργεια για τις πνευματικές λειτουργίες μας. Πώς μπορεί ένα ψυχικά υγιές άνθρωπος, που δεν έχει αποξενωθεί από τον ίδιο του το εαυτό, να αντιληφθεί την παρουσία τους; Όταν κάνουμε κανονικά τη δουλειά μας και ακολουθούμε, ένα συγκεκριμένο ειρμό σκέψεων, η κατώτερη ιεραρχία παρεμβάλλεται π.χ. με μία

ενοχλητική παρόρμηση, όπως είναι φερ' ειπείν μία σεξουαλική ή εχθρική ή κατά έναν άλλο τρόπο συγκινησιακά φορτισμένη σκέψη. Αυτή η ξαφνική σκέψη που μας περισπά, μοιάζει να προέρχεται από εμάς τους ίδιους αλλά στην πραγματικότητα είναι αντίθετη με αυτά που θέλουμε, να σκεφτούμε. Η θρησκευτική ορολογία αυτό το ονομάζει πειρασμός. Η συναισθηματική σφαίρα στην οποία κινούμασταν μέχρι στιγμής συγκρούεται στο εσωτερικό μας με τη νέα που παρουσιάστηκε και αισθανόμαστε ότι πρέπει να διαλέξουμε τη μία ή την άλλη. Εάν αποφασίσουμε να απωθήσουμε τις σεξουαλικές ή κάποιες άλλες εμβόλιμες σκέψεις μπορεί αυτές να επανέρχονται κάθε τόσο, καθώς ο πειρασμός δεν καταθέτει τόσο εύκολα τα όπλα. Και πώς μπορούμε από την άλλη πλευρά να αισθανθούμε τη σχέση μας με τον αγγελικό κόσμο; Μια δυνατότητα είναι ότι αρχίζουμε να θεωρούμε την πορεία μας στη ζωή με άλλα μάτια και να διακρίνουμε ένα πιο ολοκληρωμένο νόημα στην ύπαρξή μας. Αυτή θα ήταν δηλαδή ως παράδειγμα η φυσιολογική εκδοχή της σχέσης που οι ασθενείς βιώνουν τόσο έντονα και χωρίς τη θέλησή τους. Με άλλα λόγια, στα περισσότερα ψυχικά βιώματα μας εμπλέκονται πνεύματα που και τα ίδια αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως ένα μέρος των συναισθημάτων μας. Όταν ασκηθούμε στο να διακρίνουμε αυτές τις λεπτές διαφορές (μεταξύ των πομπών των ενεργειών και ιδεών) συνειδητοποιούμε ότι το δικό μας έργο κατά βάση συνίσταται αποκλειστικά στον αγώνα να αποφασίσουμε σωστά, ήτοι να επιλέξουμε τη θετική επιρροή (δηλαδή την καλή ενέργεια και την αλήθεια). Όποιος αποφεύγει να λάβει την απόφαση αυτή, είναι ένα φτερό στους πνευματικούς ανέμους που τον άγουν και τον φέρουν σε όποια κατεύθυνση θέλουν. Από αυτή την οπτική γωνία μπορούμε να αναγνωρίσουμε στην τραγική εικόνα του ψυχωτικού που υποφέρει από παραισθήσεις την πραγματικότητα της δικής μας κατάστασης όταν έχει γίνει ανεξέλεγκτη.»⁴

Ο επηρεασμός από ανώριμες ψυχές

πρόωρα πεθαμένων ανθρώπων

«Κοντά στη Γη είναι καθηλωμένες αμέτρητες ψυχές που αποδήμησαν χωρίς να έχουν γνωρίσει την αιώνια Θεότητα και έχουν περάσει στον άλλο κόσμο τυφλές πνευματικά' χωρίς να έχουν συνείδηση της Θλιβερής κατάστασής τους, μένουν κοντά στους ανθρώπους εκείνους που αποτελούσαν τον περίγυρό τους όταν ζούσαν. Οι ψυχές αυτές με τις επιθυμίες τους, όπως και με τις πιέσεις που ασκούν, συχνά σπρώχνουν τους ανθρώπους να πουν ή να κάνουν πράγματα που θέλουν οι ίδιες. Με άλλα λόγια, μεταβιβάζουν τις σκέψεις τους στους ανθρώπους εκείνους που δεν τους προβάλλουν αντίσταση, επειδή έχουν την ίδια νοοτροπία και γι' αυτό είναι ανοικτοί στην επίδραση τέτοιων ψυχών.

⁴ Αναλυτικότερα για τη γέννηση των σκέψεων μας βλ. στους «Πνευματικούς Κόσμους» στο κεφάλαιο: Η φύση και η έμπνευση των σκέψεων.

Αμέτρητες ψυχές χάνουν τη ζωή τους εξαιτίας της επήρειας που ασκούν δαιμονικές δυνάμεις πάνω σε ευεπηρεάστους ανθρώπους (σ.τ.μ. π.χ. σε ένα πόλεμο). Ο θάνατος κάνει τις ανώριμες αυτές ψυχές που συχνά μάλιστα έχουν φύγει από τη ζωή πάνω στην ακμή τους, να περνούν από την κατάσταση δύναμης σε μία κατάσταση πλήρους αδυναμίας. Επειδή αντιλαμβάνονται ότι δεν μπορούν να κάνουν πια τίποτα από αυτά που θέλουν, προσπαθούν να μεταβιβάσουν το θέλημά τους στους ζωντανούς ανθρώπους. Γιατί θεωρούν ότι θα επιβληθούν βάζοντας τους να κάνουν τα θελήματα τους. Αυτή η αρνητική επιρροή από το βασίλειο του σκότους, έχει πολύ δυσμενείς επιπτώσεις στη Γη, γιατί ως αποτέλεσμα καθημερινά, αυξάνει ο αριθμός των νεκρών, έτσι ώστε, πολλοί άνθρωποι δεν έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν την ωριμότητα που πρέπει στη Γη.

Η Γη αυτήν την περίοδο πολιορκείται από σκοτεινές μορφές που προσπαθούν να εμποδίσουν τις δυνάμεις του φωτός ακόμη και να έχουν προσπέλαση στους ανθρώπους και βέβαια το πετυχαίνουν όταν αυτοί αδιαφορούν για τα πνευματικά πράγματα. Οι ανώριμες ψυχές έχουν τις ίδιες επιδιώξεις που είχαν στη Γη και μεταβιβάζουν τις επιθυμίες τους σε ανθρώπους που έχουν ίδιες σκέψεις, ίδιους πόθους κι ίδια ωριμότητα με εκείνες και έτσι εκτελούν πρόθυμα τις ιδέες που τους υποβάλλουν οι σκοτεινές ψυχές.

Όταν πεθαίνουν πάρα πολλοί άνθρωποι από αφύσικες αιτίες, όπως π.χ. λόγω των μίσους και της κακίας των ανθρώπων, ως επακόλουθο αυξάνεται επίσης το σκοτάδι στις σφαίρες κοντά στη Γη. Γιατί οι άνθρωποι αυτοί που πέθαναν πρόωρα, δεν αξιοποίησαν την επίγεια ζωή τους και δεν έχουν κάνει την πνευματική πρόοδο που θα είχαν κάνει αν είχαν ζήσει για μεγαλύτερο διάστημα στη Γη. Στην πλειοψηφία τους είναι άνθρωποι επιπόλαιοι και προσκολλημένοι στα πράγματα του κόσμου. Τις ίδιες αντίστοιχα επιθυμίες έχουν και μετά το στοματικό τους θάνατο, εκτός αν ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες στη ζωή τους τους κάνουν να συνειδητοποιήσουν έστω και την τελευταία στιγμή π.όσο ανούσια και ασήμαντα είναι αυτά τα πράγματα κι έτσι αλλάζουν νοοτροπία πριν περάσουν στον άλλο κόσμο. Στην περίπτωση αυτή η ψυχή τους δεν θα περιβάλλεται από πολύ βαθύ σκοτάδι, παρά θα βλέπει τότε - τότε μερικές αχτίδες φωτός, τις οποίες θα ακολουθήσει και θα βρεθεί σύντομα σε ένα πιο φωτεινό περιβάλλον. Τότε παύει να επικεντρώνει όλες τις επιθυμίες της αποκλειστικά στη γήινη ύλη, της είναι πιο εύκολο να αποκοπεί από τη Γη κι από το προηγούμενο περιβάλλον της, αφού στον άλλο κόσμο βρίσκει ένα υποκατάστατο της ύλης που το εκτιμά ως πιο σημαντικό.

Όμως οι ανώριμες ψυχές δεν θέλουν να ανυψωθούν σε αυτές τις σφαίρες καθώς είναι δεμένες με τη Γη σαν με αλυσίδες κι είναι καθηλωμένες ακόμη κοντά στους συγγενείς ή σε άλλους ομοφρονούντες ανθρώπους. Έτσι θα είναι δύσκολο να ανέβει

το επίπεδο της πνευματικότητας και αυτών των ανθρώπων που είναι στη Γη όσο υπόκεινται στην επήρεια των δυνάμεων από τον άλλο κόσμο.

Επιπλέον, επειδή αυτές βρίσκονται μέσα στην άγνοια, δεν μπορούν προφανώς να δώσουν φως στους ανθρώπους και εκτός αυτού επίσης εμποδίζουν τις φωτεινές οντότητες να τους πλησιάσουν. Μόνο όταν ο ίδιος ο άνθρωπος το θέλει πολύ επίμονα, ανοίγει με τη θέλησή του το δρόμο στις οντότητες του φωτός. Γι' αυτό το λόγο όταν από ανθρώπινη θέληση προκύπτει ένα χάος στη Γη που προκαλεί πολλά θύματα, αυτό συνεπάγεται μια οπισθοδρόμηση από πνευματική άποψη, επειδή οι σκέψεις του κάθε ανθρώπου επενεργούν και μετά το θάνατό του.

Γι' αυτό οι άνθρωποι χρειάζονται προστασία από την επίδραση τέτοιων ανώριμων ψυχών που έφυγαν πρόωρα. Η μόνη ασπίδα είναι να προσεύχονται γι' αυτές αφενός κι αφετέρου να παρακαλούν για τους εαυτούς τους να τους δίνουν τα φωτεινά όντα προστασία, ορθή σκέψη, έλεος και δύναμη από το Θεό. Τότε οι προσπάθειες των σκοτεινών δυνάμεων μένουν άκαρπες αφού δεν βρίσκουν απήχηση στους ανθρώπους κι ως εκ τούτου δεν έχουν τη δυνατότητα, να τους βλάψουν ψυχικά. Γενικά, εξαρτάται από τη θέληση των ανθρώπων το εάν επιδιώκουν το καλό, οπότε, θα σχετίζονται με καλές δυνάμεις ή εάν αδιαφορούν και δέχονται χωρίς αντίσταση την πίεση από τις κακές δυνάμεις που του επιβάλλουν έτσι τις σκέψεις τους.

Ασφαλώς ο καθένας μπορεί να προστατευτεί, αλλά πρέπει να το θέλει και συνεπώς να απεχθάνεται επίσης τις κακές σκέψεις και πράξεις. Ο ίδιος οφείλει να ζει εναρμονισμένα με τις θεϊκές εντολές και τότε καμιά επίδραση από τις κατώτερες δυνάμεις δεν έχει αποτέλεσμα πάνω του. Γιατί όταν κάποιος αναζητάει μόνο το φως, αγωνίζεται να εναρμονιστεί με το καλό κι επιθυμεί να προχωρήσει πνευματικά, τότε μόνο ακτίνες φωτός τον αγγίζουν. Τα όντα τον φωτός είναι συνεχώς σε δράση και εκδιώκουν όλες τις σκοτεινές μορφές που πολιορκούν τον άνθρωπο καθώς η δύναμή τους είναι μεγάλη, υπό την προϋπόθεση ότι ο ίδιος τους παραχωρεί αυτή τη δυνατότητα με τον καλό ή κακό προσανατολισμό που δίνει στη θέλησή του».

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε

Ένα άλλο αίνιγμα σχετικά με τις προθέσεις του Δημιουργού αποτελούν συχνά άτομα που γεννήθηκαν με κάποια μορφή ολιγοφρενίας ή μωρίας. Γι' αυτούς ειδικά η Μπέρτα Ντούντε στις 7 – 7 – 1950 κατέγραψε τα εξής:

Ολιγοφρενία και κατάληψη από ξένα πνεύματα

...Πολλές φορές δεν καταλαβαίνετε με ποιο τρόπο ωριμάζουν οι ψυχές εκείνων των ανθρώπων που παρουσιάζουν νοητική υστέρηση, που δεν διαθέτουν σωστή κρίση και ούτε την ικανότητα να μπορούν να ξεχωρίσουν το καλό από το κακό... το πνεύμα

τους βρίσκεται σε σύγχυση και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατό να φέρουν ευθύνη για τη ζωή τους.

Μα και αυτές οι ψυχές έχουν να εκπληρώσουν την αποστολή τους. συχνά δεν χρειάζονται οι ίδιες προσωπικά να ενσαρκωθούν στη Γη, προκειμένου να ωριμάσουν.

Απλώς αποτελούν το μέσο γι' αυτόν το σκοπό για τους συνανθρώπους τους εκείνους που πρέπει να μοιραστούν μαζί τους τη μοίρα τους καθώς τους δόθηκαν αυτές οι ψυχές για να δοκιμαστούν στη Γη.

Η ψυχή, η πραγματική κάτοικος του σώματος, ως επί το πλείστον αποσύρεται, ενώ παράλληλα στο σώμα της εισβάλλουν ανώριμες οντότητες. Σε αυτές τις οντότητες δεν επιτρέπεται (ακόμη) να ενσαρκωθούν, επειδή όμως θέλουν να εκφραστούν, γι' αυτό, χωρίς να έχουν το δικαίωμα, επηρεάζουν ένα ξένο σώμα, έτσι ώστε να μιλάει και να ενεργεί όπως θέλουν οι ίδιες. Επειδή οι οντότητες αυτές είναι ανώριμες, ως συνέπεια και οι άνθρωποι, τους οποίους καταλαμβάνουν, δεν έχουν καθόλου νοημοσύνη και ως εκ τούτου δεν είναι σε θέση να επικοινωνήσουν λογικά.

Για την ψυχή που κατοικεί στο σώμα ενός τέτοιου ανθρώπου αναγνωρίζεται θετικά ότι υφίσταται αυτήν τη μαρτυρική πορεία, ενώ αντίθετα η ανώριμη οντότητα δεν αντλεί κανένα όφελος από αυτήν την παράνομη ενσωμάτωση.

Παρ' όλα αυτά Εγώ το επιτρέπω να συμβεί, για το λόγο ότι οι συνάνθρωποι ενός τέτοιου δυστυχισμένου ανθρώπου έχουν τη δυνατότητα να δοκιμαστούν. Γιατί μπορούν να ασκήσουν σε μεγάλο βαθμό αγάπη, υπομονή, πραότητα και ευσπλαχνία και έτσι να ωριμάσουν ψυχικά και οι ίδιοι, ενώ η ψυχή του ολιγοφρενούς που έχει αποσυρθεί και δεν εκφράζεται αναζητεί πνευματική επικοινωνία...

...Πρόκειται για ανθρώπινες υπάρξεις για τις οποίες οι συνάνθρωποι τους θεωρούν ότι είναι δυστυχισμένες και όχι ευνοημένες από Μένα. Όμως αυτές διανύουν αυτήν την πορεία με σκοπό να προσφέρουν μία δυνατότητα εξαγνισμού στους γύρω τους και επιπλέον θα κριθούν διαφορετικά από τους υπόλοιπους. Πάντως πρέπει να διανύσουν μέχρι το τέλος την επίγεια πορεία τους και δεν επιτρέπεται να την διακόψουν οι άλλοι άνθρωποι πριν της ώρας της. Γιατί είναι μία ανθρώπινη ύπαρξη που έφερε στη ζωή η βούλησή Μου και εσείς οι συνάνθρωποί της δεν ξέρετε τον προορισμό της.

Αγάπη και συμπόνια πρέπει να τους δίνετε και επίσης έμπρακτη βοήθεια, όπου απαιτείται. Με εσώψυχη προσευχή μπορείτε να εξουδετερώσετε ή να μεταστρέψετε τις δυνάμεις που έχουν εισβάλλει στο σώμα τους. Ωστόσο πρέπει πάντοτε να επικαλείστε Εμένα, καθότι μόνον Εγώ ξέρω τις ελλείψεις τους και τι χρειάζονται αυτές οι ψυχές. Συνάμα δε Εγώ είμαι επίσης ο Κύριος και γι' αυτά τα ανώριμα πνεύματα που τις καταπιέζουν...

Ο αληθινός ψυχίατρος

Αληθινά σε σας τους ανθρώπους προσφέρεται η σωτηρία όταν σας μεταδίδεται ο Λόγος Μου. Οι ψυχές σας είναι άρρωστες και πρέπει να γιάνουν και μονάχα ένας καλός γιατρός μπορεί να τους δώσει το σωστό φάρμακο που θα τους θεραπεύσει, μόνον ένας καλός γιατρός θα σας απαλλάξει από την αρρώστια και τον πόνο, για το λόγο ότι ένας καλός γιατρός έχει την αγάπη μέσα του και δεν θέλει να υποφέρει ο άνθρωπος τη στιγμή που αυτός μπορεί να του φέρει τη σωτηρία.

Ωστόσο οι ψυχές σας είναι άρρωστες και χρειάζονται επειγόντως βοήθεια.... Η ζωή που κάνετε βλάπτει την ψυχή, γι' αυτό είναι ανάγκη κατ' αρχάς ν' αναγνωρίσετε ποιο είναι το κακό που κάνει στην ψυχή ο τρόπος της ζωής σας.... πρέπει να διδαχθείτε γιατί έχετε πλήρη άγνοια... Όταν λοιπόν ακούτε το Λόγο Μου, σας μιλάει ο Ίδιος ο Γιατρός της ψυχής σας και σας δίνει τις κατευθυντήριες γραμμές για να γιάνει η ψυχή.... Αλλά κι εσείς πρέπει να ακούτε, πρέπει να ακολουθείτε αυτά που σας συμβουλεύω, πρέπει να σκεφθείτε την ψυχή σας που βρίσκεται σε άθλια κατάσταση, όσο δεν κάνετε αυτό που ζητάω, όσο δεν ακολουθείτε το Λόγο Μου.

Ως γιατρός της ψυχής σας σας πλησιάζω όπου σας μεταδίδεται ο Λόγος Μου και μπορείτε όντως να είσαστε πεπεισμένοι ότι δεν δίνω καμία λανθασμένη συνταγή· μπορείτε να περιμένετε με βεβαιότητα ότι θα γιάνει η ψυχή σας εάν ακολουθήσετε το Λόγο Μου. Γιατί φέρει μέσα του τη θεραπευτική δύναμη, παρέχει στην ψυχή αυτά που της λείπουν, τη δυναμώνει και τη ζωογονεί· έτσι η ψυχή αφυπνίζεται σε μία νέα ζωή, καθότι στην προηγούμενη κατάστασή της απλώς φυτοζωούσε χωρίς φως και δύναμη.

Αφήστε το Γιατρό της ψυχής σας να σας συμβουλέψει και να σας βοηθήσει, γιατί μονάχα η αγάπη Με ωθεί να σας προσφέρω βοήθεια· και ο Λόγος Μου οφείλει να σας είναι απόδειξη για την αγάπη Μου αυτήν, ούτως ώστε να αφεθείτε μ' εμπιστοσύνη στη φροντίδα Μου και να Με ακολουθήσετε. Και έτσι θα πορευθείτε προς τη Ζωή που δεν έχει ποτέ τέλος, ακόμη κι αν τελειώσει η σωματική ζωή σας στη Γη....

Φροντίστε επομένως να μην περάσει άρρωστη η ψυχή σας στο πνευματικό βασίλειο, γιατί η ίαση είναι τότε πολύ πιο δύσκολη. Γιατί το σωστό ίαμα μπορείτε να το βρείτε μόνο στη μετάδοση του Λόγου Μου, τον οποίο μπορείτε να προσλάβετε διαρκώς όσο είσαστε στη Γη. Αντίθετα στον άλλον κόσμο χρειάζεστε πρώτα να σας βοηθήσουν με πολύ μεγάλη αγάπη, μέχρι ν' αναγνωρίσετε ότι είναι σωτηρία για την ψυχή σας... κι επιπλέον πρέπει να τον ζητήσετε για να μπορέσετε να τον λάβετε. Απεναντίας στη Γη ο Γιατρός της Ψυχής σας σας προσεγγίζει συνεχώς και σας προσφέρει το

θεραπευτικό ίαμά Του... Μην το προσπερνάτε, αφήστε το να σας γιάνει και να σας ενισχύσει, δυναμώστε την ψυχή σας με το Λόγο Μου, και θα γίνετε και ελεύθεροι από κάθε πόνο....

ΝΟΣΗΣΗ, ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

«Κανένας δεν μπορεί να παρανομεί ατιμώρητα ενάντια στους αμετάβλητους νόμους της φύσης. Όταν οι άνθρωποι παραβαίνουν αυτούς τους νόμους, οι αρρώστιες που προκαλούν δεν είναι ούτε «η μοίρα» τους ούτε «η τιμωρία από το Θεό», παρά αποτελούν φυσικές συνέπειες»

Γιάκομπ Λόρμπερ, 1800 – 1864

Αυστριακός μυστικός και προφήτης

...Στο «ΜΕ1» λέει ο Ιησούς: «Βλέπετε, το σώμα είναι ύλη και συνίσταται από τις πιο αδρές βασικές ψυχικές ουσίες, τις οποίες η ισχύς και η σοφία του θείου Πνεύματος ανάγκασε να πάρουν αυτή την οργανική μορφή που ταιριάζει στην ψυχή η οποία κατοικεί σε ένα έτσι διαμορφωμένο σώμα.

...Φυσικά, το σώμα πρέπει να δέχεται επαρκή τροφή, ώστε να είναι πάντα σε θέση να προσφέρει στην ψυχή τις υπηρεσίες τις απαραίτητες για το σκοπό της ζωής. Αλλά όποιος φροντίζει με υπερβολικό άγχος για το σώμα του και εργάζεται και είναι δραστήριος σχεδόν μέρα-νύχτα, αυτός είναι προφανές ότι φροντίζει για την κόλασή του και το θάνατό του.

Όταν το σώμα διεγείρει την ψυχή να δραστηριοποιηθεί με κάθε μέσο για την ικανοποίηση των αισθήσεών του, αυτό πάντοτε προκαλείται από τα πολλά ακάθαρτα φυσικά πνεύματα ή εκείνα που βρίσκονται σε καταδίκη μέσα, στην ύλη, που ουσιαστικά αποτελούν τη φύση του σώματος. Αν η ψυχή δίνει υπερβολική σημασία στις απαιτήσεις του σώματος και πράττει ανάλογα μ' αυτές, τότε συνδέεται μ' αυτές, κατεβαίνοντας έτσι στη δική της κόλαση και στον ίδιο της το θάνατο. Αν η ψυχή το κάνει αυτό, διαπράττει αμάρτημα ενάντια στην τάξη του Θεού... Αν παραμένει σ' αυτή την κατάσταση με ευχαρίστηση και την απολαμβάνει, τότε είναι εξίσου ακάθαρτη με τα πιο ακάθαρτα πνεύματα του σώματός της, παραμένει δε έτσι μέσα στην αμαρτία και, συνεπώς, στην κόλαση και στο θάνατο. Κι αν ακόμη συνεχίζει να ζει στον κόσμο όπως το σώμα της, ωστόσο είναι σαν να έχει πεθάνει, αισθάνεται μάλιστα το θάνατο μέσα της και τον φοβάται εξαιρετικά. Γιατί μέσα στην αμαρτία και την κόλασή της η ψυχή, ό,τι και να κάνει, δεν μπορεί να βρει ζωή, μολονότι αγαπάει τη ζωή πάνω απ' όλα.

Βλέπετε, σ' αυτό έγκειται το ότι εκατομμύρια άνθρωποι ξέρουν τόσο λίγα για τη μετά το θάνατο ζωή της ψυχής, όσα και οι πέτρες του δρόμου. Μόλις δε τους πει κανείς κάτι

σχετικό, στην καλύτερη περίπτωση γελάνε ή θυμώνουν και πετάν έξω από την πόρτα τον σοφό που τους μίλησε γι' αυτά. Παρ' όλ' αυτά, ο κάθε άνθρωπος θα έπρεπε μέχρι τα τριάντα του να έχει φθάσει τη διαμόρφωση του Εγώ του σε σημείο τέτοιο, ώστε η επακόλουθη απόλυτα ελεύθερη μετά θάνατο ζωή να του είναι τόσο συνειδητή και βέβαιη, όσο είναι στον αετό η πτήση στα ελεύθερα ύψη του αέρα.

Έτσι η ψυχή ακροβατεί ανάμεσα στην ύλη και στο πνεύμα. Χάρη στην ελεύθερη βούληση την οποία ο Θεός δεν περιορίζει για να μην εκβιάσει και άρα καταδικάσει τον άνθρωπο να είναι μια απλή μηχανή- είναι στο χέρι του καθενός το αν θα κάνει την ψυχή του πνευματικότερη ή υλικότερη. Στη νέα αποκάλυψη ο Ιησούς λέει ότι εκείνη η ψυχή που έχει ενωθεί κατά τα τρία τέταρτα με τη σάρκα της, στον άλλο κόσμο βρίσκεται σε οικτρή κατάσταση κι έχει μία πολύ μακριά και βασανιστική πορεία μπροστά της μέχρι να βρει το δρόμο της. Ενώ όταν ο άνθρωπος ζει στη Γη σε αρμονία με τη θεία τάξη η πορεία αυτή μπορεί να μικρύνει σημαντικά ή και να φτάσει πολύ γρήγορα στο τέρμα της. Η εναρμόνιση είναι απλά η τήρηση των δέκα εντολών, που ουσιαστικά συνοψίζονται στις δύο χριστικές εντολές περί αγάπης.

Όταν γνωρίζει κανείς ποια είναι η φύση και ο ρόλος του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος⁵ μπορεί να απαντήσει στο ερώτημα τι είναι η αρρώστια, πώς προκύπτει και πώς θεραπεύεται. Όπως είδαμε ήδη η αρρώστια είναι το αποτέλεσμα της σύγκρουσης με τη θεία τάξη. **Η σύγκρουση ή ασυμβατότητα με τη θεία τάξη ξεκινάει από την ψυχή, ως εκ τούτου και η αρρώστια έχει την αφετηρία της στην ψυχή, απλώς εκδηλώνεται ως δυσλειτουργία στο σώμα. Συνακόλουθα, η αρρώστια που οφείλεται σε ψυχογενή αίτια δεν είναι δυνατό να θεραπευτεί με χημικά παρασκευάσματα ή με άλλες έξωθεν επεμβάσεις, παρά μόνο από την ίδια την ψυχή. Εάν η ψυχή δεν βρει και δεν λύσει τα αίτια, μπορεί επανειλημμένα κανείς να κάνει τα συμπτώματα να εξαφανιστούν, όμως δε λύνει έτσι το πρόβλημά του.**

Γι' αυτό ο τρόπος θεραπείας που εφαρμόζει ο Ιησούς όπως λέει ο ίδιος στο «ΜΕΙ» είναι ο εξής: όταν η ψυχή δεν έχει βυθιστεί υπερβολικά στη σάρκα της, Εκείνος την ελευθερώνει και στη συνέχεια αφυπνίζει το ζωτικό της σπινθήρα μέσω της πίστης στο πρόσωπό Του, αποκαθιστώντας έτσι τη σχέση με το Θεό. Στη συνέχεια προτρέπει συνήθως τον θεραπευμένο να μην υποτροπιάσει, δηλαδή να μην αμαρτάνει πλέον ενώ πολλές φορές προσθέτει: για να μην σε βρουν ακόμη χειρότερα κακά.

Η θεραπευτική μέθοδος του Ιησού Χριστού, των Αποστόλων του -που έλαβαν μια ιδιαίτερη δύναμη επί τούτου από Εκείνον- όπως και η δυνατότητα θεραπείας μέσω συνανθρώπων ή μέσω της προσευχής, αποτελούν βασικούς άξονες στις αποκαλύψεις

5 * Η θεματική αυτή παρουσιάζεται αναλυτικά στα βιβλία του Γ. Λόρμπερ, του Β. Λουτς και στο «Μεγάλο Μυστήριο».

που δόθηκαν στον Λόρμπερ, στον Μαγερχόφερ και στην Ντούντε μέσω του εσωτερικού λόγου. Το κέντρο βάρους αυτών των αποκαλύψεων αφορά στο νόημα της νόσησης και στη συμβολή της στον εξαγνισμό της ψυχής. Έτσι αποδεικνύεται πάλι από μία άλλη, ανώτερη σκοπιά, ότι το τρίπτυχο νόσηση -θεραπεία- υγεία εδράζεται στην ψυχοπνευματική σφαίρα του ανθρώπου. Και είναι η σφαίρα αυτή που κινεί, συντονίζει και κατευθύνει τις λειτουργίες του σώματος.

Η ανθρώπινη ζωή εμπερικλείει πληθώρα ερωτημάτων και χωρίς τη φώτιση από πάνω δεν θα βρίσκαμε άκρη. Έτσι, η σχέση σώματος και ψυχής αποτελεί επίσης ένα αίνιγμα, η δε ανθρωπότητα, ειδικά σήμερα, αγωνίζεται να ρίξει φως στα θέματα αυτά. Μπορούμε να θεραπεύσουμε την ψυχή μέσω του σώματος και το σώμα μέσω της ψυχής; Τι πρέπει να κάνει κάποιος όταν η κρίση και οι λειτουργίες του σώματος δεν είναι εντάξει; Πώς μπορεί να είναι υγιής και να νιώθει ευτυχισμένος και ολοκληρωμένος ως τα βαθιά γεράματα;

Ακολουθούν απαντήσεις.

Πνεύμα, ψυχή και σώμα, η τριαδικότητα του ανθρώπου

Για την *πνευματική ανατομία του ανθρώπου* γράφει ο Βίκτωρ Μορ στον πρόλογο της «Κοσμοθεωρίας του πνεύματος», μια συλλογή επιστημονικών γραπτών του Λόρμπερ:

«Δεν μπορεί να περιμένει κανείς ότι θα διεισδύσει στα μυστήρια της ζωής με καθαρά υλικές μεθόδους και εργαλεία. Σε αυτό το θέμα ο άνθρωπος πρέπει να στηριχθεί στην εσωτερική του όραση, στη δύναμη του πνευματικού οφθαλμού του. Δεν είναι τυχαίο ότι την ανατομία του *λεπτοουσιακού* ανθρώπινου σώματος την παραλάβαμε από την Ανατολή χάρη στην εσωτερική παρατήρηση των πραγμάτων που χαρακτηρίζει τους Ασιάτες. Πράγματι σε πολλά παλαιά κείμενα, κυρίως σε αρχαία ινδικά, υπάρχει η διδασκαλία σχετικά με το αιθερικό σώμα που ρυθμίζει τις αυτόνομες ζωτικές λειτουργίες του φυσικού σώματος. Τα κέντρα ακτινοβολίας (στα ινδικά, τσάκρας) συνιστούν το συνδετήριο κρίκο μεταξύ της ανώτερης ψυχικής ζωής του ανθρώπου και της σωματικής ζωής του που ρυθμίζεται από την πρώτη.

Ακόμη πιο πολύτιμη αξία από αυτή την ψυχική ενόραση όπως τη γνωρίζουμε από την ασιατική παράδοση π.χ., έχει η πνευματική αποκάλυψη. Πρόκειται για μία σπάνια εκδήλωση του θεϊκού Πνεύματος στο γήινο πεδίο όπου σε χαρισματικούς ανθρώπους δίνεται η έμπνευση με τη μορφή του «εσωτερικού λόγου» για να καταγράψουν τις διδασκαλίες από την πιο υψηλή ουράνια Πηγή. Ένας από τους πιο σημαντικούς φορείς αυτού του χαρίσματος του Πνεύματος ήταν ο μυστικιστής Γιάκομπ Λόρμπερ. Τα κείμενα του Λόρμπερ βρίθουν από πληροφορίες αναφορικά με την εσωτερική φυσική και πνευματική δομή και λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού. Το υπόβαθρο αυτών των διδασκαλιών είναι η τριαδικότητα του

ανθρώπου που συντίθεται από α) το εσωτερικό πνεύμα, ένα θεϊκό σπινθήρα που τον καθοδηγεί και του δίνει τη ζωή ένδοθεν β) την ψυχική του οντότητα που είναι εκείνη που δίνει μορφή στις σκέψεις και στα συναισθήματα του και εκδηλώνει το δυναμικό του και γ) το σωματικό του φορέα που είναι το εκτελεστικό όργανο της δύναμης και των ιδεών του. Κάθε έργο του σώματος αποτελεί την υλοποίηση μιας δημιουργικής ιδέας του πνεύματος και λειτουργεί φυσιολογικά όσο η ψυχή το τροφοδοτεί με ενέργεια. Όταν η ψυχή μαζί με το ζωογόνο πνευματικά σπινθήρα στο εσωτερικό της αποσυρθεί από την ύλη επέρχεται ο βιολογικός θάνατος. Η ζωή όμως συνεχίζεται με το ψυχικό σώμα στον άυλο κόσμο, ενώ το γήινο υλικό φόρεμά της διαλύεται και γίνεται πάλι στοιχειώδης ύλη».

Ο λόγος που υπάρχουν αρρώστιες και αναπηρίες

Στο «ΜΕ1» Π1/12 ο Κύριος επισημαίνει ότι οι μαλθακοί άνθρωποι, στους οποίους το σωματικό και το ψυχικό στοιχείο έχουν αναμιχθεί υπερβολικά, είναι πολύ πιο ευαίσθητοι στον πόνο και αρρωσταίνουν πολύ πιο εύκολα:

(Ο Κύριος:) « Τότε θρηνούν και παραπονιούνται, κανείς όμως δεν σκέφτεται ότι όλα τα βάσανα, οι αρρώστιες, οι πόλεμοι, η ακρίβεια, η πείνα και οι επιδημίες προέρχονται μόνο και μόνο από το γεγονός ότι οι άνθρωποι, αντί να κάνουν τα πάντα για το πνεύμα και την ψυχή τους, όπως ορίζει η θεία τάξη, φροντίζουν μονάχα για το σώμα τους!»

«Η κάθε αρρώστια σημαίνει ευλογία, από την άποψη ότι συμβάλλει στην κάθαρση της ψυχής και επιπλέον σας βοηθάει ν' ακολουθήσετε με εγκαρτέρηση και προθυμία το θέλημά Μου, έτσι ώστε να εγκαταλείψετε πλέον την αντίστασή σας απέναντι Μου. Εάν συνειδητοποιείτε όλα αυτά και δέχεστε τα πάντα όπως σας έρχονται, επειδή πιστεύετε ότι Εγώ ξέρω ποιο είναι το καλύτερο για σας, τότε θα αντιλαμβάνεσθε επίσης πως Εγώ γνωρίζω και το πότε έχει έρθει η ώρα να θεραπευθείτε. Δεν πρόκειται όμως να σας αφήσω να γίνετε αυτοστιγμεί καλά και αυτό λόγω της ελευθερίας της βούλησής σας, γιατί τότε θα πιστεύατε αναγκαστικά σε Μένα και στη δύναμή Μου, ενώ σ' αυτή την πίστη πρέπει να καταλήξετε από μόνοι σας χωρίς βία. Συν τοις άλλοις, σας είναι γνωστό ότι ο σκοπός της επίγειας υπόστασης όλων των ανθρώπων είναι να υπηρετείτε με αγάπη το σύνολο της δημιουργίας. Όποιος θέλει λοιπόν να εκπληρώσει την αποστολή για την οποία βρίσκεται στη γη, θα πρέπει να είναι πάντα χρήσιμος στον άλλον. Γι' αυτό και Εγώ ευλογώ ιδιαίτερα εκείνους τους ανθρώπους, οι οποίοι είναι πάντα πρόθυμοι να βοηθήσουν τους άλλους που υποφέρουν σωματικά. Οι άνθρωποι αυτοί, χάρη στη γνώση που τους χαρίζει η αγάπη τους, θα ξέρουν ν' αναγνωρίσουν επίσης τα αίτια μιας πάθησης, καθώς και τα κατάλληλα μέσα θεραπείας. Ανάλογα δε με το πόσο μεγάλη είναι η αγάπη και η αλληλεγγύη που νιώθουν προς τους αδύναμους και

πάσχοντες συνανθρώπους τους, θα έχουν και την αντίστοιχη επιτυχία στις θεραπείες τους.

Σε τελευταία ανάλυση, ωστόσο, η οποιαδήποτε θεραπεία εξαρτάται από το θέλημά Μου, πράγμα που σημαίνει ότι μπορώ να θέσω όρια στην αποτελεσματικότητα. ενός θεράποντα, εάν Εγώ κρίνω ότι οι επιπτώσεις μιας μακρόχρονης ασθένειας είναι πολύτιμες για την ψυχή του αρρώστου. Η θέλησή Μου είναι αυτή που καθορίζει τη μοίρα ενός ανθρώπου, μέρος της οποίας είναι και οι αρρώστιες και συνεπώς η ανθρώπινη θέληση δεν μπορεί να κάνει τίποτα εναντίον τους, ό,τι μέσο κι αν βάλλει σ' εφαρμογή. Εννοείται βέβαια πως δεν πρόκειται να καταδικάσω τους ανθρώπους που αναζητούν μέσα για να βοηθήσουν όσους υποφέρουν, γιατί, όσο η αιτία για τέτοιες έρευνες είναι η αγάπη και η διάθεση αρωγής, θα έχουν πάντα την ευλογία Μου.

Αλλά, εάν το κίνητρο για την παρασκευή τέτοιων ιαμάτων είναι το **υλικό κέρδος**, τότε ως επί το πλείστον θα είναι χωρίς αποτέλεσμα ή ακόμη και βλαβερά για το ανθρώπινο στόμα, παρ' όλη τη φαινομενική βελτίωση που επιφέρουν. Ενώ αντίθετα μπορεί τα πιο αθώα μέσα να οδηγήσουν στην ίαση, εάν αυτό είναι το θέλημά Μου και κρίνω ότι έχει έρθει η κατάλληλη στιγμή γι' αυτήν.

Μια ασθένεια έχει χρέος κατά κύριο λόγο να ωθήσει τον άνθρωπο **να συνδεθεί μαζί Μου**, καταφεύγοντας σε Μένα και ζητώντας από Μένα να τον θεραπεύσω. Τότε θα του στείλω στο δρόμο του τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι θέλουν να κάνουν το καλύτερο δυνατό για την ανακούφισή του. Και επειδή η έμπρακτη αγάπη τους είναι σύμφωνη με το θέλημά Μου και τούς συνδέει μαζί Μου, μπορώ κι Εγώ να καθοδηγήσω τις σκέψεις τους. Όμως τέτοιοι θεραπευτές που να απολαμβάνουν τη χάρη Μου είναι σπάνιοι περισσότερο από ποτέ άλλοτε, με αποτέλεσμα οι πιο πολλοί άνθρωποι να καταφεύγουν σε τέτοια φάρμακα που προκύπτουν χωρίς την ευλογία Μου. Σε αυτή όμως την περίπτωση δεν μπορεί να επιτευχθεί θεραπεία ούτε του σώματος ούτε της ψυχής, διότι δεν το επιτρέπω Εγώ με αυτά τα μέσα. Η δική Μου μέριμνα είναι να βοηθηθεί η ψυχή του ανθρώπου, εάν μάλιστα είναι απαραίτητο, ακόμη και χωρίς τη θέλησή του. Αυτό που επιδιώκω είναι με αιτία την αρρώστια να αποστραφεί τον κόσμο, πράγμα που συμβαίνει πολύ πιο εύκολα, όταν δεν μπορεί πλέον να ικανοποιήσει τις εγκόσμιες επιθυμίες του. Επομένως, μπορείτε, όποτε θέλετε, να επικαλεσθείτε τη βοήθεια ενός γιατρού, ωστόσο Εγώ αποφασίζω για την ανάκτηση ή όχι της υγείας σας και επιπλέον οι κόποι του γιατρού έχουν την ευλογία Μου **μόνο εάν η αγάπη του για τον πλησίον είναι το πρωταρχικό κίνητρο** των προσπαθειών του.

Και πάλι και τότε θα βρείτε την υγεία σας μονάχα όταν από την αρρώστια αυτή αποκομίσετε κέρδος για την ψυχή σας. Αυτό θα γίνει όταν υποταχθείτε σ' Εμένα και στο θέλημά Μου, όταν υποφέρετε με εγκαρτέρηση και Με ευγνωμονείτε για το γεγονός ότι η ψυχή σας αποσπάει μεγάλα πλεονεκτήματα, όταν βαστάζετε την αρρώστια ως το

τέλος μέσα σ' αυτό το πνεύμα. Μπορείτε όμως επίσης και να απαλλαγείτε από οποιαδήποτε ασθένεια, εάν έχετε μια πίστη ακλόνητη σαν βράχο, όπως τότε και Εγώ γιάτρευα όταν ήμουν στη γη εκείνους που είχαν δυνατή πίστη.

Γιατί βέβαια για Μένα τίποτα δεν είναι αδύνατο και, εάν και η δική σας αγάπη είναι τόσο βαθιά που να έχει σαν αποτέλεσμα μια ολοζώντανη, ισχυρή πίστη, δεν πρόκειται ν' αμφιβάλετε ούτε δευτερόλεπτο για την αγάπη και τη δύναμή Μου. Και τότε μπορείτε να γιατρευτείτε αυτοστιγμή, γιατί σε αυτή την περίπτωση η ανάκτηση της υγείας δεν σας εξαναγκάζει να πιστέψετε, αφού έτσι κι αλλιώς έχετε ήδη μια ακράδαντη πίστη. Ποιος όμως από σας παρουσιάζει μια τόσο δυνατή πίστη που να κάνει χρήση της δικής Μου δύναμης χωρίς να αμφιβάλλει καθόλου και να αφηθεί με ψυχή και σώμα στα χέρια Μου με την παράκλησή να τον κάνω καλά και να είναι επιπλέον πεπεισμένος ότι η παράκλησή του θα εισακουστεί;

Τότε μπορούν πραγματικά να γίνουν θαύματα είτε σε σας είτε στο συνάνθρωπο, για τον οποίο παρακαλάτε με μια τέτοια πίστη. Όποιος λοιπόν διατηρεί ένα στενό δεσμό) μαζί Μου, είναι πλήρως εναρμονισμένος με το θέλημά Μου και τότε Με αφήνει να κυβερνώ χωρίς να αντιστέκεται στη βούλησή Μου. Τότε αντέχει ακόμη και τη μεγαλύτερη δοκιμασία πειθαρχώντας στο θέλημά Μου κι έτσι ωφελεί την ψυχή του πολύ περισσότερο από ό,τι εάν ξανάβρισκε τη σωματική του υγεία.

Πάντως, Εγώ θα επιδρώ πάντα έτσι πάνω σας ώστε η μοίρα σας να είναι υποφερτή. Και όταν ένας άνθρωπος πρέπει να περάσει από μεγάλες οδύνες, τότε εκδηλώνεται η αγάπη Μου για την ψυχή του, η οποία θα Με ευγνωμονεί κάποτε στο πνευματικό βασίλειο που μπόρεσε ν' απαλλαγεί από τόσες πολλές ακαθαρσίες ήδη πάνω στη γη. Θα Με ευγνωμονεί επίσης και για το γεγονός ότι με το να υποφέρει, της δώθηκε η δυνατότητα να εξαλείψει ένα μέρος της ενοχής της, ώστε να μπορεί να περάσει πολύ λιγότερο επιβαρυσμένη στο πνευματικό βασίλειο, πράγμα. που με ένα υγιές σώμα δεν θα ήταν το ίδιο εύκολο.»

Μπέρτα Ντούντε 23-10-1963

«Εσείς οι άνθρωποι θα πρέπει να αποπερατώσετε το σχολείο του πνεύματος, καθώς αυτό το ρόλο προσδιόρισα να επιτελεί το δημιούργημά Μου που ονομάζεται Γη. Έτσι ο καθένας θα έχει τη δυνατότητα να ωριμάσει πάνω της, αφού προσφέρει αυτή την ευκαιρία για όλες τις βαθμίδες της εξέλιξης.

Όμως οι ψυχές, δηλαδή τα έκπτωτα αρχέγονα πνεύματα, ωρίμασαν σε τόσο διαφορετικό βαθμό κατά τη διάρκεια της διέλευσής τους από τη Γη σε κατάσταση υποχρεωτικής υποταγής στο νόμο και δέσμιας βούλησης, ώστε καθεμία χρειάζεται εντελούς διαφορετικές καταστάσεις στη ζωή της. Και ναι μεν θα πρέπει να έχουν

φτάσει σε έναν συγκεκριμένο βαθμό ωριμότητας για να τους επιτραπεί η ενσάρκωσή τους ως άνθρωποι, αλλά όσο πιο κοντά πλησίαζαν σε αυτή την τελευταία ενσάρκωση, τόσο πιο χαλαρά ήταν τα δεσμά των εξωτερικών υλικών μορφών που τις περιέβαλαν. Τότε οι πνευματικές ουσίες που βρίσκονταν δεσμευμένες στις μορφές αυτές είχαν τη δυνατότητα να εκμεταλλευτούν τη χαλάρωση, ή και να την αφήσουν ανεκμετάλλευτη και να εξελιχθούν ανάλογα.

Αντίστοιχα λοιπόν είναι διαρθρωμένη και η κάθε ψυχή όταν ξεκινάει την πορεία της ως άνθρωπος. Ένα τέτοιο διαφορετικό επίπεδο ψυχικής ωριμότητας απαιτεί για κάθε διαφορετική ψυχή επίσης διαφορετικές επίγειες διαδρομές, οι οποίες μπορούν να πετύχουν την ολοκληρωτική απελευθέρωση από κάθε μορφή ύλης. Ακόμη και ψυχές που φέρουν βαρύ φορτίο μπορούν να φτάσουν σε μια τέτοια επιτυχία, εάν επιλέξουν οικειοθελώς μια ιδιαίτερος δύσκολη επίγεια ζωή. Άλλωστε καθεμία έχει τη δυνατότητα να επιλέξει μόνη της εάν θέλει να ακολουθήσει τη συγκεκριμένη οδό), δεδομένου ότι της γίνεται γνωστή πριν την ενσάρκωσή της.

Αυτό αποτελεί μία εξήγηση για τους ανθρώπους που βαρύνονται με κάποια σωματική αναπηρία, η σκληρή μοίρα των οποίων συχνά σας κάνει να αναρωτιέστε για την αιτία της κατάστασής τους. Υπάρχουν όμως και ενσαρκωμένες ψυχές που αναλαμβάνουν οικειοθελώς μια ιδιαίτερος δύσκολη επίγεια διαδρομή, μολονότι οι ίδιες δεν το έχουν ανάγκη. Αυτές επιθυμούν να έρθουν στη Γη από τον άλλο κόσμο και Με παρακαλούν να ικανοποιήσω την επιθυμία τους, με σκοπό να βοηθήσουν με τον τρόπο αυτό άλλες ψυχές. Άρα δεν έχουν να εκπληρώσουν κάποια αποστολή, αλλά είναι απλώς οι ίδιες το φορτίο, με το οποίο δίνουν στους συνανθρώπους τους την ευκαιρία και τη δυνατότητα να εξασκηθούν στην αγάπη, στην υπομονή, στη φιλευσπλαχνία, στην πραότητα, στη φιλειρηνικότητα και τη δικαιοσύνη. Έτσι βελτιώνουν το επίπεδο της ωριμότητάς τους, παρόλο που έχουν ήδη φτάσει σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο ωριμότητας στο βασίλειο του άλλου κόσμου, το οποίο επιτρέπει μια τέτοια ενσάρκωση επί Γης, αφού αφορμή για την παράκλησή τους να ενσαρκωθούν αποτελεί η ισχυρή τους πρόθεση να προσφέρουν αγάπη και αρωγή. Σε αυτή την περίπτωση όμως δεν μπορείτε να πείτε ότι πληρώνουν για κάποιες αμαρτίες, διότι σε ψυχές που εξακολουθούν να είναι ανώριμες, δεν επιτρέπεται μια εκ νέου ενσάρκωση με σκοπό την ανύψωση της ωριμότητάς τους. Θα πρέπει δε να θυμάστε πάντα ότι καμιά ψυχή δεν υποχρεώνεται να ακολουθήσει τη συγκεκριμένη επίγεια διαδρομή της, παρά επιλέγει οικειοθελώς να υποστεί μια ορισμένη μοίρα, η οποία της έχει φανερωθεί εκ των προτέρων.

Ως εκ τούτου αποτελεί μια εσφαλμένη άποψη να νομίζετε ότι μπορεί να εξιλεωθεί κάποιος πληρώνοντας για τις παλιές αμαρτίες του επί Γης, διότι μόνο ο Ιησούς Χριστός μπορεί να σβήσει αυτό το χρέος.

Γι' αυτό σας τονίζω διαρκώς, ότι ναι μεν υπάρχουν επανενσαρκώσεις στη Γη, αλλά ότι όλες αυτές έχουν την ιδιαίτερη αιτιολογία τους, και ότι ποτέ δεν επιστρέφει εκεί με τη δική Μου θέληση μια ψυχή που είναι ακόμη ανώριμη, απλώς και μόνο με σκοπό να αναπληρώσει αυτά, που δεν πρόλαβε στην προηγούμενη ζωή της επί Γης. Μόνο μια εθελοντική εξιλαστήρια θυσία μπορεί να Με παροτρύνει να δώσω τη συγκατάθεσή Μου σε κάποιες ψυχές να ενσαρκωθούν ξανά, όμως θα πρέπει πάντα να έχει προηγηθεί η προσωπική τους απολύτρωση μέσω του Ιησού Χριστού. Είναι δε ευνόητο ότι σε τέτοιες ψυχές δίνεται συνέχεια και η δυνατότητα να επιτύχουν πάνω στη Γη έναν υψηλό βαθμό ωριμότητας, διότι κάθε οικειοθελής θυσία αναγνωρίζεται από Εμένα και είναι ευλογημένη».

Μπέρτα Ντούντε, 15.9.1962

Βαθύτερα αίτια της μοίρας ενός αρρώστου

Μία σκηνή του «Μεγάλου Ευαγγελίου», όπου ο Ιησούς είχε θεραπεύσει τον τυφλό και παράλυτο γιο ενός πανδοχέα, ρίχνει φως στα βαθύτερα αίτια και στον πνευματικό σκοπό μίας ασθένειας:

«Ο πανδοχέας είπε: “Κύριε, τώρα βλέπω πολύ καθαρά ότι μόνον Εσύ είσαι πάνσοφος και έχεις δίκιο σε όλα. Πάντοτε οι άνθρωποι φταίνε μόνοι τους για τις συμφορές τους, που τους βασανίζουν σωματικά και ψυχικά. Όμως, ποιος έφταιξε που ο γιος μου, ο οποίος από πολύ νέος ήταν ο καλύτερος κι ο πιο ευσεβής από τα παιδιά μου, έγινε τυφλός και παράλυτος;”

Εγώ απάντησα: “Φίλε μου, εδώ συμπράττουν τρεις λόγοι. Ο πρώτος είναι η υπέρμετρη προτίμησή σου σ' αυτόν. Κάθε φορά που είχε κάποιο πολύ μικρό ενόχλημα στο κεφάλι, έφερνες όλους τους γνωστούς γιατρούς για να τον Θεραπεύσουν. Αυτοί, με τα εξαιρετικά δυνατά, τους φάρμακα προκάλεσαν έναν ισχυρό κατάρρου στο κεφάλι και ειδικά στα μάτια, οπότε ο γιος σου τυφλώθηκε. Δεύτερον: Αφού τυφλώθηκε, οι γιατροί, θέλοντας να τον κάνουν να δει και πάλι, του έδωσαν φάρμακα εξωτερικής κι εσωτερικής χρήσης που ήταν μεν δυνατά, αλλά ακατάλληλα, οπότε σύντομα ο γιος σου έπαθε γενική παράλυση. Τρίτον: Εγώ ήξερα βέβαια τι συμβαίνει, άφησα όμως να τα πάθεις αυτά, για τον ακόλουθο λόγο: Πρώτον, γιατί ύστερα απ' αυτά έδειξες μεγαλύτερη αγάπη και στα άλλα σου παιδιά, αρχίζοντας να τα αναθρέφεις όλα με καλύτερο τρόπο. Δεύτερον, παραδέχθηκες ότι ο σωστός Ιουδαίος πρέπει και σχετικά με τις παθήσεις του σάγματος να εμπιστεύεται περισσότερο τον θεό από τους συνήθως αδαείς γιατρούς. Γιατί εκεί όπου κανένας γιατρός δεν μπορεί πια να βοηθήσει, ο Θεός μόνο μπορεί, και πολύ καλά μάλιστα. Τρίτον, το επέτρεψα επίσης, επειδή γνώριζα καλά ότι θα έρθω σε σένα για να σου δώσω με την ίαση του γιου σου μία απόδειξη για το ότι Εγώ είμαι ο Κύριος και τίποτα δεν είναι για Μένα αδύνατο. Απ' όλα αυτά θα

κατάλαβες, βέβαια, τι έφταιγε που ο γιος σου ήταν για ένα διάστημα τυφλός και παράλυτος.

Γιάκομπ Λόρμπερ «Μ.Ε.Ι. Χ/ 148

Τα ευεργετικά αποτελέσματα της αρρώστιας είναι το θέμα που πραγματεύεται και το παρακάτω κείμενο της Μπέρτα Ντούντε από τις 9/12/1957:

«Ένας πολύ ουσιαστικός παράγοντας στη ζωή είναι να έχετε συνείδηση του προορισμού που έχετε ως άνθρωποι. Θα πρέπει να μάθετε ότι η ίδια η ζωή δεν έχει καμιά σημασία κι ότι το ζητούμενο δεν είναι να λειτουργεί άριστα και να αισθάνεται καλά το σώμα. Αλλά εκείνο που ενδιαφέρει είναι η ψυχή που ενοικεί στο σώμα έτσι όλες οι σωματικές λειτουργίες θα πρέπει να χρησιμοποιούνται προς όφελος της ψυχής προκειμένου να ξεφύγει από την αξιολύπητη κατάστασή της και να φτάσει στον τελικό προορισμό που έχει τεθεί ως στόχος για όλα τα πνεύματα. Μάλιστα η ψυχή μπορεί να ωριμάσει πολύ γρηγορότερα σε ένα σώμα που ασθενεί, υπό την προϋπόθεση ότι ο άνθρωπος παίρνει στα σοβαρά το καθήκον του στη Γη. Εάν κάποιος θεωρεί το σώμα του απλό σαν το σκεύος που χρειάζεται η ψυχή για την περαιτέρω εξέλιξή της και γι' αυτό μόνο το λόγο προσπαθεί να το διατηρεί σε καλή κατάσταση, να το φροντίζει και να το κάνει ανθεκτικό, τότε ζει συνειδητά τη ζωή του. Τότε δεν έχει ούτε λόγο να φοβάται ότι το σώμα του θα καταρρεύσει πριν να φτάσει η ψυχή του στο επίπεδο ωριμότητας που είναι γι' αυτήν εφικτό.

Διαφορετικά είναι τα πράγματα με εκείνους τους ανθρώπους που δεν έχουν καμιά συναίσθηση ευθύνης απέναντι στην ψυχή τους. Τέτοιοι άνθρωποι μπορεί να χαίρουν άκρας υγείας και ξαφνικά να χάσουν τη ζωή τους για το λόγο ότι δεν νοιάζονται καθόλου για η ψυχή τους και ως εκ τούτου δεν σημειώνουν καμιά πρόοδο. Η ύπαρξή τους σ' αυτή τη Γη δεν έχει κανένα νόημα ούτε στόχο, γι' αυτό αφαιρείται από την ψυχή το εξωτερικό της φόρεμα ώστε να έχει τη δυνατότητα να προχωρήσει στο πνευματικό βασίλειο πιο ψηλά.

Σίγουρα η υγεία είναι ένα τεράστιο δώρο που θα πρέπει να εκτιμάται αλλά, όχι υπό μία γήινη υλιστική έννοια, παρά προς όφελος της ψυχής. Αλλά και ένα άρρωστο σώμα αποτελεί εξίσου ένα δώρο για τον άνθρωπο εκείνο που δεν κλείνεται απέναντι στο έλεος που του δείχνει έτσι ο θεός. Γιατί είναι κατά κάποιο τρόπο ένα φράγμα που του έθεσε ο Θεός για να τον προστατέψει από τον κόσμο. Το φράγμα αυτό τον ευκολύνει να υπερβεί τον κόσμο κι έτσι συνιστά μια μεγάλη βοήθεια προς την ψυχή. Αλλά βέβαια πρέπει ο άνθρωπος να υποκύψει συνειδητά στο θέλημα του Θεού και επίσης να θεωρεί την αδυναμία του σώματός του σαν έλεος, ξέροντας ότι ο σκοπός του ανθρώπινου περάσματος από τη Γη δεν είναι η σωματική ζωή, αλλά η ζωή της ψυχής.

Για τούτο το λόγο ωριμάζει η ψυχή εκείνου του ανθρώπου που ξέρει ποιο είναι το καθήκον του και θέλει να το φέρει σε πέρας. Στον άνθρωπο αυτό θα δοθεί με κάθε

τρόπο βοήθεια από τον Θεό για την πρόοδο της ψυχής του. Συχνά αυτό σημαίνει δοκιμασίες ή σωματικά προβλήματα, τα οποία όμως πρέπει να θεωρηθούν ως μέσα κάθαρσης κι όχι ως τιμωρία ή τροχοπέδη στην επίτευξη του στόχου... »

Στις 29/4/1841 ένας φίλος του Λόρμπερ απηύθυνε μέσω αυτού την παράκληση στον Κύριο να σώσει την αδελφή του που έπασχε από λέπρα. Στη συνέχεια ακολουθεί η απάντηση του Κυρίου όπως την κατέγραψε ο γραφιάς του, Γιάκομπ:

«Τι είδους απάντηση να δώσω σ' αυτή την ερώτηση: Όταν θέλω να βοηθήσω κάποιον, έρχονται οι γιατροί σας και χαλούν τη δουλειά Μου. Μήπως πρέπει ν' αφήσω τους γιατρούς να μεταναστεύσουν στον άλλο κόσμο; Όποιος νομίζει ότι μόνο με τους γιατρούς και με τα φάρμακα μπορώ να βοηθήσω, απατάται οικτρά. Γιατί ακριβώς τότε είναι που συνήθως δεν βοηθάω καθόλου στην καλύτερη περίπτωση επιτρέπω πότε πότε να βοηθήσουν τα φάρμακα αν τα εμπιστεύονται, επειδή πιστεύουν στο όνομά. Μου. Όταν όμως δεν υπάρχει ούτε καν αυτή η ύστατη πίστη, τότε η βοήθειά Μου δεν έρχεται.

Στη δική σας περίπτωση σας έχω ήδη διαμηνύσει προφορικά μέσω του υπηρέτη Μου ότι εάν παρακαλείτε και πιστεύετε με την καρδιά σας χωρίς αμφιβολία τότε η άρρωστη θα γίνει πάλι καλά. Εάν πιστεύετε όμως ότι ναι μεν μπορώ να βοηθήσω μα αμφιβάλετε αν το θέλω κιόλας, είναι σαν να σκέφτεστε ότι το πιο πιθανό είναι να μην γλιτώσει η λεπρή γυναίκα, καθώς μάλιστα η πάθησή της είναι ιδιαίτερα επιθετική. Αν είχατε πίστη όσο είναι ο κόκκος τον σιναπιού, τότε θα είχατε τη δύναμη όχι μόνο να βοηθήσετε τη γυναίκα που πάσχει, μα και να αναστήσετε νεκρούς! Αλλά η πίστη σας μοιάζει ακόμη με την καλαμιά που την φυσάει όπου θέλει ο άνεμος. Η δε καρδιά σας είναι γεμάτη ολιγοψυχία, φόβο κι αμφιβολίες. Έτσι όταν πεθάνουν συγγενείς σας σάς πνίγει η θλίψη, επειδή δεν είσαστε βέβαιοι γι' αυτά που κάνει ή επιτρέπει ο πάντοργος Πατέρας σας ούτε συλλογίζεστε πως όλα όσα σας διαμηνύω, όλα όσα κάνω η επιτρέπω να γίνουν δεν μπορεί παρά να είναι πάρα πολύ καλά.

*Το να πάρω από τον κόσμο τη λεπρή, θα είναι πάρα πολύ καλό. Αλλά κι αν την αφήσω να μείνει, το καλό δεν θα είναι λιγότερο. Μα αν εσείς σκέφτεστε ότι μόνο το ένα θα είναι καλό, το να μείνει δηλαδή στη σωματική ζωή, ενώ ότι το αντίθετο θα αποτελεί μεγάλο δυστύχημα για την οικογένεια, τότε κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατί οτιδήποτε γίνεται κατά τη βούλησή Μου είναι έτσι ή αλλιώς άριστα. Δεν ξέρετε ότι η ανθρώπινη βοήθεια δεν ωφελεί σε τίποτα; Η δικιά Μου η φροντίδα φτάνει πιο μακριά και πιο ψηλά και πριν και μετά από κάθε μητρική φροντίδα. Ή μήπως Αυτός που μεριμνά για πατέρα, μάνα και παιδιά δεν θα είναι ικανός να μεριμνήσει μόνο για τα παιδιά; Αχ ολιγόπιστοι, για πόσο καιρό ακόμα θα πρέπει να σας κάνω κατήχηση **μέχρι** να ξυπνήσετε και να έχετε σταθερή πίστη!;*

Βλέπετε, η ζωντανή πίστη που είναι γεμάτη αφοσίωση κι εμπιστοσύνη είναι ένα αληθινό θερμόμετρο της αγάπης που δείχνει με ακρίβεια πόσο απέχει η αγάπη από το σημείο ψύξης. Στην αγάπη και στην πίστη βρίσκεστε ακόμη στην πρώτη φάση της άνοιξης, γι' αυτό προφυλαχθείτε από τον πάγο για να μην καταστραφούν τα βλαστάρια των καρπών. Κάντε ένα καπνό με το ξύλο της ζωής για να μην πάθει βλάβη η καρδιά σας. Εσένα δε, αγαπημένε Μου, σου λέω ότι είναι καλύτερα για ένα διάστημα να μην πηγαίνεις στην αδελφή σου, αλλά ότι είναι προτιμότερο να μείνεις στο σπίτι σου και κοντά Μου. Γιατί είναι αλήθεια πως η παρουσία σου δεν θα ωφελήσει ιδιαίτερα τη λεπρή, ενώ σίγουρα θα της κάνει καλό να μείνεις μαζί Μου και μέσα Μου, να Με αγαπάς και να Με παρακαλείς να αφήσω να γίνει το θέλημά Μου.

...Θυμηθείτε το μαθητή Μου που ήθελε να θάψει τον πατέρα του πριν Με ακολουθήσει. Όταν στοχάζεστε τη διδασκαλία που του έδωσα, τότε θα βρίσκετε πάντοτε μια μεγάλη εσωτερική γαλήνη. Το πρώτο από όλα είναι να Με ακολουθείτε; το δεύτερο είναι να αφήνετε τα πάντα στα χέρια Μου. Σε αυτά τα δύο περικλείονται πλήρως οι εντολές, οι προφήτες και κυρίως οι δύο εντολές της αγάπης και μαζί τους όλη η ζωή Αν ενεργείτε με βάση αυτό το γνώμονα, τότε θα ζήσετε και όλα θα πάνε άριστα σε αυτόν και στον άλλο κόσμο».

Σχετικά με τα εμβόλια

...Υπάρχει μήπως περίπτωση κάποιος που έχει δηλητηριαστεί να θεραπευτεί από το ίδιο δηλητήριο που του έχει πάρει τα τρία τέταρτα της ζωής του; Άλλη μια δόση από το ίδιο δηλητήριο θα είναι αρκετή για να τον κάνει να χάσει το υπόλοιπο τέταρτο και να τον στείλει στον άλλο κόσμο.

Αλλά και από πνευματική σκοπιά, μπορείτε να φανταστείτε μεγαλύτερο παραλογισμό από το να πει κανείς σε έναν αμαρτωλό π.χ.: “Συνέχισε φίλε να αμαρτάνεις γιατί με τις καινούργιες αμαρτίες σου θα εξαλείφεις τις παλιές. Κι αν είσαι ακόλαστος, συνέχισε να ικανοποιείς το πάθος σου όσο πιο συχνά μπορείς και θα δεις που με αυτό ακριβώς τον τρόπο θα νικήσεις τον εαυτό σου και Θα τιθασεύσεις τη σάρκα σου το συντομότερο δυνατό και με τη μεγαλύτερη ευκολία!” Μπορεί αυτή η συμβουλή του φίλου προς τον αμαρτωλό να είναι σωστή, γιατί μπολιάζοντας έτσι τη σάρκα του με την αμαρτία στο τέλος πραγματικά απαλλάσσεται από αυτήν, καθώς αμαρτάνοντας συνεχώς το πάθος σβήνει κι η ζωντανή ικανότητα του σώματος νεκρώνεται οριστικά. Αλλά για αναρωτηθείτε, ο άνθρωπος αυτός που ακολούθησε πιστά τη φιλική συμβουλή κατέκτησε τη νίκη της ζωής ή τη νίκη του Θανάτου επί του εαυτού του; Δεν είναι προφανές ότι με τα όπλα του Θανάτου δεν πολεμάει κανείς το θάνατο, παρά μόνο τη ζωή; Άρα όποιος νίκησε τη σάρκα του με αυτά τα όπλα, στην πραγματικότητα σκότωσε τη ζωή και με τον τρόπο αυτό άφησε το θάνατο να τον νικήσει. Οι παλαιοί έλεγαν για μια πρώην πόρνη ή ένα γέρο έκφυλο: ”Ούτε η αμαρτία δεν τους θέλει πια!” Σας ρωτώ

λοιπόν, τι σχέση έχει με τη ζωή εκείνος που ούτε η αμαρτία δεν τον θέλει πια; Ή μήπως κυνηγάει ο θάνατος όσους είναι πλέον νεκροί, αφού έτσι κι αλλιώς έχουν γίνει ήδη λεία του; Όχι, γιατί ο θάνατος βγαίνει για κυνήγι στα ανοιχτά πεδία της ζωής, γιατί εκεί αναζητεί λεία για την αιώνια φθορά.

Εφόσον λοιπόν Θέλει κανείς να κρατήσει τη ζωή του, πρέπει να πολεμήσει ζωντανά με τα όπλα της ζωής ενάντια στην αμαρτία, που είναι ένα καταστροφικό όπλο του θανάτου. Και όποιος με τη ζωτική δύναμη του γίνει κύριος της αμαρτίας και κάτοχος της ζωής, είναι ένα ήρωας που με τη ζωή του κατέκτησε τη Ζωή. Και όποιος δίνει τη ζωή με αντάλλαγμα τη Ζωή, είναι άνθρωπος σωστός, γεμάτος σοφία, αγάπη και Ζωή. Αλλά αυτός που ανταλλάσσει τη Ζωή με το Θάνατο είναι τελείως τρελός. Πόσο λίγο φως στη ζωή του πρέπει να έχει δει, αφού αποφεύγει το φως κι αναζητεί το σκοτάδι!

Εάν θέλετε λοιπόν να εξετάσετε το θέμα στη βάση του, το ίδιο ακριβώς ισχύει και για το δαμαλισμό για την καταπολέμηση της ευλογιάς. Γιατί η ευλογία είναι ένα κληρονομικό κακό που οφείλεται στην ασέλγεια των πρώτων ανθρώπων, το οποίο από καιρό σε καιρό παρουσιάζεται στους νεώτερους επίγονους. Όμως δεν έχει την παραμικρή σχέση με την ομώνυμη αρρώστια που χτυπάει τα ζώα, κυρίως τα βοοειδή και τα αιγοπρόβατα, και οφείλεται στο τσίμπημα ενός συγκεκριμένου εντόμου. Πώς μπορεί επομένως η πυώδης ουσία από τις φλύκταινες της άρρωστης αγελάδας να προφυλάσσει τον άνθρωπο από τις λεγόμενες βλατίδες της ευλογιάς;

...Κάντε για παράδειγμα μια τρύπα σε μια πέτρα και ρίξτε μέσα μια μοναδική σταγόνα από ένα. καυστικό οξύ και εξετάστε την ίδια πέτρα μετά από είκοσι χρόνια. Θα διαπιστώσετε αμέσως ποιες καταστροφικές συνέπειες είχε η μία σταγόνα οξύ πάνω στην πέτρα, που από τη φύση της είναι φτιαγμένη να αψηφά το χρόνο για χιλιετίες. Όταν λοιπόν αντίστοιχα ο ευαίσθητος οργανισμός του ανθρώπου εμβολιάζεται με το καυστικό οξύ της σήψης, δεν είναι δύσκολο να βρείτε τη σωστή απάντηση στο ζήτημα αυτό.

...Όταν βρισκόμουν στη Γη μεταξύ των ανθρώπων, ποιο γιατρό συμβουλευτήκα; Και σε ποιο φαρμακείο κατέφυγα για να κάνω καλά έναν άρρωστο τόσο πνευματικά όσο και σωματικά; Αλλά και ποιο γιατρό ή φαρμακείο χρησιμοποίησαν όλοι οι μαθητές Μου που έκαναν τα ίδια με αυτά που είχα κάνει Εγώ; Σας ρωτάω λοιπόν μήπως έχω χάσει από τη δύναμη Μου ή μήπως έχω αλλάξει ή ο Λόγος Μου δεν είναι ο ίδιος Λόγος, γεμάτος δύναμη, ισχύ, γιατρεία και ανάταση για το πνεύμα και για το σώμα;

Σας βεβαιώνω ότι δεν είναι έτσι, είμαι ο ίδιος και απαράλλακτος! Η μόνη διαφορά είναι ότι τότε γιάτρευα μόνο εκείνους που Με πλησίαζαν με μια ζωντανή πίστη και επιπλέον έπρεπε να Με παρακαλούν και να Με ικετεύουν για πολύ μέχρι να τους εισακούσω. Αλλά τώρα δεν μπορώ καν να περιμένω να υπάρχει έστω και κάποια εμπιστοσύνη και αγάπη κι ακόμη λιγότερο μια ακράδαντη πίστη' αντίθετα, πρέπει να

βοηθάω, παρ' όλο που δεν Μου το ζητούν και είμαι υποχρεωμένος να βάζω το χέρι Μου για να γιατρευτούν ακόμη κι εκείνοι που αγνοούν την πίστη εντελώς, για να μην καταστραφούν και χαθούν οι πάντες.

Επομένως, όταν οποιοσδήποτε έρθει σε Μένα με λίγη εμπιστοσύνη και μια χλιαρή παράκληση, Εγώ σίγουρα δεν θα τον εγκαταλείψω. Απεναντίας, θα τον βοηθήσω σε κάθε πρόβλημα, του, αφού πολλές φορές δίνω τη βοήθεια Μου ακόμη και σε εκείνους που Με ειρωνεύονται ή Με καταφρονούν.

Συνεπώς το μέσο αυτό που μόλις σας υπέδειξα είναι το πιο ενδεδειγμένο. Όποιος έχει δε βαθιά πίστη, εμπιστοσύνη και αγάπη σε Μένα ξέρει πως είναι βέβαιο ότι εάν δεν τον βοηθήσω Εγώ, έστω κι αν εμβολιαστεί με όλα τα δηλητήρια τον κόσμου, καταπιεί όλα τα φάρμακα από όλα τα φαρμακεία και φάει σαν το βόδι τα πιο δυνατά βοτάνια, όλα αυτά δεν θα τον ωφελήσουν περισσότερο από όσο ωφελεί μια σταγόνα βάλσαμο το κρανίο ενός νεκρού.

Μπορεί να βράσετε και να ψήσετε ένα νεκρό μέσα σε όλα μαζί τα ελιξήρια ζωής αλλά δεν θα ζωντανέψετε ούτε έναν ιστό από το σώμα του παρά τα γιατροσόφια σας. Μάθετε το όμως: ο Λόγος Μου έχει τη δύναμη να ανοίγει τους τάφους στους νεκρούς κι εκεί που σαπίζουν να τους εμψυχήσει νέα κι αιώνια, ζωή! Άρα, εφόσον γνωρίζετε αυτή την πανάκεια που έχει πραγματοποιήσει άπειρες φορές ανά τους αιώνες τις πιο θαυμαστές θεραπείες, και έχει ζωντανέψει ακόμη και νεκρούς, τι σας παρασύρει λοιπόν να την παραπετάτε και σε αναζήτηση πιο δραστικών μέσων, να πασαλείβεστε με κάθε είδους ακαθαρσίες του διαβόλου περιμένοντας να σας βοηθήσουν αυτές;!

Γι' αυτό σας λέω άλλωστε, συγκρίνετε τη διάρκεια της δικής σας της ζωής με εκείνη των παλαιών και θα διαπιστώσετε παρευθύς ποιο είναι το όφελος από την ανάπτυξη της ανόητης θεραπευτικής σας επιστήμης. Ή πηγαίνετε σε εκείνες τις περιοχές της γης όπου οι άνθρωποι δεν ξέρουν ακόμη τι θα. πει ιατρική βοήθεια και θα δείτε ότι σχεδόν δεν έχουν ιδέα από αρρώστιες κι ακόμη λιγότερο από επιδημίες, ιδίως μάλιστα εάν ο τρόπος που ζουν είναι ηθικά αγνός και απλός.

Το ίδιο επομένως να κάνετε κι εσείς: Να ζείτε όσο γίνεται πιο απλά! Μην παραγεμίζετε το στομάχι σας χωρίς λόγο με κάθε είδους ακαθαρσίες από όλα τα γνωστά βασίλεια της φύσης, παρά απολαύστε ό,τι κάνει καλό για το σώμα: Μια απλή διατροφή, με βάση [κυρίως] το φυτικό βασίλειο και ιδιαίτερα εκείνα τα φυτά μόνο από τα οποία από παλιά έφτιαχνε ο άνθρωπος ψωμί. Και, όπως είναι αυτονόητο, όλα στο σωστό μέτρο και για το σωστό λόγο.

Να είσαστε βέβαιοι τότε πως σε όλη σας τη ζωή δεν θα ταλαιπωρήσει το σώμα σας καμιά αρρώστια και χωρίς κανένα εμβόλιο ή άλλη βλακεία των γιατρών θα φτάσετε σε μια ασύλληπτη για σας ηλικία. Όταν παίρνω δε στο βασίλειο Μου έναν άνθρωπο που έχει ζήσει έτσι, αυτό γίνεται τόσο ανάλαφρα, όπως όταν κάποιον τον παίρνει γλυκά ο

ύπνος μετά από μια ολόκληρη μέρα ευσυνείδητης, εντατικής και αφοσιωμένης δουλειάς.

Αλλά εσείς τα παρακάμπτετε όλα αυτά και στη θέση τους καταφεύγετε στα εμβόλια και στα διάφορα φάρμακα. Έτσι στο τέλος η συνέπεια είναι ότι καταρχάς -και μόνο από φυσική σκοπιά- γερνάτε ήδη από τα νιάτα σας' επιπλέον συχνά σας εγκαταλείπει η μία αίσθηση μετά την άλλη, ώστε γίνεστε τυφλοί, κουφοί, ασθενικοί, χάνετε τα δόντια, την πέψη σας όπως και την ευδιαθεσία και τη φρεσκάδα της ζωής. Γι' αυτό στα σαράντα σας είσαστε πιο αδύνατοι και πιο γεμάτοι αναπηρίες από ό,τι ήταν οι παλαιοί μετά από έναν αιώνα ζωής. Και για όλα αυτά δεν φταίει άλλος από την τυφλότητα σας!

Η όλη υπόθεση μοιάζει με ένα ταξίδι τη νύχτα, όπου ο ταξιδιώτης φαντάζεται ότι βλέπει διάφορα παράλογα που την ημέρα θα τον κάνουν να κρατάει την κοιλιά του από τα γέλια. Και δεν θα μπορεί να καταλάβει πως το δέντρο το έβλεπε κάθε τι άλλο παρά για δέντρο, για να μη γίνει καν λόγος για άλλες νυκτερινές κουταμάρες. Εάν λοιπόν αποφασίσετε να χρησιμοποιήσετε στα σοβαρά το δικό Μου το μέσο, τότε θα έρθει και για σας η ημέρα όπου θα αντιληφθείτε τι μηδαμινή αξία έχουν όλες αυτές οι αμέτρητες κουταμάρες που κατέχει ο κόσμος.

Σας λέω ότι Εγώ μπορώ και θέλω να βοηθήσω τον οποιονδήποτε, οπουδήποτε και σε οτιδήποτε κι επειδή τηρώ τις υποσχέσεις Μου, πρέπει να το πιστέψετε ότι θα βοηθήσω ασφαλώς πρόθυμα τον καθένα στο κάθε τι φτάνει να το πιστεύει ότι είναι αλήθεια κι ότι δεν είναι νοητή άλλη βοήθεια εκτός από τη δική Μου, τόσο από σωματική όσο, κατά κύριο λόγο, και από πνευματική άποψη.

Όταν οι παλαιοί εξασθενούσαν εξαιτίας μια αμαρτίας που τους είχε γίνει κακή συνήθεια, έκαναν νηστεία και έδειχναν έμπρακτα μετάνοια. Αυτό σημαίνει ότι με τη νηστεία πετύχαιναν την εκ νέου απρόσκοπτη δραστηριοποίηση τον σωματικού οργανισμού και σε συνδυασμό με τη μετάνοια που γινόταν με πίστη, τόνωναν πάλι το πνεύμα τους, ούτως ώστε γινόταν πάλι άνθρωποι με γερό σώμα. και ζωντανό πνεύμα.

Θα ρωτήσετε ασφαλώς: Πώς έτσι; Πώς γίνονταν αυτό; Θα σας πω κάτι κι η απάντηση θα έρθει από μόνη της. Το στομάχι είναι ο φυσικός δουλευτής που παράγει τις θρεπτικές ουσίες στο σώμα. Όταν όμως βρεθούν στον οργανισμό ξένα στοιχεία, τότε μένουν κολλημένα μόνιμα σε κάποια στενά σημεία των οργάνων τον σώματος. Όταν λοιπόν το στομάχι παραγεμίζει με κάθε λογής άχρηστες τροφές, παράγει όλο και περισσότερα υγρά και τα πιέζει. Έτσι όμως τα ξένα στοιχεία δεν μπορούν να ξεφύγουν από τη στενωπό -όπου έχουν μείνει στάσιμα- ώστε να φτάσουν στο σημείο από όπου θα μπορούσαν να αποβληθούν από το σώμα. Αντ' αυτού λόγω του ότι τα υγρά εισδύουν συνεχώς στο σημείο όπου κατακρατούνται τα ξένα στοιχεία, αυτά γίνονται ακόμη πιο ισχυρά, αφού αφομοιώνουν και άλλα στοιχεία, και ως εκ τούτου ακόμη πιο ανυποχώρητα.

Συνεπώς, εάν αντί για όλα τα εμβόλια και τα φάρμακα, υιοθετήσει κάποιος τη σωστή διαίτα ή τη νηστεία και παράλληλα επιδείξει σταθερή πίστη και ακλόνητη εμπιστοσύνη στο Λόγο Μου, ούτως ώστε να ενισχυθεί έτσι και το πνεύμα του, που είναι η ζωτική αρχή, δεν είναι τότε επόμενο ότι αυτός ο άνθρωπος Θα πάει καλύτερα σωματικά όπως και πνευματικά;

Σας διαβεβαιώ πως εάν πράγματι έχει πίστη κι εμπιστοσύνη, τότε μπορεί να γεννηθεί νέα ζωή ακόμη και μέσα από την αποσύνθεση. Μα όταν παραλείπεται μια τέτοια σωματική και πνευματική μετάνοια, τότε ο καθένας που νομίζει ότι γιατρεύτηκε από κάποιο εμβόλιο ή φάρμακο, έχει εξαπατηθεί οικτρά. Γιατί τα παρασκευάσματα αυτά δεν απέβαλαν το κακό από το σώμα του, απλά το νάρκωσαν ή το επικάλυψαν. Και πιστέψτε Με, Θα έρθει σίγουρα ο καιρός που το ίδιο κατά. πολλαπλά δυναμωμένο θα διαρρήξει το επικάλυμμα και Θα φέρει το βέβαιο θάνατο στο σώμα, καμιά φορά δε ακόμη και στο πνεύμα.

Όπως σας τα είπα, έτσι ακριβώς κατά λέξη και αληθινά, είναι τα πράγματα. Γι' αυτό εσείς φέρτε τα παιδιά, σας κι ελάτε κι οι ίδιοι σε Μένα με πίστη κι εμπιστοσύνη. Και σας λέω αληθινά πως θα πειστείτε ότι ο δικός Μου εμβολιασμός είναι ο καλύτερος! Αμήν. Αυτά σας τα λέει ο μεγάλος θεραπευτής των πάντων».

(Σ.σ. Από το 1796, όταν ο Άγγλος κούρέας και χειροπράκτης Edward Jenner δημοσιοποίησε τη θεωρία για τον εμβολιασμό κατά της ευλογιάς, ο «αλλοπαθητικός εμβολιασμός» έχει μπει για καλά στην κοινωνική μας καθημερινότητα. Τόσο ο θεμελιωτής της Ομοιοπαθητικής Samuel Hahnemann, όσο και ο Γιάγκομπ Λόρμπερ ήδη από τα μέσα του προπροηγούμενου αιώνα(!) μας υποδεικνύουν πως ο εμβολιασμός ποτέ δε μπορεί να φέρει τη θεραπεία στους ανθρώπους, αλλά αντίθετα, θα φέρει περισσότερη καταστροφή και ασθένειες. Είναι εδώ και χρόνια γνωστή η άμεση σχέση μεταξύ του εμβολιασμού κατά της ευλογιάς και της εποχιακής ρινίτιδας.

Στον «αλλοπαθητικό εμβολιασμό», σε αντίθεση με τον «ομοιοπαθητικό εμβολιασμό», δίδονται στον άνθρωπο τεράστιες δόσεις από επεξεργασμένα ζωικά στοιχεία ορού αίματος τα οποία είναι επιβαρημένα με ασθένειες. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια στα στοιχεία αυτά γίνεται και γενετική επέμβαση. Αυτό που περνά συχνότατα απαρατήρητο είναι πως μέσα στον άνθρωπο-δέκτη, δεν φωλιάζουν μόνο οι νοσογόνες ουσίες που είναι ανόμοιες με αυτόν, αλλά και η «συναισθηματική πληροφορία» του ζώου. Πολύ συχνά, όταν το περιβάλλον του είναι αρκετά παρατηρητικό, κάνει την παρατήρηση πως ο εμβολιασμένος δέκτης έχει υποστεί «ζωώδεις» αλλοιώσεις. (Από το βιβλίο: Ηλιοθεραπευτική. Ένα Κυπριο-Ευρωπαϊκό πρόγραμμα).

Ο Ravi Roy, γνωστός Ινδός ομοιοπαθητικός γιατρός και συγγραφέας βιβλίων ομοιοπαθητικής, γράφει για τα εμβόλια: «...Κατά τον εμβολιασμό ενεργοποιείται ο μηχανισμός άμυνας που αφορά ειδικά τη μία αυτή αρρώστια σε βάρος της γενικής ευρωστίας του οργανισμού. Οι εμβολιασμένοι είναι γενικά πιο επιρρεπείς σε λοιμώξεις από ότι οι μη εμβολιασμένοι... Επίσης υποφέρουν πιο συχνά από χρόνιες παθήσεις, επειδή μέσω του εμβολιασμού δημιουργείται ένα ιδανικό θρεπτικό υπόστρωμα στο οποίο μπορούν να αναπτυχθούν αρρώστιες που είτε θεραπεύονται δύσκολα είτε είναι ανίατες, όπως π.χ. το A.I.D.S. ή η νόσος των λεγεωνάριων. Για τον ίδιο λόγο επανεμφανίζονται αρρώστιες που θεωρούνταν ότι είχαν εξαλειφθεί όπως η χολέρα ή η πανώλη και μάλιστα με τέτοια επιθετικότητα που αφήνουν τη συμβατική ιατρική τελείως ανίσχυρη. Ορισμένοι παθογόνοι παράγοντες δεν επηρεάζονται πλέον καθόλου από τα αλλοπαθητικά προφυλακτικά μέσα. Όταν γίνεται πόλεμος, στην αρχή ο εχθρός αιφνιδιάζεται και ηττάται. Αλλά η αντίδραση του είναι να ενισχυθεί περισσότερο για να αντιμετωπίσει άλλες πιθανές επιθέσεις. Με κάθε νέα επίθεση μαθαίνει να αμύνεται καλύτερα, έως του σημείου που παθαίνει ανοσία απέναντι στις επιθέσεις, ενώ ο επιτιθέμενος χάνει συνεχώς δυνάμεις... Είναι γνωστό π.χ. ότι ορισμένες περιοχές τη Ινδίας αποδεκατίστηκαν κυριολεκτικά ως συνέπεια του εμβολίου κατά της ευλογιάς... Ο εμβολιασμός μπορεί να οδηγήσει σε βαριές βλάβες του κεντρικού νευρικού συστήματος π.χ. σε μηνιγγίτιδα, ολιγοφρενία, σπασμούς, θάνατο».

Η φυσική και η πνευματική ζωή

(Ο Ιησούς:) «*Η υπερβολική βελτίωση των γήινων πραγμάτων πάντοτε σημαίνει μία αληθινή, διαρκή χειροτέρευση στον πνευματικό τομέα, ενώ αυτός είναι που ο άνθρωπος πρέπει να καλλιεργεί με όλες τις δυνάμεις της ζωής τον. Τι θα ωφελούσε τον άνθρωπο ν' αποκτήσει όλους τους θησαυρούς της γης, αν έτσι πάθαινε τη μεγαλύτερη ζημιά στην ψυχή του; Δεν γνωρίζετε λοιπόν ακόμη πόσο μικρή είναι η διάρκεια ζωής κάθε σάρκας και ποια είναι η τελική της μοίρα; Το αν θα πεθάνεις όντας αυτοκράτορας ή ζητιάνος, είναι για τον άλλο κόσμο το ίδιο! Όποιος εδώ είχε πολλά, θα αναγκαστεί να στερηθεί πολλά στον άλλο κόσμο. Όποιος όμως εδώ είχε λίγα ή τίποτα, αυτός θα στερηθεί λίγα ή και τίποτα στον άλλο κόσμο, θα φθάσει δε ευκολότερα και γρηγορότερα στους εσωτερικούς πνευματικούς θησαυρούς, τους μόνους ζωντανούς κι αληθινούς.*

Γι' αυτό οι πρώτοι Πατέρες αυτού του κόσμου ήταν τόσο ευτυχημένοι, γιατί ικανοποιούσαν με τον πιο απλό δυνατό τρόπο τις ανάγκες της ζωής τους σ' αυτό τον κόσμο. Όταν όμως οι άνθρωποι, ιδιαίτερα όσοι έμεναν σε σχετικά χαμηλές κοιλάδες, άρχισαν να χτίζουν πόλεις, έγιναν υπερβολικά περήφανοι. Έγιναν επίσης μαλθακοί και νωθροί, σύντομα δε απέκτησαν διάφορα ελαττώματα, που τους έφεραν εξαθλίωση. Τι καλό είδαν απ' αυτό; Έχασαν τον Θεό από τα μάτια της ψυχής τους κι όλη η εσωτερική

ζωτική δύναμη του πνεύματος τους εγκατέλειψε, έτσι ώστε, όπως πολλοί από σας, δεν μπορούσαν πια να πιστέψουν στη -μετά θάνατο ζωή.

Δεν ήταν μια φρικτή ανταλλαγή το ότι έχασαν τελείως το πνευματικό για χάρη μεγαλύτερης άνεσης στην υλική ζωή τους; Συνεπώς, όποιος από σας είναι σοφός, ας προσπαθήσει να ανταλλάξει και πάλι την άχρηστη ευημερία και άνεση με την καθαρή, αληθινή, πνευματική ζωή. Αυτό θα είναι απείρως καλύτερο από το να έκανε τις μεγαλύτερες εφευρέσεις για ασφαλή και ταχύτατη ναυσιπλοΐα σε όλους τους ωκεανούς. Γιατί παρ' όλ' αυτά, κάποτε θα πρέπει να πεθάνει. Σε τι θα ωφεληθούν τότε την ψυχή τον οι μεγάλες εφευρέσεις του;

Γι' αυτό, μείνετε σε όσα έχετε! Να επιδιώκετε κυρίως να βαδίζετε όλο και περισσότερο στο δρόμο τον πνεύματος, έτσι θα έχετε κάνει τη μεγαλύτερη εφεύρεση για το μεγάλο ταξίδι από το γήινο στον άλλο, τον πνευματικό κόσμο. Αυτό που είναι βέβαιο ότι διαρκεί αιώνια, αυτό να προσπαθείτε να αποκτήσετε, χρησιμοποιώντας όλες σας τις δυνάμεις και όλα τα μέσα που διαθέτετε. Για τα γήινα πράγματα τον σώματος, όμως, να φροντίζετε μόνον όσο είναι λογικά αναγκαίο. Το ότι ο άνθρωπος πρέπει να τρώει, να πίνει και να προστατεύει το σώμα του από το κρύο και τη μεγάλη ζέστη είναι κάτι εντελώς φυσικό. Όποιος όμως κάνει περισσότερα για το σώμα απ' ό,τι για την ψυχή, καταλήγοντας στο να φροντίζει αποκλειστικά για το σώμα κι όχι για την ψυχή, ενώ αυτή είναι προορισμένη να ζει αιώνια, αυτός είναι πραγματικά τυφλός και εξαιρετικά ανόητος. Αν, λοιπόν, το καταλάβατε καλά αυτό, τότε μη ρωτάτε άλλο πώς μπορείτε να βελτιώσετε πολύ να γήινα πράγματα. Γιατί Εγώ ήρθα σ' αυτό τον κόσμο μονάχα για να σας δείξω και ν' ανοίξω για σας το δρόμο προς την αιώνια ζωή, για να μπορέσετε να προχωρήσετε σ' αυτόν εύκολα και με ασφάλεια!»

Γιάκομπ Λόρμπερ «ΜΕΙ» VII/222

«Ας πάρουμε ως βάση ότι ένας που τρώει μέτρια χρειάζεται καθημερινά ενάμισι κιλό τροφή· πολλαπλασιάζοντας το επί 365 μέρες κάνουμε εύκολα τον υπολογισμό. Αυτή η ποσότητα, επομένως, καλύπτει τη φυσιολογική ανάγκη του ανθρώπου και είναι σωστό να την προμηθεύεται κάθε χρόνο. Εάν δε προσπορίζεται την ίδια ποσότητα για κάθε επιπλέον άτομο, εφόσον έχει γυναίκα και παιδιά, ενεργεί απολύτως σύμφωνα με το φυσικό του δικαίωμα.. Η διπλάσια ποσότητα πρέπει να επιτρέπεται σε έναν που τρώει πολύ επειδή έχει να κάνει βαριές δουλειές.

Εάν τηρηθεί από όλους αυτή η αρχή, δεν θα υπάρξει ποτέ πια πείνα στη γη. Γιατί ο Κύριος έχει τοποθετήσει τα εύφορα, εδάφη της έτσι που με την κατάλληλη καλλιέργεια και τη σωστή διανομή της γης μπορούν να ζήσουν ικανοποιητικότερα 12.000.000.000 άνθρωποι. Τον καιρό αυτό (1860) ζουν στη γη μόλις λίγο περισσότεροι από 1.000.000.000 και από αυτούς τα 700.000.000 βρίσκονται μέσα στην ανέχεια. Πού

οφείλεται αυτό; Ακριβώς επειδή δεν εφαρμόζονται ζωντανά στην πράξη οι όροι αυτού του θεϊκού νόμου που είναι βασισμένοι στη φύση του κάθε ανθρώπου.

Πάμε παρακάτω, όμως. Το ίδιο εύκολα μπορούν να υπολογιστούν οι διαστάσεις του κάθε ανθρώπου και τι χρειάζεται για να ντύσει το δέρμα του. Ας πάρουμε ως βάση ότι ο καθένας δικαιούται να έχει τέσσερις αλλαξιές ρούχα για κάθε εποχή. Αυτό είναι το σωστό μέτρο για το πόσο ύφασμα χρειάζεται, θα προσθέσω δε άλλο τόσο για τα επανωφόρια και την τετραπλάσια ποσότητα για τα εσώρουχα για να μπορούν να αλλάζονται για λόγους υγιεινής.

Εάν υιοθετηθεί αυτό το μέτρο, δεν θα υπάρχει ούτε ένας γυμνός άνθρωπος σε όλο τον πλανήτη. Εντούτοις όταν κτίζονται τεράστια εργοστάσια ειδών ιματισμού σε όλη τη γη που αγοράζουν εκβιαστικά τις πρώτες ύλες σε εξευτελιστικά χαμηλές τιμές, στη συνέχεια παράγουν άπειρες ποσότητες ρούχων που δεν είναι χρήσιμα, αλλά στο μεγαλύτερο βαθμό είδη πολυτελείας, για να τα πουλήσουν στη φτωχή ανθρωπότητα σε υπέρογκες τιμές, όμως και από την άλλη υπάρχουν πολλοί εύποροι, ιδίως θηλυκού γένους, που σε δέκα χρόνια έχουν προμηθευτεί πάνω από εκατονταπλάσια ρούχα, τότε αυτή η φυσική ισότητα ανατρέπεται βίαια. Πάμε παρακάτω:

Πόσο μεγάλο χρειάζεται να είναι ένα σπίτι, για να φιλοξενεί άνετα μια οικογένεια και πιθανόν επίσης το απαραίτητο προσωπικό; Πηγαίνετε στην επαρχία και βεβαιωθείτε ότι σίγουρα δεν χρειάζονται παλάτια, με εκατό δωμάτια για να κατοικεί κάποιος ευπρεπώς και άνετα. Ό,τι είναι πέρα από το σωστό μέτρο, είναι αντίθετο στην τάξη του Θεού και συνεπώς αντίκειται στην εντολή Του.

Άραγε, πόσο μεγάλο πρέπει να είναι ένα χωράφι; Ας πάρουμε ένα έδαφος με μέτρια απόδοση. Με μια λογική καλλιέργεια, μια έκταση 3,5 στρεμμάτων μπορεί να καλύψει πλήρως τις ανάγκες για ένα χρόνο ενός ανθρώπου, ακόμη και στις δύσκολες χρονιές. Εάν το χώμα είναι καλό, αρκούν τα μισά, εάν είναι κακό, ας βάλουμε τα διπλάσια ανά άτομο. Κάθε οικογένεια δικαιούται από το φυσικό δίκαιο να πάρει στην κατοχή της τόση έκταση κατά κεφαλή. Αλλά για να είμαστε γενναιόδωροι, θα δώσουμε για κάθε άτομο το διπλάσιο, που είναι επίσης σύμφωνο με το φυσικό δίκαιο και με τη θεία βούληση. Εάν θα μοιράζονταν έτσι τα εδάφη, Θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν πλήρως ένα δικό τους μερίδιο γης περισσότερες από επτά τρις οικογένειες. »

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η εξέλιξη των παιδιών μετά τη γήινη ζωή»

(Ο Ιησούς:) «Το σώμα έχει τις δικές του ανάγκες και το πνεύμα τις δικές του. Οφείλουμε να ενδυναμώνουμε τα μέλη μας, κι έπειτα να μην ξεχνάμε και το πνεύμα. Κανείς δεν πρέπει να πιστεύει ότι προσφέρει στον Θεό επιθυμητή υπηρεσία με το να νηστεύει και να κάνει μετάνοιες μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Γιατί στον Θεό είναι μόνον

αρεστός όποιος τρώει και πίνει μ' ευγνωμοσύνη ό,τι του δίνει, για να ενισχύσει έτσι τις γήινες δυνάμεις του, προκειμένου να προσφέρει χρήσιμη εργασία. Με τον τρόπο αυτόν μπορεί να ωφελήσει πολύ τον εαυτό τον και τον πλησίον, μόλις δε διαπράξει κάποιο αμάρτημα και το αναγνωρίσει, μετανιώσει και δεν το διαπράξει ξανά, δηλαδή βελτιωθεί πραγματικά, θα του συγχωρηθεί. Φυσικά, υπάρχουν δυστυχώς πολλοί που περνάνε τη ζωή τους μόνο τρώγοντας και πίνοντας. Φροντίζουν μόνο για την κοιλιά τους και τον εαυτό τους. Η αγάπη για το συνάνθρωπο τους είναι άγνωστη, δεν αφήνουν τους φτωχούς να περάσουν το κατώφλι του σπιτιού τους. Η πάντα γεμάτη κοιλιά τους δεν τους επιτρέπει να νιώσουν τον πόνο της πείνας και της δίψας. Αυτοί είναι οι πραγματικοί άσωτοι και πότες, που διατηρούν το σώμα τους πάντα έτοιμο για διάφορες ανήθικες πράξεις. Κανείς δεν πρόκειται να εισέλθει με αυτό τον τρόπο στο βασίλειο του Θεού.

Το ίδιο όμως ισχύει και για όλους εκείνους τους υποκριτές που νηστεύουν, μετανοούν φοράοντας τρίχινα ρούχα και προσφέρουν πλούσιες θυσίες στο ναό για εξαγορά των αμαρτιών τους, για να τους επαινέσει και να τους δικαιώσει ο λαός. Εγώ όμως σας λέω: παρόμοιοι άνθρωποι είναι επίσης απεχθείς στον Θεό, γιατί η καρδιά τους, ο νους και το πνεύμα τους έχουν σκληρύνει. Καταδικάζουν άσπλαχνα τους άλλους ανθρώπους, τους κακολογούν χωρίς να βλέπουν τα δικά τους, μεγάλα ελαττώματα. Αλήθεια σας λέω: Όπως κρίνουν αυτοί οι άγιοι και δίκαιοι του ναού, ακριβώς έτσι θα κριθούν οι ίδιοι στον άλλο κόσμο!»

«ΜΕΙ»VI/51

Η σωστή διατροφή

(Ο Ιησούς) «Όλ' αυτά που τρως για να δυναμώσει και ν' αναζωογονηθεί το σώμα σου δεν είναι καθόλου τόσο νεκρά όσο πιστεύεις! Έχουν τρία μέρη: Πρώτον, το υλικό, που το βλέπεις και το αισθάνεσαι και που, αν το φαγητό είναι καλοφτιαγμένο, σου δίνει μία ωραία γεύση, ενώ πρώτα σου προσφέρει και μία ωραία μυρωδιά. Αυτά εξυπηρετούν την αναζωογόνηση του σώματός σου. Όταν οι τροφές φτάσουν στο στομάχι, κατά κάποιον τρόπο είναι σαν να μαγειρεύονται για δεύτερη φορά, και κατά τη διαδικασία αυτή δημιουργούνται δύο κύρια συστατικά. Το ένα από αυτά, το περισσότερο, μεταφέρεται από το αίμα –που προέρχεται από τα δυο αυτά μέρη – παντού οπού το σώμα χρειάζεται ενίσχυση, διατρέφει δηλαδή το σώμα, τα μέλη και τους μυς του. Αφού αυτά τα δύο μέρη διαχωριστούν στο ανώτερο μέρος του στομάχου από ό,τι έχεις φάει και οδηγηθούν στο σώμα, διψάς και πίνεις κάτι. Έτσι, η τροφή φτάνει στο κατώτερο, μικρό στομάχι που είναι χωρισμένο σε δώδεκα τομείς.

Εκεί, μέσω μίας ιδιαίτερης διαδικασίας ζύμωσης, απομονώνεται από τα κύτταρα της τροφής η αιθερική ουσία και αναζωογονεί τα νεύρα, γι' αυτό και μπορείς να την ονομάσεις “πνεύμα των νεύρων”. Το εντελώς λεπτό αιθερικό, που θα το

αποκαλέσουμε ουσία”, περνάει από τη σπλήνα μέσω ενός εντελώς μυστικού δρόμου στην καρδιά και από κει, εντελώς εξαγνισμένο, περνάει στην ψυχή του ανθρώπου. Έτσι, η ψυχή παίρνει από κάθε τροφή ή ό,τι είναι συγγενικό μ’ αυτή και θρέφονται όλα τα μέρη παρόμοια με εκείνα του σώματος, που την αποτελούν...

Αφού πια οι τροφές έχουν αποδώσει τα σημαντικά συστατικά τους στο σώμα, στα νεύρα του και στην ψυχή, τότε τα καθαυτό ακάθαρτα τα στοιχεία αποβάλλονται από το σώμα με τις δύο φυσικές διαδικασίες. Αν όμως ο άνθρωπος έχει περιπέσει στην απόλαυση και έχει κάνει θεό του το στομάχι του, τότε η τροφή και το πολύ κρασί δεν μπορεί πια να διαχωριστεί πλήρως στα δύο τμήματα του στομάχου που αναφέρθηκαν. Έτσι φτάνουν στην κοιλιά στα έντερα πολλά αδιαχώριστα θρεπτικά συστατικά του σώματος, των νεύρων και της ψυχής, άλλα φθάνουν μέσω του συκωτιού, των νεφρών και της σπλήνας στην κύστη και δημιουργεί εκεί νέες ζυμώσεις, εξαιτίας των οποίων με τον καιρό εθίζονται διάφορες ασθένειες που κάνουν την ψυχή αδρανή, απαθή και αναίσθητη.

Από τις βλαβερές αυτές ουσίες συχνά δημιουργείται κι ένα άλλο κακό. Όταν, δηλαδή, τα κακά φυσικά πνεύματα που ακόμη δεν έχουν ζυμωθεί καταλάβουν από την αύρα ενός τέτοιου ανθρώπου ότι στην κοιλιά του ήδη έχουν συγκεντρωθεί ένα σωρό συγγενικά μ’ αυτά φυσικά πνεύματα, τότε εισέρχονται γρήγορα στην κοιλιά του ανθρώπου αυτού και εκεί ενώνονται με τα πνεύματα που είναι του ίδιου είδους. Όταν συμβεί αυτό, τα πράγματα είναι άσχημα για τον εν λόγω άνθρωπο. Όχι μόνο καταλαμβάνεται σύντομα από διάφορες βαριές ή ανίατες σωματικές ασθένειες, αλλά καταλαμβάνεται και η ψυχή του, η οποία εξασθενείται δεν μπορεί πια να αμυνθεί και περνάει πλέον όλο και περισσότερο μέσα στην αισθησιακή της σάρκα που πάσχει.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να εμποδιστεί το να γίνει εντελώς υλική ψυχή, εκτός από τις ίδιες τις σοβαρές ασθένειες. Τότε ο άνθρωπος δεν έχει πια όρεξη να φάει και προσπαθεί να απόμακρα από το σώμα του τα ακάθαρτα στοιχεία με διάφορα φάρμακα. Πότε πότε, επιτυγχάνεται ένα είδος ίασης, που όμως ποτέ δεν είναι πλήρης. Αν δε ένας τέτοιος άνθρωπος ξεχαστεί λίγο, αυτό φτάνει για να επανέλθουν τα παλιά πνεύματα που τον βασάνιζαν, και συνήθως η δεύτερη νόσησή του είναι χειρότερη από την πρώτη. Αλλά όλ’ αυτά δεν είναι τα μόνα δεινά που παθαίνει ο άνθρωπος από το πάθος για το ποτό και το φαγητό. Υπάρχει επιπλέον κι ένα άλλο, και συγκεκριμένα η κατάληψη από ένα ή περισσότερα κακά πνεύματα, τα οποία είχαν προηγουμένως περάσει για περισσότερο ή λιγότερο διάστημα τη δοκιμασία της ελεύθερης ζωής στο σώμα ενός ανθρώπου. Κανένας γιατρός της γης δεν μπορεί πλέον να ελευθερώσει τον άνθρωπο από το τρίτο κακό, παρά μόνον Εγώ και όσοι έχουν λάβει από Μένα τη δύναμη και την εξουσία γι’ αυτό.»

«Πρέπει να καταναλώνεις με μέτρο τις φυσικές τροφές, γιατί εγκλείουν ένα μεγάλο πειρασμό. Όταν τρώμε το φυσικό ψωμί και τους καρπούς του εδάφους, πρέπει να προσέχουμε πολύ να μην καταπιέσουμε το αθάνατο πνεύμα μας με το αδρό, αισθησιακό τους φορτίο. Μπορείς να δεις καθαρά ακόμη και στα λαίμαργα παιδιά πώς από τη λαίμαργιά τους αποβλακώνονται κι ύστερα, δεν είναι ικανά να κάνουν τίποτα, που να απαιτεί πνευματική δραστηριότητα. Αντίθετα, τα παιδιά, που διατρέφονται με μέτρο, γρήγορα αποκτούν εκλεπτυσμένη σκέψη. Όμως, αυτό που συμβαίνει με τα παιδιά ισχύει ακόμη περισσότερο για τον ενήλικο, επειδή αυτός μπορεί να αποκτήσει πιο διαμορφωμένα, πάθη, που είναι ακόμη ξένα για το παιδί.

Με τη φυσική διατροφή προσλαμβάνεις στοιχεία από τη φύση, τα οποία (αν κάνεις υπέρμετρη κατανάλωση), δεν πνευματοποιούνται μέσα σου, παρά κάνουν το πνεύμα σου φύση. Όμως με το Λόγο του θεού προσλαμβάνεις το πνευματικό στοιχείο, που χορταίνει, θρέφει και δυναμώνει το πνεύμα για να φθάσει στην αιώνια ζωή. Με τη φυσική τροφή θρέφεται το σώμα, ενώ το πνεύμα καταπιέζεται κι εξαναγκάζεται σε νηστεία. Από την πνευματική τροφή, όμως, κερδίζουν και τα δυο: το πνεύμα αποκτά δύναμη και ισχύ και οι αισθήσεις του οξύνονται, απεριόριστα, ενώ το σώμα τότε γίνεται, χάρη στο πνεύμα, ευέλικτο, ολιγαρκές, αποκτά αντοχή και δύναμη, σαν ένα καλούφασμένο ρούχο από λεπτές, αλλά γερές κλωστές.

Μέσα στη φυσική τροφή βρίσκονται διαβρωμένα πνεύματα, αν δε ο άνθρωπος προσλάβει πολλά τέτοια, τότε αυτά γίνονται κύριοι του δικού του πνεύματος και τον υποσκάπτουν ως οντότητα, όπως συμβαίνει με τα σκουλήκια και το δέντρο, καταλύουν την οντότητα του και τελικά τον καταστρέφουν ολοκληρωτικά. Αντίθετα, η πνευματική τροφή είναι για το πνεύμα σαν τη ζωογόνο βροχή από τον ουρανό, που γρήγορα θα το κάνει ν' ανθίσει και να γίνει ένα δυνατό και αρωματικό λουλούδι της αιώνιας ζωής.»

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η Οικονομία του Θεού»

(Ο Ιησούς:) «Βλέπετε, οι πρώτοι άνθρωποι, που είχαν παραμείνει στην τάξη και στην απλότητα που τους είχε υποδείξει το πνεύμα Μου, δεν γνώριζαν αρρώστια πριν από το σωματικό θάνατο. Συνήθως έφθαναν σε πολύ μεγάλη ηλικία, δεν αρρώσταιναν ποτέ και στο τέλος αποκοιμιόνταν ήσυχια, χωρίς η ψυχή τους να νιώσει πόνο ή επιθανάτιο άγχος.

Αλλά και η τροφή τους ήταν πάντα η ίδια, όχι σήμερα έτσι κι αύριο αλλιώς. Συνήθως τρέφονταν με γάλα, ψωμί και καλούς, ώριμους καρπούς από δέντρα. Αυτή ήταν η διατροφή τους για όλη τους τη ζωή, τη δε δίψα τους την έσβηναν με φρέσκο νερό από την πηγή. Γι' αυτό, τα νεύρα του σώματος τους διαρκώς τρέφονταν με τις ίδιες καλές

και αβλαβείς ψυχικές ουσίες, έτσι δε καμία κακή, ακάθαρτη και βλαπτική ψυχική ουσία δεν έφθανε μέσα στο σώμα. Αυτός είναι ο λόγος που έμεναν πάντοτε το ίδιο δυνατοί και υγιείς, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά.

Κοιτάξτε όμως τις χιλιάδες λιχουδιές που υπάρχουν σήμερα και με τις οποίες οι άνθρωποι γεμίζουν το στομάχι και την κοιλιά τους! Φαίνεται καθαρά πόσο πολλές ακάθαρτες, κακές και βλαβερές ουσίες καταλαμβάνουν συχνά ολόκληρο το ανθρώπινο σώμα, αρχίζοντας να το βασανίζουν όλο και περισσότερο. Επειδή οι ουσίες αυτές είναι πολύ διαφορετικές μεταξύ τους, καταλήγουν σε μία διαρκή πάλη μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Ο άνθρωπος μπορεί να κατευνάσει την κατάσταση αυτή για κάποιο διάστημα, καταφεύγοντας σε διάφορα βότανα και ρίζες, που η δράση τους είναι γνωστή από την εμπειρία, καταστέλλοντας με τη βοήθεια τους την τάση για επανάσταση της εσωτερικής ψυχικής ουσίας. Όμως, η υγεία αυτή δεν έχει ποτέ διάρκεια, ειδικά στους ηλικιωμένους, εκτός αν καταφύγουν για μεγάλο χρονικό διάστημα στην πολύ απλή διατροφή, πράγμα, που όμως συνήθως δεν κάνουν. Οι περισσότεροι άνθρωποι, μόλις αποκτήσουν, χάρη σε κάποιο κατά. τύχη κατάλληλο φάρμακο, υποφερτή υγεία, ξαναβρίσκουν την όρεξη για τις παλιές τους λιχουδιές, οπότε γρήγορα αρρωσταίνουν ακόμη πιο βαριά, αρχίζουν να φθίνουν και σύντομα τους βρίσκει πολύ οδυνηρό τέλος.»

«ΜΕΙ» V/182

* * *

(Ο Κύριος:) «Τα καλά ψάρια, που ζουν σε καθαρά νερά, αποτελούν την πιο υγιεινή τροφή για το ανθρώπινο σώμα. Όπου, όμως, δεν υπάρχουν τέτοια ψάρια, εκεί το σταρένιο και το κριθαρένιο ψωμί είναι η πιο υγιεινή τροφή, καθώς και το γάλα από υγιείς αγελάδες, κασίκες και προβατίνες.

Ανάμεσα στα όσπρια, την πρώτη θέση έχουν οι φακές, καθώς και το καλαμπόκι σε πουρέ. Από κρέας, πρέπει να τρώγεται μόνον εκείνο μερικών κοτόπουλων και περιστεριών, ακόμη το κρέας υγιών και καθαρών μοσχαριών, κασικιών και προβάτων, εντελώς χωρίς αίμα, είτε ψητό είτε βραστό. Όμως, το ψητό είναι καλύτερο από το βραστό. Κανείς δεν πρέπει να καταναλώνει το αίμα των ζώων!

Όλα αυτά είναι και θα είναι η απλούστερη, καθαρότερη και πιο υγιεινή διατροφή για τον άνθρωπο. Όλα τα άλλα, ιδιαίτερα αν καταναλώνονται σε υπερβολικές ποσότητες, είναι βλαβερά, ειδικό, αν δεν έχουν προηγουμένως μαγειρευτεί έτσι ώστε να έχουν φύγει τελείως από μέσα τους τα κακά πνεύματα της φύσης.

...Τα φρούτα που πρέπει να τρώγονται είναι τα εντελώς γινωμένα. Τότε επιτρέπεται η μέτρια κατανάλωση τους. Όμως, τα βρασμένα, ψημένα ή ξηραμένα είναι πιο υγιεινά απ' ό,τι τα φρέσκα, γιατί με το βρασμό, το ψήσιμο ή την αποξηράνση βγαίνουν από μέσα τους τα κακά και αζύμωτα φυσικά πνεύματα ζωής. Το ίδιο ισχύει και για τις ρίζες.»

Συμβουλές διαίτας για αρρώστους

«Γενικά, αυτό που χρειάζεται είναι τακτικότητα και μέτρο σε όλα, δηλαδή σε φαγητό, ποτό, ύπνο, πλύσιμο, εξόδους. Ειδικά, αποχή από όλα τα ξινά και καρυκευμένα τρόφιμα και ποτά και κυρίως από **μπύρα** και **καφέ**. Εάν έβρισκε κανείς ακόμη σήμερα μια αγνή μπύρα από κριθάρι, η απόλαυση της με μέτρο δεν θα έβλαπτε, αν και ούτε θα έκανε καλό, αφού τα ειδικά στοιχεία της κάνουν τον άνθρωπο νωθρό, απαθή και νυσταλέο.

Όσο για τον καφέ, είναι το χειρότερο από όλα τα φυτικά είδη που υιοθέτησε ο άνθρωπος στη διατροφή του. Ο καρπός αυτός έχει δημιουργηθεί μόνο για άλογα, γαϊδάρους, καμήλες και άλλα παρόμοια ζώα γιατί τονώνει τα νεύρα τους. Στους ανθρώπους όμως έχει το αντίθετο ακριβώς αποτέλεσμα, καθώς χαλάει το αίμα τους πολύ άσχημα ενώ διεγείρει τα γεννητικά τους όργανα. Επιπλέον, τίποτα δεν εμποδίζει περισσότερο ένα καλό γιατρικό να ωφελήσει τον ανθρώπινο οργανισμό – και ιδιαίτερα το γυναικείο – από τον καφέ.

Η καλύτερη διατροφή είναι τα φρέσκα ζυμαρικά που έχουν βράσει είτε σε φρέσκο ζωμό από καλά κρέας, είτε σε καλό φρέσκο γάλα, όχι πολύ παχύ. Άλλα εκτός από φασόλια και φακές επιτρέπονται και άλλα τρόφιμα όπως π.χ. πολέντα (πουρές) ή σουπιά από καλαμπόκι μαγειρεμένο σε νερό ή γάλα, το ρύζι λαπάς, χυλός από κεχρί σε ζωμό κρέατος ή γάλα. Το καλοβρασμένο κρέας δεν βλάπτει, αλλά καλό είναι να καταναλώνεται μαζί με φρούτα βρασμένα (κομπόστα) -μήλα, αχλάδια ή δαμάσκηνα – και με μέτρο, γιατί το κρέας περιέχει κατώτερα και χονδροφυέστερα ψυχικά στοιχεία. Αυτά εξουδετερώνονται αρκετά όταν βρεθούν σε συνδυασμό με τα φρούτα και τότε η τροφή αυτή κάνει καλό στον άρρωστο. Τα ψυχικά διατροφικά στοιχεία των λαχανικών υπέργειων και υπόγειων είναι ακόμη πιο ακάθαρτα από εκείνα στο κρέας και γι' αυτό πρέπει να αποφεύγονται σε περίοδο ιατροφαρμακευτικής αγωγής».

Γιάκομπ Λόρμπερ «Η θεραπευτική δύναμη του ηλιακού φωτός»

«Αυτό που χρειάζεται να κάνετε είναι να δώσετε όλες σας τις έγνοιες σε Μένα που είμαι αληθινά ο πιο καλός γιατρός. Εγώ μπορώ να σας απαλλάξω από κάθε αρρώστια και να σας κάνω να γίνετε υγιείς στο σώμα και στην ψυχή και επιπλέον να σας δώσω μία αιώνια ακατάλυτη ζωή. Μπορεί βέβαια επειδή βρίσκεστε στη Γη να χρειάζεται να χρησιμοποιήσετε κάποια θεραπευτικά μέσα, όμως εάν δεν τα ευλογήσω Εγώ δεν Θα έχουν αποτελεσματικότητα. Αλλά, μπορώ επίσης να ευλογήσω έναν άρρωστο να γίνει καλά μόνο με την θέληση Μου, χωρίς εξωτερικά θεραπευτικά μέσα. Και το

κάνω αυτό μόλις διαπιστώσω ότι δεν χρειάζεται πια να υποφέρει, όταν δηλαδή η πάθηση τον εκπληρώσει το σκοπό της με το να έχει συμβάλει στην κάθαρση της ψυχής του.

Διότι η αρρώστια της ψυχής συμβαδίζει με την αρρώστια του σώματος: εσείς οι άνθρωποι βέβαια δεν μπορείτε να διανοηθείτε πόσο σημαντικό παράγοντα για την ανέλιξη της ψυχής συνιστά η αρρώστια του σώματος. Ούτε μπορείτε να ξέρετε πόση ευγνωμοσύνη θα νιώθει κάποτε η ψυχή που της δόθηκε η δυνατότητα κατά την ενσάρκωση της να πορευτεί σε αυτό το δρόμο που αν και πολύ σύντομος της εξασφάλισε μία ανώτερη ωριμότητα. Γι' αυτό όταν υποφέρετε θα πρέπει απλά να προσεύχεστε: "Πατέρα, ας γίνει το θέλημα Σου..." Τότε κι Εγώ κάνω ό,τι πρέπει να κάνω, όπως κι εσείς από την πλευρά, σας κάνετε εκείνο που οφείλετε να κάνετε. Έρχομαι στο πλάι σας ως γιατρός του σώματος και της ψυχής και τότε είναι βέβαιη η θεραπεία σας. Για χάρη της ψυχής που πρέπει να δυναμώσει θα πρέπει να ανεχθείτε να είναι αδύναμο το σώμα και να έχετε υπόψη σας ότι μπορεί να προχωρήσει πιο εύκολα η ψυχή και να αναζητήσει την επαφή με το πνευματικό βασίλειο όταν το σώμα δεν της φέρνει αντίσταση, όπως κάνει μόνιμα όταν είναι υγιές. Έτσι η ψυχή θα έχει μια όμορφη μορφή όταν θα αποβάλει το γήινο φόρεμα της.

Για να έχετε δε συναίσθηση της εγγύτητας και της ενέργειας Μου, η διαδικασία της ίασης θα εξελιχθεί ραγδαία. Αρκεί μόνο να περιμένετε με όλη σας την πίστη να γίνει το θαύμα, πιστεύοντας ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο για τη δύναμη και την ισχύ Μου, καθώς η αγάπη Μου φροντίζει συνεχώς για σας και θέλει να σας βοηθήσει με αυτό τον τρόπο. Η σταθερή πίστη είναι το καλύτερο γιατρικό που δεν αποτυγχάνει ποτέ. Δώστε σε Μένα όλες σας τις έγνοιες κι έτσι θα απαλλαγείτε από αυτές, όμως πρέπει να έρθετε να Με βρείτε με ισχυρή, ακλόνητη πίστη κι Εγώ δεν θα σας απογοητεύσω...»

Υπαγόρευση στην Μπέρτα Ντούντε στις 1/5/1949

Η αγάπη και ο πόνος ως κύρια μέσα κάθαρσης

«Το Ευαγγέλιο Μου σας διδάσκει την αγάπη σε όλους τους τόνους γιατί η αγάπη μόνο καθαρίζει την ψυχή από όλες τις ακαθαρσίες της. Η αγάπη είναι η φωτιά που εξαγνίζει την ψυχή και μετατρέπει κάθε τι το κατώτερο στο αντίθετο τον. Και επίσης η αγάπη συχνά συνοδεύει τον πόνο, καθώς ο πόνος διαλύει τα σκληρά σημεία της ψυχής που αντιστέκονταν μέχρι τότε στην αγάπη. Επομένως η αγάπη και ο πόνος είναι τα καθαρτήρια μέσα για την ψυχή. Αυτά τα δύο έχουν τη δύναμη να μετατρέψουν τα ελαττώματα σε αρετές και να κλονίσουν την έπαρση του ανθρώπου ξυπνώντας στην καρδιά τον την αληθινή ταπεινοσύνη μπορούν να διδάξουν στον ανυπόμονο να έχει πραότητα κι υπομονή, να βοηθήσουν κάποιον να γίνει πονετικός και να αναπτύξει το

αίσθημα της δικαιοσύνης. Είναι ικανά να μεταμορφώσουν τον άνθρωπο και να πνευματοποιήσουν την ψυχή του ενώ είναι ακόμη στη Γη.

Για αυτούς τους λόγους πρέπει να δίνετε διαρκώς αγάπη και να επωμίζεστε με καρτερία κάθε πρόβλημα. Οφείλτε από τη μία πλευρά να σηκώνετε το σταυρό σας και παράλληλα να προσπαθείτε συνεχώς να βοηθάτε τους συνανθρώπους σας ώστε να μην υποφέρουν και με κάθε τρόπο που μπορείτε να τους κάνετε ευτυχισμένους. Χρέος σας είναι επίσης να τους βοηθήσετε να αποκτήσουν κι εκείνοι μια ψυχική ωριμότητα με το να τους διδάσκετε με το λόγο και με το παράδειγμα σας το Ευαγγέλιο της αγάπης. Ο άνθρωπος πρέπει να ασκεί συνειδητά την ψυχή του και να προσπαθεί να την καθαρίσει από μόνος του από όλα τα ελαττώματα, και τα πάθη της. Με το να δείχνει αγάπη στους άλλους αποκτά δύναμη η οποία πρέπει πάλι να επενδύεται σε πράξεις αγάπης για τους συνανθρώπους του.

Ακόμη κι αν πρέπει να πονέσει στη ζωή του, τότε οφείλει να θεωρεί τον πόνο αυτό σαν ένα μέσο για την τελειοποίηση του, επειδή τον σπρώχνει να προχωρήσει εκεί όπου η αγάπη του δεν αρκεί. Η ψυχή θα πρέπει να είναι καθαρή σαν κρύσταλλο όταν θ' αφήσει το σώμα για να μπορεί να περάσει στον άλλο κόσμο τελείως διαπερατή από το φως. Αλλά σεις οι άνθρωποι έχετε ακόμη λίγο ως πολύ σκληρά σημεία που εμποδίζουν να διαπεράσει το φως την ψυχή σας κι αυτά, πρέπει να τα εξαλείψετε. Πρέπει να κάνετε ακόμη πολλή δουλειά στον εαυτό σας ώστε να αναπτύξετε τις αρετές που θα κάνουν την ψυχή σας όμορφη. Είναι αναγκαίο να αποκτήσετε υπομονή, πραότητα, φιλειρηνικότητα, ευσπλαχνία, δικαιοσύνη και υπομονή· γι' αυτό χρειάζεται μια συνειδητή εσωτερική εργασία, πάνω στον εαυτό σας, η οποία συχνά υποστηρίζεται από βάσανα κάθε μορφής.

Έτσι πρέπει να βλέπετε τον πόνο σαν μια ευλογία γιατί το νόημα του είναι να λυτρώσει· δεν είναι σωστό να τον θεωρείτε πάντοτε σαν μία τιμωρία για τα σφάλματά σας γιατί συχνά είναι απλά ένα δραστικό μέσο για να ωριμάσει η ψυχή. Είναι ανάγκη να αποβάλετε όλα τα ελαττώματα και τα πάθη σας και γι' αυτό πολλές φορές χρειάζεται να παλέψετε σκληρά. Όμως όταν πάσχετε σωματικά αυτό είναι πολύ πιο εύκολο παρά όταν έχετε πλήρη υγεία., η οποία ευνοεί μάλλον την ενίσχυση όλων αυτών των κακών παρά τα καταστέλλει. Γι' αυτό ήταν με περίσκεψη που είπα ότι: “Όποιος θέλει να Με ακολουθήσει, ας σηκώσει το σταυρό του...”

Ασφαλώς πέθανα στο σταυρό για τη δική σας ενοχή και πήρα πάνω Μου όλο τον πόνο που θα. ‘πρεπε να περάσετε εσείς. Με τον τρόπο αυτό εξαγόρασα για χάρη σας τη δυνατότητα να ελευθερωθείτε και να αποκτήσετε δύναμη. Χάρη σε αυτό το λυτρωτικό έργο Μου, είναι δυνατό να συγχωρεθούν όλες οι αμαρτίες σας. Ως εκ τούτου έχετε εξασφαλίσει την είσοδο στο βασίλειο του φωτός από τη στιγμή που αναγνωρίζετε Εμένα και το έργο Μου και ενεργοποιείτε τις χάρες που εξασφάλισε το έργο

αυτό, εφόσον βέβαια Μου ζητήσετε να σας λυτρώσω και να σας συγχωρέσω για την ενοχή σας. Παρ' όλα αυτά μια ορισμένη άσκηση της ψυχής σας πρέπει να γίνει κι από σας τους ίδιους, καθότι από αυτήν εξαρτάται σε ποιο βαθμό φωτός θα φύγετε από τη Γη.

Η προθυμία να σηκώσετε το σταυρό σας είναι η συνειδητή συμμετοχή στη δική Μου πορεία των παθών και όποιος βαδίζει στο πλευρό Μου στο δρόμο για το Γολγοθά, αληθινά προσφέρει μια μεγάλη υπηρεσία στην ψυχή του. Γιατί θα μπορεί κι αυτή να πάρει σαν Εμένα το δρόμο για το φωτεινό βασίλειο και θα είναι μαζί Μου στον παράδεισο μέσα σε μία λαμπερή ακτινοβολία. Διότι θα έχει μεταμορφωθεί ήδη στη Γη από ένα ατελές σε ένα θείο ον, όπως ήταν αρχικά, και επιπλέον θα έχει πάρει μέρος στο λυτρωτικό έργο του Χριστού ήδη στη Γη, αφού θα έχει σηκώσει με καρτερία το σταυρό της.

Για το λόγο αυτό να ευλογείτε το βάσανο που σας συνοδεύει στη γήινη πορεία σας και δώστε όλο το χώρο στην αγάπη να εκδηλωθεί μέσα σας. Τότε το πέρασμα από τη Γη δεν θα έχει γίνει μάταια καθώς θα σας οδηγήσει στον πιο εξάισιο προορισμό, την ολοκληρωτική ένωση με Μένα, τον Θεό και προαιώνιο Πατέρα σας».

Μπέρτα Ντούντε, 29/11/1956

Εσωτερική ειρήνη, ευτυχία, τελείωση

Η επίγνωση και η αλήθεια είναι οι μόνες ασφάλειες απέναντι στην αβεβαιότητα και τα υπαρξιακά άγχη και μόνο αυτές δίνουν εσωτερική ειρήνη κι ευτυχία έγραφε η Ντούντε στις 30/6/1943:

«Η σωστή επίγνωση και η καθαρή αλήθεια είναι που κάνουν τον άνθρωπο ευτυχισμένο και του χαρίζουν την εσωτερική ειρήνη. Όσο βρίσκεται ακόμη σε άγνοια δεν είναι ισορροπημένος ούτε απόλυτα ικανοποιημένος διότι του λείπει η γνώση της σχέσης που συνδέει το Δημιουργό, τα δημιουργήματα και το γίνεσθαι στον κόσμο. Καθώς δεν γνωρίζει τα αίτια και τα επακόλουθα οποιουδήποτε γεγονότος δεν καταλαβαίνει ούτε το νόημα, το σκοπό και την αναγκαιότητα όλων των πραγμάτων και των συμβάντων που βλέπει γύρω του. Η σωστή γνώση κι η καθαρή αλήθεια του δίνουν φως, ώστε αποκτά την ικανότητα να βλέπει· οτιδήποτε ήταν πριν σκοτεινό τώρα φωτίζεται, γίνεται κατανοητό κι η γνώση αυτή τον χαρίζει ένα αίσθημα ευτυχίας. Γιατί αρχίζει να καταλαβαίνει ακόμη και τις δυσχέρειες και τους πόνους της ζωής στη Γη. Ξέρει ότι είναι απαραίτητα και γι' αυτό δεν του φαίνονται πιο τόσο επώδυνα. Ξέρει ποια ευλογία, ποια ευεργετικά αποτελέσματα φέρνουν και ταυτόχρονα αναγνωρίζει την αιτία που υποφέρει και κάθε εμπειρία τη θεωρεί σαν ένα μέσο που τον φέρνει πιο κοντά στον τελευταίο προορισμό του.

Όταν ο άνθρωπος έχει γνώση δεν έχει πια αναπάντητα ερωτηματικά, δεν έχει κανένα φόβο, καμιά δειλία, κανένα δισταγμό, καμιά αμφιβολία. Χάρη στην άνευ όρων εμπιστοσύνη του στον Θεό, χάρη στη βαθιά, ακλόνητη πίστη του η ζωή του γίνεται εύκολη. Δεν τον στεναχωρεί πια τίποτα, επειδή ξέρει ότι τα πάντα πηγάζουν από την αγάπη του Θεού και άρα πρέπει να είναι καλά και να οδηγούν στο στόχο. Έτσι δεν θα ρωτήσει ποτέ με απόγνωση “γιατί; ” για τη μοίρα του. Γνωρίζει ότι ο Θεός είναι αγάπη κι ότι ο ίδιος είναι δημιούργημα αυτής της αγάπης. Και έτσι γνωρίζει επίσης ότι ο τελικός του στόχος είναι να γίνει τελειωτικά ένα με την αιώνια Αγάπη κι ότι το κάθε τι πάνω στη Γη είναι απλά το μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Συν τοις άλλοις έχει συνείδηση της αντίστασης που προβάλλει ο άνθρωπος στην αιώνια Αγάπη και ξέρει ποια εκπαιδευτικά μέσα χρειάζονται για να καμφθεί η αντίσταση αυτή. Επομένως ο άνθρωπος που έχει γνώση, εκ των πραγμάτων έχει μέσα του ειρήνη γιατί εφόσον αναγνωρίζει σε όλα το χέρι του Θεού που κατευθύνει τα πάντα με αγάπη, τον γεμίζει μια εσωτερική γαλήνη διότι αφήνεται με απόλυτη εμπιστοσύνη στα χέρια του Δημιουργού του.

Όσο δεν έχει εισχωρήσει κανείς σε αυτή τη γνώση, δεν μπορεί να καταλάβει ακόμη τη στοργική καθοδήγηση του Θεού και γι’ αυτό βλέπει με άλλα μάτια τα γήινα γεγονότα. Τον προβληματίζουν, τον θλίβουν και δεν τον αφήνουν να ησυχάσει εσωτερικά. Αντίθετα η σωστή επίγνωση κάνει τον άνθρωπο ελεύθερο, τον ωθεί να αναζητήσει και να βρει την ένωση με τον Θεό, γιατί από τη στιγμή που συνειδητοποιεί την αγάπη Του κι αναγνωρίζει ότι είναι παιδί της, τείνει αδιάκοπα προς την οντότητα που τον δημιούργησε και τον διατηρεί στη ζωή και προσπαθεί να ενωθεί μαζί Της.

Μόνο με τη σωστή επίγνωση και τη γνώση της καθαρής αλήθειας όμως πετυχαίνεται αυτή η ένωση· από την άλλη πλευρά εκείνος που δεν έχει αυτή τη γνώση έχει τεράστια κενά και δεν μπορεί να βρει αρκετά διαφωτιστικές απαντήσεις και γι’ αυτό δεν είναι εσωτερικά ικανοποιημένος με αυτά που υποστηρίζει για αλήθεια. Κατά συνέπεια δεν του δίνουν ικανοποίηση και χαρά, τουναντίον του γεννούν περισσότερες ερωτήσεις και αμφιβολίες και αυτές δεν μπορεί να τις απαντήσει από μόνος του ούτε να τις καταπνίξει. Η μόνη λύση είναι να στραφεί στον Δότη της αλήθειας και να παρακαλέσει τον ίδιο το Θεό να φωτίσει το πνεύμα του.»

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

«Στην άλλη όχθη η ψυχή πρέπει να μάθει πως ο παράδεισος που ονειρεύεται δεν βρίσκεται σε μακρινά, αχανή βάθη, αλλά πως ό,τι αναζητά και ό,τι φοβάται κρύβεται μέσα στα ίδια της τα στήθη. Εμείς μπορούμε με την προσευχή μας να βοηθήσουμε τους

πεθαμένους να το συνειδητοποιήσουν κι αυτός είναι ο μόνος τρόπος να τους κάνουμε καλό».

Γιάκομπ Λόρμπερ, 1800- 1864 Αυστριακός μυστικός και προφήτης

...Υπάρχει μία σειρά από λόγους που συνηγορούν για την επιβίωση της ψυχής σε ένα άλλο πεδίο. Εδώ θα παραθέσουμε, μερικούς επιγραμματικά:

Μπορεί ο Θεός, που η πεμπουσία του είναι η αγάπη και που έχει συνάψει μία αιώνια διαθήκη μαζί μας, να θέλει τον αιώνιο αφανισμό μας;

Δοθέντος του ότι είμαστε ένα πολλοστημόριο του Ενός, μπορεί να πάψει ποτέ ένα μέρος του Θεού να υπάρχει, όσο απειροελάχιστο κι αν είναι;

Αν, όπως πιστεύουν οι χριστιανοί, ο Θεός είναι δίκαιος, πώς επιτρέπει τότε συχνά να δυστυχούν τα παιδιά του στη Γη, πολλές φορές μάλιστα περισσότερο από τους άθεους; Η δικαιοσύνη του όμως ισχύει κατά κύριο λόγο για τον άλλο κόσμο, όπως διδάσκεται και με την παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λάζαρου.

Τη στιγμή που μας ζητάει να γίνουμε «τέλειοι όπως ο ουράνιος Πατέρας» (Ματθ. 5,48) δεν θα ήταν υπερβολική απαίτηση να φτάσουμε σε αυτή την ύψιστη τελειότητα μέσα σε μία συχνά πολύ σύντομη γήινη ζωή;

Επανειλημμένα ο Ιησούς Χριστός δήλωσε ανοιχτά, ή έστω υπαινείχθηκε χωρίς περιθώρια παρερμηνείας, ότι αμέσως μετά το σωματικό θάνατο θα περάσουμε σε ένα άλλο επίπεδο ύπαρξης, όπως λέγεται π.χ. στο κατά Λουκά 23,43. 16,19-3 1 και στο κατά Ματθαίο 22,23-33. Και το ίδιο υποδήλωσε επίσης έμμεσα πλην σαφώς λέγοντας: «σας έχω πει ότι είσαστε θεοί...»

Βέβαια και ο Παύλος δίδασκε ότι: «η σάρκα και το αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού» και ότι «όπως υπάρχει ένα φυσικό σώμα, έτσι υπάρχει και πνευματικό» (Προς Κορινθίους Α' 15,50 και 44). Ωστόσο για τον Παύλο η «αλλαγή» του φθαρτού σώματος με ένα άφθαρτο δεν γίνεται την ώρα του θανάτου του καθενός, αλλά κατά την επιστροφή του Χριστού, την οποία όμως περίμενε στη δική του εποχή, επικαλούμενος μάλιστα απευθείας αποκάλυψη του Κυρίου προς τον ίδιο (Προς Θεσσαλονικείς Α' 4,15).

Ειδικά στη δική μας εποχή έχουν γίνει εκπληκτικές ανακαλύψεις, όπως π.χ. στον τομέα της μικροφυσικής ή της ιατρικής, που μαρτυρούν ακριβώς αυτή την ύπαρξη ενός άυλου κόσμου, αυτού του υπερκόσμιου πεδίου στο οποίο αναφερόταν ο Ιησούς Χριστός. Δεν έχουμε παρά να σκεφθούμε τις έρευνες με τις λεγόμενες επιθανάτιες εμπειρίες. Η γνωστή γιατρός Ελίζαμπεθ Κόμπλερ-Ρος αναφέρει στο βιβλίο της «Για τη ζωή μετά το θάνατο», εκδόσεις Δίοδος, ότι μέσα σε δέκα χρόνια είχαν συγκεντρωθεί πάνω από είκοσι πέντε χιλιάδες σχετικές περιπτώσεις από όλο τον κόσμο. Χιλιάδες άνθρωποι, κάθε πολιτισμικής απόχρωσης, μορφωτικού επιπέδου,

θρησκείας και κοσμοθεωρίας, ακόμη και άθεοι, έχουν βιώσει ως κλινικά νεκροί ένα τελείως διαφορετικό επίπεδο συνείδησης πέρα από τα γήινα δεδομένα.

Εκείνο δε που κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση είναι ότι όλοι αυτοί που επανήλθαν στη ζωή χάρη στις προσπάθειες των γιατρών, έχουν την ακλόνητη βεβαιότητα ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος της ζωής. Κανένας δεν μπορεί να τους πείσει ότι όσα βίωσαν ως κλινικά νεκροί είναι ψευδαισθήσεις ή παραισθήσεις ή χημικές αντιδράσεις στον εγκέφαλο.

Αντίθετα, όπως αναφέρει ένα δημοσίευμα της εφημερίδας *Η Καθημερινή* από τις 23.12.2001, «στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι άνθρωποι που ξανάρθαν πίσω, από την απέναντι όχθη του Αχέροντα, δεν είναι ίδιοι με αυτούς που έφυγαν για κει. Έχουν χάσει το φόβο του θανάτου, απέκτησαν μία πιο πνευματική ζωή, ανέπτυξαν μεγαλύτερο αλτρουισμό και κυρίως άπειρη εκτίμηση για δύο χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ύπαρξης: την αγάπη και τη γνώση». Και καταλήγει η εφημερίδα: «Ίσως εδώ βρίσκεται και το μεγάλο μήνυμα: Χρειάζεται με κάποιο τρόπο να συμφιλιωθούμε με το θάνατο, για να δώσουμε πραγματικό νόημα στο πέρασμά μας από αυτή τη σύντομη κοιλάδα της οδύνης και της χαράς που λέγεσαι ζωή...»

Έως τώρα ωστόσο το ερώτημα πού βρίσκονται αυτοί οι άνθρωποι ενόσω οι γιατροί τους θεωρούν νεκρούς παραμένει αναπάντητο. Εάν ψυχή και σώμα μοιράζονται την ίδια μοίρα, οι άνθρωποι αυτοί δεν θα έπρεπε να έχουν χάσει κάθε αίσθηση και κάθε συνείδηση; Αλλά εκείνοι αντίθετα βιώνουν μία άνευ προηγουμένου διεύρυνση της συνειδητότητάς τους. Παρόμοια άλλωστε μπορεί να ρωτήσει κανείς πού βρισκόμαστε όταν ονειρευόμαστε, καθώς σε ορισμένα όνειρα έχουμε την αδιαμφισβήτητη αίσθηση ότι έχουμε μεταφερθεί σε έναν άλλο κόσμο.

Συνοψίζοντας διαπιστώνουμε ότι ναι μεν δεν υπάρχει από επιστημονικής πλευράς καμία πειστική απόδειξη για την ύπαρξη της μεταθανάτιας ζωής, αλλά ούτε υπάρχει αντίστοιχα η απόδειξη για το αντίθετο. Ως γνωστόν, το μόνο που έχει αποδείξει η επιστήμη είναι ότι φυσιολογικά η συνείδηση ότι υπάρχουμε εξαρτάται από τη λειτουργία του φυσικού σώματός μας και συγκεκριμένα του εγκεφάλου. Αλλά έχει επίσης αποδειχθεί πέρα από κάθε αμφιβολία ότι υπάρχουν εξαιρέσεις σε αυτό τον κανόνα.

Η επιστημονική παραψυχολογία που ασκείται από επιφανείς ερευνητές περισσότερο από έναν αιώνα έχει συλλέξει ένα τεράστιο όγκο δεδομένων που πιστοποιούν αυτές ακριβώς τις εξαιρέσεις.

Και πάλι αντιγράφουμε από την *Καθημερινή*: «Αν και η συστηματική, επιστημονική μελέτη παρόμοιων φαινομένων έχει ιστορία μόλις τριών-τεσσάρων δεκαετιών, περιστατικά επιθανάτιων εμπειριών αναφέρονται από την αρχαιότητα... Σήμερα,

υπάρχει ειδική επιστημονική εταιρεία, η Διεθνής Ένωση για τη μελέτη των εμπειριών θανάτου (IANDS), που ασχολείται ακριβώς με αυτά τα φαινόμενα».

Έτσι τα σχετικά φαινόμενα έχουν απαλλαγεί από το «στίγμα» της παραψυχολογίας και έχουν γίνει αντικείμενο επιστημονικής ανάλυσης, διευρύνοντας τα όρια της ανθρώπινης γνώσης πέρα από τον κόσμο του επιστητού. Πώς αλλιώς π.χ. εξηγείται το πώς μπορεί ένας τυφλός που θεωρείται κλινικά νεκρός να παρατηρεί τις προσπάθειες των γιατρών να τον επαναφέρουν στη ζωή και μετά την ανάνηψή του να τις περιγράφει ή να περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια χρώματα και καταστάσεις που είδε και έζησε κατά τη μετάστασή του «κάπου αλλού», όπως σε πολυάριθμα ανάλογα παραδείγματα που αναφέρει η γνωστή ερευνήτρια του θανάτου δρ. Kubler-Ross;

Επιπλέον υπάρχουν πολυάριθμα παραδείγματα εξωαισθητικής αντίληψης -όπως π.χ. η μεταβίβαση σκέψης- που δείχνουν ότι το πνεύμα του ανθρώπου μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να ενεργεί ανεξάρτητα από το σώμα και τις λειτουργίες του ήδη πριν από το θάνατο. Επιστήμονες στην πρώην ΕΣΣΔ το επαλήθευσαν αυτό με αμέτρητα πειράματα. Μεταξύ άλλων διαπίστωσαν λόγου χάριν ότι η απόσταση δεν παίζει κανένα ρόλο ούτε επηρεάζει την ταχύτητα ή την τελειότητα της μεταβίβασης μιας πληροφορίας από έναν «πομπό» προς ένα «δέκτη». Με βάση αυτό το δεδομένο εξήγαγαν το συμπέρασμα ότι η τηλεπάθεια δεν έχει καμία σχέση με τις γνωστές μορφές φυσικής ενέργειας. Προσέθεσαν βέβαια, όπως ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν για να είναι πιστοί στην υλιστική κοσμοθεωρία, ότι αναμφίβολα μία ημέρα των ημερών θα βρισκόταν μία φυσική εξήγηση του φαινομένου αυτού. Είναι γνωστό όμως ότι κάθε φυσική δύναμη επηρεάζεται από την απόσταση, έτσι ώστε όσο αυξάνεται η δεύτερη τόσο μειώνεται η ένταση της πρώτης. Συνεπώς από αυτό το φυσικό νόμο επάγεται αναγκαστικά ότι υπάρχουν δυνάμεις που είναι πνευματικής και όχι φυσικής υφής.

Με άλλα λόγια, για να εκφέρει η επιστήμη άποψη για την ύπαρξη ή μη μίας μετά το θάνατο ζωής, θα πρέπει να υπερβεί τα όριά της και να προβεί σε συμπεράσματα που βρίσκονται εκτός του πεδίου της δικαιοδοσίας της και του αντικειμένου της, τουλάχιστον όσο παραμένει μία επιστήμη της ύλης και όχι του πνεύματος. **Συνακόλουθα, είμαστε τελείως ελεύθεροι να πιστεύουμε ή όχι στη συνέχιση της ζωής και η επιστήμη δεν έχει κανένα λόγο να μας επιβάλει τη μία ή την άλλη άποψη σε αυτό το θέμα.**

Είναι γεγονός πως από τη στιγμή που κάποιος δέχεται ότι συνεχίζει να ζει και μετά το θάνατό του στη Γη, αυτό απαιτεί μία ριζικά διαφορετική και πολύ συνειδητή στάση ζωής.

Το άτομο πρέπει να λειτουργεί υπεύθυνα σε όλα τα επίπεδα με γνώμονα το θεμελιώδη νόμο τού «ό,τι σπέρνεις, θερίζεις». Όμως σχεδόν κανένας δεν θέλει να

αναλάβει τις ευθύνες του, όπως φαίνεται περίτρανα και από περισσότερο εξωτερικά και λιγότερο δύσκολα θέματα, όπως είναι για παράδειγμα η κοντόφθαλμη, εγωιστική κατασπατάληση φυσικών πόρων και η μόλυνση του περιβάλλοντος με το σκεπτικό «μετά από εμένα, το χάος».

Για το λόγο αυτό είναι πολλοί εκείνοι που αντιδρούν αρνητικά σε κάθε αναφορά σε μία μεταθανάτια ζωή. Αυτό δεν είναι περίεργο, αν λάβει κανείς υπόψη του τη γενικευμένη ηθική παρακμή της σημερινής ανθρωπότητας. Ακόμη και πασίγνωστοι ψυχαναλυτές θεωρούν την πίστη στην ύπαρξη υπερκόσμιων πνευμάτων ως δείγμα οπισθοδρόμησης σε αταβιστικές καταστάσεις. Αυτή η άξια απορίας θεώρηση υπονομεύει οικουμενικές έννοιες και αξίες, όπως είναι το ιερό, η θρησκεία και ο ίδιος ο Θεός.

Έτσι ο διάσημος ψυχαναλυτής Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ χαρακτηρίζει μεταξύ άλλων το θείο «ανώτερη λειτουργία του εγκεφάλου», ο δε θεμελιωτής της ψυχανάλυσης δρ. **Freud** θεωρεί τη θρησκευτική πίστη ως «ένα δάνειο για ένα οικόπεδο στο φεγγάρι», ενώ γενικά για τη θρησκεία λέει ότι είναι «η ιδεοψυχαναγκαστική νεύρωση του ανθρώπου». Για παράδειγμα, για τον καθηγητή Jung ο Χριστός είναι ένα αυτόνομο ψυχικό σύμπλεγμα στο ασυνείδητο του Σαύλου-Παύλου, το οποίο αναδυόμενο έξαφνα προκαλεί μια έκρηξη στο συνειδητό του και εκείνος το απωθεί πάλι βίαια στο υποσυνείδητό του. Αυτή η απώθηση του προκάλεσε προσωρινά μια υστερική τύφλωση, «επειδή δεν μπορούσε να δει τον εαυτό του ως χριστιανό!». Αναφερόμενος σ' αυτό τον αφορισμό του **Jung** ο γνωστός βιολόγος και ψυχολόγος δρ. Herbert Fritsche σημειώνει επιγραμματικά: «Τέτοιες ασυναρτησίες είναι εντελώς διαδεδομένες στους ψυχοθεραπευτικούς κύκλους». Επίσης ο ειδικός στην ιστορία του πολιτισμού Egon Friedell είπε κάποτε εύστοχα σχολιάζοντας αυτό το φαινόμενο επιστημονισμού: «Αυτό που αποκαλείται επιστημονική κοσμοθεώρηση είναι μία παράδοξα οξυδερκής μορφή ηλιθιότητας». Ωστόσο, ο ίδιος ο Καρλ Γκ. Γιουνγκ, που θεωρεί το θείο ως την «ανώτερη εγκεφαλική λειτουργία» και αμφισβητεί την πίστη σε μία προσωπική επιβίωση μετά το θάνατο, γράφει: «Από όλους τους ασθενείς που βρίσκονταν στο δεύτερο μισό της ζωής τους, δηλαδή πάνω από 35 χρόνων, δεν υπήρχε ούτε ένας που το πρόβλημά του σε τελευταία ανάλυση δεν συνίστατο στην αναζήτηση μιας θρησκευτικής θεώρησης της ζωής. Μπορεί να ισχυριστεί κανείς δε με απόλυτη βεβαιότητα ότι ο καθένας από αυτούς είχε αρρωστήσει ψυχικά επειδή είχε χάσει αυτό που προσφέρει η θρησκεία στον πιστό. Και ούτε ένας από αυτούς δεν θεραπευτή κε πραγματικά, χωρίς να έχει αποκτήσει πάλι μία θρησκευτική θεώρηση στη ζωή του».

Επιστημονικές παρατηρήσεις και έρευνες πάνω στη διαδικασία του θανάτου

Προτού προχωρήσουμε στο κεντρικό κεφάλαιο, που είναι αφιερωμένο στις μαρτυρίες των μυστικιστών για το θάνατο και τον «ασφόδελο λειμώνα», θέλουμε να παρεμβάλουμε εδώ ένα κεφάλαιο με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων, κυρίως ιατρών και νοσηλευτών που έχουν γίνει την ώρα του θανάτου. Ο καθένας μας έχει ακούσει ιστορίες για ανθρώπους που, καθώς βρίσκονταν στις τελευταίες στιγμές τους, είχαν οράματα ή ανέφεραν εκπληκτικά ακουστικά φαινόμενα ή συνομιλούσαν με αόρατες υπάρξεις. Τέτοια περιστατικά αναφέρονται σωρηδόν στους πιο διαφορετικούς κύκλους και τάξεις ανθρώπων και τα τελευταία χρόνια έγιναν συχνά αντικείμενο επιστημονικής έρευνας. Σε μία μεγάλη τέτοια έρευνα, που έλαβε χώρα στις ΗΠΑ, στάλθηκαν σε γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό δέκα χιλιάδες λεπτομερή ερωτηματολόγια, προκειμένου να καταγραφούν οι εντυπώσεις και οι εμπειρίες τους στο πλευρό των ετοιμοθάνατων.

Τα πορίσματα δημοσιεύτηκαν στη συνέχεια σε μία μονογραφία με τον τίτλο «Deathbed Observations by Physicians and Nurses». Εδώ θα αναφέρουμε μόνο επιλεκτικά κάποια σημεία που μας προσφέρουν πολύτιμα στοιχεία για το θέμα μας. Από την αξιολόγηση του υλικού που συγκεντρώθηκε με βάση 35.540 ασθενείς προέκυψε ότι στο 52% των περιστατικών παρουσιάστηκαν κυρίως συγγενικά ή φιλικά πρόσωπα που είχαν αποδημήσει νωρίτερα. Σε ένα άλλο 19,6% των περιπτώσεων οι ετοιμοθάνατοι είχαν δει μορφές με έκδηλο θρησκευτικό χαρακτήρα. 733 άνθρωποι παρουσίασαν εμφανώς μία αυξανόμενη ευφορία. Σε 884 περιπτώσεις σημειώθηκαν οράματα ή παραισθήσεις μη προσωπικού χαρακτήρα, που είτε αποτελούσαν σκηνές εκπληκτικής ομορφιάς ή το περιεχόμενό τους είχε σχέση με παραδοσιακές θρησκευτικές έννοιες (π.χ. παράδεισος, κόλαση, ουράνια Ιερουσαλήμ).

Ας σημειωθεί εδώ ότι αυτές οι εμπειρίες θρησκευτικού χαρακτήρα δεν είναι απαραίτητα προϊόν παραίσθησης ή αυθυποβολής. Αντίθετα, μπορεί εύλογα να συναχθεί ότι σε πολλές περιπτώσεις πρόκειται για αυθεντικά βιώματα κάποιου που ψυχορραγεί.

Η κατάσταση του ανθρώπου που βρίσκεται στα έσχατα είναι τόσο ιδιαίτερη, που μπορεί να του ανοίξει την πνευματική όραση και ακοή, πράγμα που βέβαια δεν ισχύει για τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους στον ίδιο χώρο. Σημειωτέον ότι οι περισσότεροι ασθενείς που συμπεριλήφθηκαν στην έρευνα είχαν ως το τέλος πλήρως τις αισθήσεις τους και αντιδρούσαν απέναντι στο περιβάλλον τους ακόμη κι όταν έβλεπαν οπτασίες.

Μία άλλη εκτεταμένη συλλογή δεδομένων για το ίδιο θέμα δημοσιεύτηκε το 1977 στη Ν. Υόρκη με τον τίτλο: «At the Hour of Death». Το πόνημα αυτό του δρα Carl is Osis - μετέπειτα επιστημονικού διευθυντή της «Αμερικανικής Εταιρείας Ψυχικών

Ερευνών» - και του Earl Haraldson είναι η πιο ολοκληρωμένη επιστημονική έρευνα των εμπειριών την ώρα του θανάτου. Η εργασία αυτή βασίζεται επίσης στις παρατηρήσεις γιατρών και νοσοκόμων στις ΗΠΑ και στην Ινδία. Από τη μονογραφία αυτή εξάγεται το συμπέρασμα ότι «την ώρα του θανάτου ως επί το πλείστον ο άνθρωπος κατακλύζεται από αισθήματα ειρήνης και χαράς, αλλά και συχνά έχει οράματα που συνηγορούν για την ύπαρξη ενός άλλου κόσμου». Αξίζει να σημειωθεί ότι οι ετοιμοθάνατοι δεν βλέπουν ποτέ στις οπτασίες τους ότι ζωντανοί άνθρωποι έρχονται να τους συνοδεύσουν κατά το πέρασμα του Αχέροντα.

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)

Εμπειρίες κλινικά νεκρών

Μία φευγαλέα ματιά πίσω από το παραπέτασμα μεταξύ αυτού του κόσμου και του άλλου προσφέρουν οι εμπειρίες των κλινικά νεκρών, που επανέρχονται εντεύθεν χάρη στην προσπάθεια των γιατρών.

Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι οι περιγραφές τους από την οριακή περιοχή του θανάτου θυμίζουν σε πολλά τις εμπειρίες των ετοιμοθάντων. Η διαφορά είναι ότι οι ετοιμοθάνατοι έχουν μόνο μία αμυδρή εικόνα τού τι τους περιμένει πέρα από το κατώφλι, ενώ οι «κλινικά νεκροί» έχουν μία πρόγευση της άλλης πραγματικότητας και επιστρέφουν εδώ εσωτερικά αλλαγμένοι. Τα τελευταία χρόνια έχουν κυκλοφορήσει με μεγάλη απήχηση πολλά βιβλία που βασίζονται σε τέτοιες εμπειρίες.

Οι περιγραφές τους διαφέρουν εν μέρει ως προς τις λεπτομέρειες, στα βασικά όμως σημεία συμφωνούν. Έτσι μπορούμε να σχηματίσουμε μία ιδέα για την άλλη πλευρά και κυρίως για το πέρασμα ως εκεί. Ένα από τα πιο γνωστά και έγκυρα βιβλία γι' αυτό το θέμα εμφανίστηκε το 1977 με τον τίτλο «Η ζωή μετά το θάνατο» και ήταν το απάνθισμα της έρευνας του αμερικανού ψυχιάτρου Raymond Moody.

Στο σύγγραμμα αυτό περιλαμβάνονται οι συνεντεύξεις με 150 κλινικά νεκρούς, τους οποίους είχε εξετάσει προσωπικό ως γιατρός μετά την ανάνηψή τους. Οι απαντήσεις τους παρουσιάζουν ορισμένες βασικές ομοιότητες μεταξύ τους, κάποια δεδομένα που επαναλαμβάνονται και σε άλλες περιπτώσεις ανάνηψης. Ακριβώς αυτή η επανάληψη μας επιτρέπει να υποθέσουμε ότι λογικά οι επιθανάτιες εμπειρίες των κλινικά νεκρών είναι ανάλογες με εκείνες που έχουν οι οριστικά αποβιώσαντες.

Το τυπικό μοντέλο που περιγράφει ο δρ. Moody με βάση την αποδελτίωση των εμπειριών αυτών είναι το εξής:

Καθώς η επιθανάτια αγωνία ενός ανθρώπου που χαροπαλεύει αγγίζει την κορύφωσή της, αυτός ακούει το γιατρό να διαπιστώνει το θάνατό του. Ξαφνικά αντιλαμβάνεται ένα δυσάρεστο θόρυβο σαν ένα διαπεραστικό κουδούνισμα ή βουητό και ταυτόχρονα

έχει την αίσθηση ότι κινείται ταχύτατα μέσα σε ένα μακρύ και σκοτεινό τούνελ. Αμέσως μετά διαπιστώνει ότι βρίσκεται έξω από το σώμα του, αν και στο ίδιο περιβάλλον όπως πριν. Από μία κάποια απόσταση παρακολουθεί ως παρατηρητής με έντονα συναισθήματα το σώμα του που κείται άψυχο και τις προσπάθειες των γιατρών να το ξαναζωντανέψουν. Μετά από αρκετή ώρα ηρεμεί και ξαναβρίσκει τον εαυτό του, καθώς αρχίζει να συνηθίζει την παράξενη αυτή κατάσταση. Ανακαλύπτει τότε ότι πάλι διαθέτει ένα «σώμα», το οποίο όμως διαφέρει ουσιωδώς από το φυσικό του φορέα ως προς τη σύσταση και τις ιδιότητές του. Σύντομα τον πλησιάζουν και άλλες οντότητες για να τον χαιρετήσουν και να τον βοηθήσουν. Ανάμεσά τους είναι παλιοί φίλοι και συγγενείς που έχουν πεθάνει πρωύτερα και ένα φωτεινό ον που ακτινοβολεί αγάπη και ζεστασιά.

Αυτό το ον, χωρίς να ανοίξει το στόμα, του ζητάει να αξιολογήσει όλη την περασμένη ζωή του. Τον βοηθάει να κάνει μία επισκόπηση της ζωής του, καθώς οι πιο σημαντικοί σταθμοί της ξετυλίγονται σαν μία ταινία μπροστά στα μάτια του με αστραπιαία ταχύτητα. Για μια στιγμή έχει την εντύπωση ότι πλησιάζει σε ένα είδος δοκού ή συνόρου που προφανώς είναι η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη μία ζωή και την άλλη. Όμως αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να επιστρέψει στη Γη, επειδή δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα του. Κι αυτό δεν το θέλει, καθώς όσα έχει δει από την άλλη ζωή τον ελκύουν πολύ περισσότερο και βαθιά αισθήματα ειρήνης, χαράς κι αγάπης τον κατακλύζουν. Μα παρά την εσωτερική του αντίσταση, επιστρέφει - άγνωστο πώς- στο φυσικό του σώμα και συνεχίζει να «ζει».

Στην προσπάθειά του αργότερα να μεταδώσει το βίωμά του σε άλλους συναντά μεγάλες δυσκολίες. Πρώτα-πρώτα αδυνατεί να βρει τα κατάλληλα λόγια για να εκφράσει αυτό το υπερφυσικό συμβάν. Σύντομα εγκαταλείπει άλλωστε κάθε προσπάθεια να το αφηγηθεί, μια και διαπιστώνει ότι τον αντιμετωπίζουν περιπαικτικά και δεν τον παίρνουν στα σοβαρά. Παρ' όλα αυτά το βίωμα αυτό αφήνει βαθιά σημάδια στη ζωή του και στο εξής σφραγίζει τη στάση του απέναντι στη ζωή και στο θάνατο.

Έτσι περίπου, με κάποιες ενδιαφέρουσες προσωπικές αποκλίσεις, εκτυλίσσεται η διαδρομή μετ' επιστροφής για πολλούς βαριά άρρωστους ή θύματα ενός παρ' ολίγο θανατηφόρου ατυχήματος.

Αξίζει να σημειωθεί ότι επίσης υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις όπου οι διασωθέντες υποστηρίζουν ανεπιφύλακτα πως σώθηκαν από το βέβαιο θάνατο χάρη στη μεσολάβηση πνευματικών οντοτήτων. Ενώ βρίσκονταν σε μία κατάσταση θανάσιμου κινδύνου και περίμεναν πως ήταν οι τελευταίες τους στιγμές, άκουσαν μία φωνή ή είδαν ένα φως που τους έσωσε τη ζωή. Όλοι αυτοί τονίζουν ότι μετά από αυτό η ζωή

τους άλλαξε ριζικά και η πίστη τους ενισχύθηκε, αφού συνειδητοποίησαν ότι η σωτηρία τους είχε ένα υψηλότερο στόχο.

Οι ερωτηθέντες από τον δρα Moody διηγούνται ότι ναι μεν έβλεπαν, αλλά δεν άκουγαν συγκεκριμένους ήχους, ενώ η επικοινωνία τους με τους ζώντες γινόταν τηλεπαθητικά, καθώς δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Είναι λογικό και φυσιολογικό το ότι στην εξωσωματική κατάσταση της ψυχής οι φυσικές αισθήσεις δεν λειτουργούν πια. Σύμφωνα με το μυστικό Carl Welkisch, οι νεκροί δεν έχουν την ικανότητα να ανταλλάτουν το εξωτερικό των ζωντανών ανθρώπων, παρά μόνο το εσωτερικό τους. Για να δουν ή να ακούσουν όπως οι ζωντανοί, πρέπει να συνδεθούν με ένα μέντιουμ ή κάποιον που έχει την ψυχική (δεύτερη) όραση και να χρησιμοποιήσουν τα δικά του αισθητήρια όργανα. Από το παραπάνω μπορεί να συμπεράνει κανείς ότι και οι κλινικά νεκροί βλέπουν και ακούν πνευματικά.

Εκείνη πάντως η εμπειρία που άφησε την πιο ανεξίτηλη εντύπωση στους περισσότερους ήταν ένα αστραφτερό φως, πίσω από το οποίο αισθάνονταν μία ζωντανή, προσωπική παρουσία. Η αίσθηση αυτή θυμίζει έντονα τη διδασκαλία που πρεσβεύεται από τη χριστιανική θεολογία περί μίας μερικής, ατομικής κρίσης κατά τη στιγμή της μετάβασης στην άλλη ζωή, όπου ο άνθρωπος στέκεται ενώπιον του Κυρίου και κάνει μία επισκόπηση όλης του της ζωής. Ελέγχοντας όλες τις σκέψεις του, όλα τα πεπραγμένα ή τις παραλείψεις του, συνειδητοποιεί τα σφάλματά του και κρίνει ο ίδιος τον εαυτό του, σύμφωνα και με τη ρήση του Χριστού: «Εγώ δεν κρίνω κανένα» (Ιωάννη 8,15).

Συμβαίνει συχνά, κλινικά νεκροί, μετά την ανάνηψη να διηγούνται ότι είδαν ξανά την περασμένη ζωή τους να περνάει μπροστά από τα μάτια τους σαν όραμα. Πρόκειται για ένα πολύχρωμο, τρισδιάστατο πανόραμα από αμέτρητες εικόνες, βάσει του οποίου κάνουν τον απολογισμό της ζωής τους.

Μερικοί ερωτηθέντες από τον δρα Moody είπαν ότι είδαν μόνο τα πιο σημαντικά στιγμιότυπα από τη ζωή τους. Άλλοι πάλι δήλωσαν ότι είδαν ως την παραμικρή λεπτομέρεια καθετί που έκαναν ή σκέφτηκαν όσο ζούσαν, ενώ καλό και κακό εμφανίστηκαν ταυτόχρονα στην εικόνα. Η οντότητα που διέκριναν πίσω από το φως τους είχε θέσει το ερώτημα: «Τι έχεις κάνει στη ζωή σου;» και παρίστατο σε όλη τη διάρκεια του εικονιστικού απολογισμού τους.

Επίσης οι ανανήψαντες ανέφεραν ότι επικοινωνούσαν με τα άλλα όντα που συνάντησαν κατά τη μετάστασή τους διαβάζοντας αμοιβαία τις σκέψεις τους. Συνεπώς στον άλλο κόσμο η συνεννόηση γίνεται χωρίς ομιλία, μόνο νοερά, οι δε μάσκες πέφτουν και δεν υπάρχει πια χώρος για ψέματα και για ψιμύθια. Η ομορφιά π.χ. αντανακλά αποκλειστικά ό,τι είναι όμορφο στην ψυχή και δεν έχει καμία σχέση με εξωτερικά γνωρίσματα.

Εκτός αυτού ορισμένοι είπαν στον δρα Moody ότι παράλληλα με τις πράξεις του παρελθόντος είδαν τις επιπτώσεις που είχαν αυτές πάνω σε άλλους. Και αυτό με μία τρομακτική διαύγεια σκέψης, όπου έβλεπαν και έκριναν με τη γνώση και τη σοφία ενός ανώτερου. Εγώ και συγχρόνως ένιωθαν όλα τα αντίστοιχα συναισθήματα ντροπής, τύψεων κ.λπ.

Όπως εξομολογήθηκε ένας στη συνέντευξή του στον δρα Moody: «Διαπίστωσα ότι ούτε καν οι σκέψεις μας δεν χάνονται. Κάθε μου σκέψη είχε διατηρηθεί...»

Η γενική εντύπωση από τον άλλο κόσμο για τους περισσότερους σημαίνει μία αλησμόνητη εμπειρία ανύψωσης σε ένα "ψηλότερο επίπεδο ύπαρξης, που τους άφησε βαθιά ανεξίτηλα σημάδια. Για μερικούς βέβαια η εμπειρία δεν ήταν τόσο ευχάριστη, αλλά εξίσου καταλυτική για τη συνέχεια της επίγειας ζωής τους. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα ενός άντρα που αποπειράθηκε να θέσει τέρμα στη ζωή του με μία σφαίρα από τον καημό του για το θάνατο της γυναίκας του. Όταν παρά το βαρύ τραυματισμό του επανήλθε στη ζωή, εξομολογήθηκε: «Εκεί που πήγα δεν ήταν η γυναίκα μου. Πήγα σε ένα τόσο φρικτό τόπο, που αμέσως κατάλαβα το λάθος μου».

Η αυτοκτονία ως εθελούσια έξοδος από τη ζωή καταδικάζεται από όλους, παρ' όλο που οι περισσότεροι, με όποιον τρόπο κι αν είχαν «πεθάνει», φυσιολογικά ή όχι, δεν ήθελαν να επιστρέψουν από τον άλλο κόσμο, όσο βρίσκονταν εκεί. Όλοι δήλωσαν όμως πως το δίδαγμα από την εμπειρία τους ήταν η συνειδητοποίηση ότι η επίγεια ζωή τους έχει ένα σκοπό. Ένα μέρος του δε είναι ο σεβασμός προς τη ζωή των ιδίων και όλων ανεξαιρέτως των πλασμάτων.

Επιπλέον κοινή συνείδηση όλων των αυτόχειρων ήταν ότι το πρόβλημα το οποίο τους είχε οδηγήσει στην απελπισμένη πράξη τους, όποιας φύσης κι αν ήταν, στην άλλη πλευρά εξακολουθούσε να υπάρχει το ίδιο άλυτο και αμείλικτο. Έτσι όλοι ανεξαιρέτα ομολογούσαν τη χαρά τους που είχε αποτύχει η απόπειρά τους και που τους δινόταν η ευκαιρία να την αντιμετωπίσουν με ένα άλλο πνεύμα, θεωρώντας την σαν ένα πολύτιμο θείο δώρο. Δηλώνει δε πολλά το γεγονός ότι οι διαπιστώσεις των αυτόχειρων ταυτίζονται νοηματικά με τις θέσεις των φιλοσόφων (και εννοείται επίσης των θεολόγων) ανά τους αιώνες, που απορρίπτουν την αυτοκτονία, κρίνοντας ότι η ζωή είναι ένα δάνειο, ένα δώρο του Θεού που δεν δικαιούμαστε να το πετάξουμε θεληματικά. Με αυτή τη συλλογιστική γράφει ο Πλάτωνας στο διάλογο «Φαίδων», αναφερόμενος στα αρχαία μυστήρια: «Αυτό που λέγεται στα μυστήρια, ότι εμείς οι άνθρωποι είμαστε σαν έγκλειστοι σε ένα φρούριο και δεν μας επιτρέπεται να δραπετεύσουμε, μου φαίνεται ότι είναι ένας βαρυσήμαντος λόγος που δεν τον συλλαμβάνει κανείς εύκολα».

Ο δρ Moody αναφέρει επίσης πως αρκετοί τού διηγήθηκαν ότι κατά τη μετάστασή τους είχαν συναντήσει ορισμένες πολύ δυστυχισμένες υπάρξεις που ήταν αιχμάλωτες του κοσμικού πεδίου, ήταν δηλαδή εξαρτημένες από πράγματα, πρόσωπα και συνήθειες του υλικού κόσμου. Οι ψυχές αυτές έδειχναν να τα είχαν χαμένα και προφανώς έμεναν δέσμιες της κατά στάσης τους αυτής μέχρι να ξεπεράσουν το συγκεκριμένο εσωτερικό εμπόδιο που τις κρατούσε δεμένες με την ύλη, ώστε τότε να προχωρήσουν παρακάτω.

Μια γυναίκα που είχε μείνει άψυχη για περισσότερο από δεκαπέντε λεπτά της ώρας διηγήθηκε αργότερα στο δρ Moody γι' αυτές τις αξιολύπητες υπάρξεις: «...Καθώς περιπλανιόμουν, έφτασα σε μία μουντή ζώνη που παρουσίαζε ακριβώς το αντίθετο από τη λαμπρότητα των φωτεινών περιοχών που είχα δει προηγουμένως...

Το κεφάλι τους ή τουλάχιστον ό,τι έμοιαζε με κεφάλι, οι υπάρξεις αυτές το κρατούσαν σκυφτό. Τα χαρακτηριστικά τους γεμάτα θλίψη και απόγνωση και οι κινήσεις τους αργόσυρτες, σαν ήταν κατάδικοι δεμένοι με βαριές αλυσίδες... Δεν έχω ιδέα τι ήταν οι ψυχές αυτές, εμένα πάντως μου φάνηκαν σκελετωμένες, απαθείς και γκριζες. Έδιναν την εντύπωση ότι περιδιάβαιναν πάνω-κάτω χωρίς σταματημό εδώ και αιώνες, χωρίς να ξέρουν πού πηγαίνουν, ποιον ακολουθούν, τι πρέπει να αναζητήσουν. Έμοιαζε να τους τριβελίζει το μυαλό η σκέψη: “Έχουν τελειώσει όλα. Και τι να κάνω τώρα; Και τι νόημα έχει”;

Η συμπεριφορά τους μαρτυρούσε την πιο απόλυτη, καταθλιπτική απελπισία, χωρίς την παραμικρή ιδέα για το τι κάνουν ή για το πού να πάνε, ποιος είναι ο εαυτός τους και ποιος ο σκοπός τους. Τίποτα, εντελώς τίποτα... Έμοιαζαν να έχουν κολλήσει κάπου ενδιάμεσα, που δεν ήταν ούτε αυτός ο κόσμος ούτε ο άλλος... Δεν μπορούσαν ούτε να αποφασίσουν τι ήθελαν να κάνουν. Αυτό φαινόταν στα σκυθρωπά πρόσωπά τους, όπου είχε σβήσει κάθε σπίθα ζωής...»

Εξάλλου και άλλοι που είχαν παρατηρήσει το ίδιο φαινόμενο πρόσεξαν ότι ορισμένες από εκείνες τις θλιβερές πράξεις προσπαθούσαν συνεχώς αλλά μάταια να έρθουν σε επαφή με γήινους ανθρώπους.

Σε γενικές γραμμές μπορεί να πει κανείς ως τελικό συμπέρασμα ότι όσοι έχουν δώσει μαρτυρίες για τις επιθανάτιες εμπειρίες τους στις πολυάριθμες επιστημονικές μελέτες δεν είναι φαντασιοκόποι αλλά σοβαροί άνθρωποι που βίωσαν τη νεκροφάνεια σαν ένα πραγματικό θάνατο, από τον οποίο σώθηκαν σαν από θαύμα. Και το βίωμα αυτό τούς άφησε τόσο ακατάλυτα σημάδια, που στη συνέχεια άρχισαν μία νέα, συνειδητή και βαθιά πνευματική ζωή.

Ο θάνατος: τέλος ή πέρασμα σε μια άλλη διάσταση;

...Είναι βέβαιο ότι η θεία σοφία δεν άφησε ποτέ την ανθρωπότητα σε πλήρη άγνοια όσον αφορά τα έσχατα. Τα ιερά κείμενα των Αιγυπτίων, των Κινέζων, των Ινδών κ.ά. περιέχουν αρκετές σχετικές αποκαλύψεις. Επίσης, όπου δεν υπήρχαν τέτοια κείμενα, υπήρχαν αντ' αυτών εμπνευσμένοι σοφοί της αρχαιότητας, που κατέθεσαν τη δική τους μαρτυρία, όπως ο Πυθαγόρας, ο Παρμενίδης, ο Πλάτωνας κ.ά. Και φυσικά στη Βίβλο περιέχονται επίσης πολλές αναφορές σε μία μεταθανάτια εξέλιξη, αν και είναι αξιοσημείωτο ότι στην Π. Διαθήκη οι σαφείς μαρτυρίες είναι πολύ λίγες.

Περισσότερο φως σε αυτά τα θέματα έδωσε ο Θεός, όταν αποκαλύφθηκε ως Ιησούς Χριστός, με λόγια και με έργα. Γι' αυτό θα ακολουθήσει μία μικρή επιλογή από βιβλικές αναφορές στο θάνατο και στην ανάσταση:

Ο Ιησούς είπε απευθυνόμενος στο ληστή στο σταυρό: «Σε βεβαιώνω ότι σήμερα κιόλας θα βρίσκεσαι μαζί μου στον Παράδεισο» (Λουκ. 34,43). Στους δε Σαδδουκαίους, που δεν πίστευαν στην ανάσταση, είπε: «Όσο για την ανάσταση των νεκρών, δεν διαβάσατε τι σας λέει ο ίδιος ο Θεός: “Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ”. Δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά ζωντανών!» (Ματθ. 22,31 κ.ε.).

Στην παραβολή του φτωχού Λάζαρου και του πλούσιου, τον πρώτο μετά το θάνατό του τον φέρνουν «οι άγγελοι στους κόλπους του Αβραάμ», προφανώς μία μεταφορά για τη μακαριότητα που θα απολάμβανε σε αντίτιμο για τα γήινα βάσανά του. Αντίθετα ο πλούσιος μετά το θάνατό του περνά τα χίλια μύρια μαρτύρια λόγω της ασπλαχνίας του. Εδώ δηλαδή ο Ιησούς διδάσκει ζωή και ανάσταση αμέσως μετά το θάνατο.

Στη δε Μάρθα ο Ιησούς λέει: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος με πιστεύει θα ζήσει ακόμη κι αν πεθάνει- και όποιος ζει με μένα και με εμπιστεύεται, δεν θα πεθάνει στους αιώνες των αιώνων» (Ιω. 11,24 κ.ε.). Επίσης, κατά το *Ματθαίο*: «Μη φοβάστε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή. Αντίθετα να φοβάσαι εκείνον που μπορεί να καταστρέψει ψυχή και σώμα στην κόλαση» (10,28).

Ο δε *Πέτρος* συμπληρώνει: «(Ο Χριστός) πήγε και κήρυξε στις ψυχές που ήταν φυλακισμένες στον Άδη... Γι' αυτό άλλωστε έφερε το χαρμόσυνο μήνυμά του και στους νεκρούς, ώστε αν και θα κριθούν, ως άνθρωποι από σάρκα, ως πνεύματα του Θεού να ζήσουν πνευματικά αιώνια» (Α' Επιστολή 3,19 και 4,6).

Αυτό είναι το μοτίβο της χριστικής διδασκαλίας για την αθανασία. Ωστόσο πολλοί άνθρωποι σήμερα δεν θεωρούν πια τη Βίβλο επαρκή ή απόλυτα αξιόπιστη πηγή, δεδομένου μάλιστα ότι η επιστημονική ιστορική έρευνα έχει αποδείξει ότι έχει υποστεί πολλές μεταγενέστερες επεξεργασίες και αλλοιώσεις. Τη σχετική αβεβαιότητα μεταξύ των χριστιανών επιτείνουν οι σαφείς διαφορές μεταξύ της

διδασκαλίας του Χριστού και εκείνης του Παύλου όσον αφορά τα έσχατα. Επιπλέον σύγχυση δε προκαλούν οι αποκλίσεις και οι διχογνωμίες γύρω από το θέμα μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών εκκλησιών και χριστιανικών κοινοτήτων, αλλά και μέσα στους κόλπους της μίας και αυτής εκκλησίας.

Αρκετά δικαιολογημένα λοιπόν, ο κριτικά σκεπτόμενος άνθρωπος αναζητεί απαντήσεις και από άλλες πηγές. Από την αρχαιότητα τέτοιες πηγές ήταν τα μηνύματα και τα σημεία από τον άλλο κόσμο, το λεγόμενο επέκεινα ή υπερπέραν.

Η έρευνα με βάση αυτά τα «σημεία και τέρατα» σήμερα ονομάζεται *αποκρυφισμός* και *πνευματισμός*. Ένα συντριπτικά μεγάλο μέρος από τις αναρίθμητες, εκπληκτικές μαρτυρίες που έχουν προκύψει από αυτές τις δύο πνευματικές μεθόδους μπορεί να ερμηνευτεί μόνο εάν δεχτεί κανείς ότι υπάρχει ένας άορατος κόσμος πνευμάτων που επικοινωνεί με τον δικό μας, όπου ζει και εξελίσσεται μεταθανάτια η ψυχοπνευματική οντότητα του ανθρώπου. Μία σύντομη αναφορά σε εμπειρίες από αυτό το χώρο έγινε σε προηγούμενα σημεία του βιβλίου.

Υπάρχουν δηλαδή σημαντικές αποδείξεις για μία μεταθανάτια ζωή από ιερά κείμενα, από τον πνευματισμό και τον αποκρυφισμό και εν τέλει από τις διαπιστώσεις της σύγχρονης επιστήμης.

Στη συνέχεια θα ακολουθήσει ένα απάνθισμα από πολύ γνωστές προσωπικότητες που έφτασαν σε μία υπερφυσική γνώση του άλλου κόσμου. Στο απάνθισμα αυτό το κέντρο βάρους δόθηκε σε εκείνες τις - λίγες - προσωπικότητες που έχουν καταθέσει καθαρά προσωπικές, αρκετά εκτεταμένες και τεκμηριωμένες μαρτυρίες, οι οποίες έχουν διασωθεί όσο το δυνατόν με την αυθεντική τους μορφή. Με άλλα λόγια, πρόκειται για ανθρώπους που έχουν ίδια γνώση, άρα δεν επαναλαμβάνουν απλά ξένες γνώσεις ούτε φιλοσοφούν.

Οι κύριες μαρτυρίες προέρχονται από τρεις μεγάλους μυστικιστές των τριών τελευταίων αιώνων, Σβέντενμποργκ, Λόρμπερ και Ντούντε. Θα προηγηθεί όμως μία πολύ σπουδαία μορφή των πρώτων χριστιανικών αιώνων, ο εμπνευσμένος εκκλησιαστικός διδάσκαλος Ωριγένης.

Ωριγένης

...Ο ορίζοντας του Αλεξανδρινού στοχαστή εκτείνεται προς όλες τις δυνατές κατευθύνσεις και με την πνευματική του όραση διεισδύει σε άπειρες διαστάσεις του εσωτερικού και του υπερούσιου κόσμου, σε τέτοιο βαθμό που μερικά από τα γραφόμενά του ξεπερνούν τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας. Εννοείται ότι η ωριγένεια καταγραφή της ανθρώπινης πορείας στην άλλη ζωή αποτελεί ένα ελάχιστο τμήμα μίας πολυδιάστατης γενικής σύλληψης. Ας σημειωθεί ότι οι αναφορές σε αυτό το θέμα είναι διάσπαρτες σαν ψήγματα σε πολλά και διάφορα έργα του Ωριγένη,

τόσο σε πρωτόλεια όσο και σε υστερότερα κείμενα. Είναι ευνόητο λοιπόν ότι υπάρχουν διαφορές και φαινομενικές αντιφάσεις στη σκέψη του σαραντάχρονου και από την άλλη τού πιο ώριμου Ωριγένη στο τέλος της ζωής του.

Θα πρέπει πάντως να τονιστεί ότι ορισμένες απόψεις του Ωριγένη που σήμερα μας φαίνονται παράδοξες κι ανορθόδοξες, για να πούμε το λιγότερο, τις συμμαρτυρούνται επίσης σε ένα μεγάλο βαθμό και άλλοι εκκλησιαστικοί διδάσκαλοι των πρώτων χριστιανικών αιώνων.

...Καταρχάς ας σημειωθεί ότι για τον Ωριγένη και τους χριστιανούς λόγιους της εποχής του η ζωή του ατόμου αποτελεί μία δυναμική διαδικασία ανέλιξης, στην οποία ο θάνατος συνιστά απλά ένα σημείο καμπής και τίποτα άλλο. Όταν τελειώνει η μάχιμη περίοδος του ανθρώπου στη Γη, μία ομάδα αγγέλων παραλαμβάνει την ψυχή του για τα περαιτέρω. Οι ψυχοπομποί, που είναι επιφορτισμένοι με την ειδική αυτή αποστολή από τον Θεό, ταυτόχρονα οδηγούν τον άνθρωπο στη μοίρα που ο ίδιος προετοίμασε με τα πεπραγμένα του. Ως εκ τούτου, κάθε ψυχή, λέει ο Ωριγένης, είτε θα ανήκει στον Θεό είτε σε «έναν άλλο» που έχει εξουσία πάνω στους ανθρώπους.

Στην πολύ γνωστή ερμηνεία της πορείας των Ισραηλιτών στην έρημο πηγαίνοντας από την Αίγυπτο στη Γη της Επαγγελίας, ο Ωριγένης περιγράφει με μοναδικό τρόπο την άνοδο της ανθρώπινης ψυχής, τόσο στον υλικό όσο και στον άυλο κόσμο. Τονίζει δε ότι η άνοδος αυτή γίνεται μόνο βαθμηδόν, από το ένα σκαλοπάτι ή διαμέρισμα στο άλλο, ενώ παράλληλα αυξάνει η σοφία και η διαύγεια της ψυχής.

Η κεντρική ιδέα του Ωριγένη είναι ότι κάθε άνοδος ισοδυναμεί με επιστροφή, με επαναφορά του όντος στην πηγή του. Αρχικά όλα τα νοήμονα όντα, γράφει στο «Περί Αρχών», δημιουργήθηκαν σε ένα πνευματικό κόσμο για να είναι συνδεδεμένα με τη θεία Μονάδα. Όλα ήταν ίσα μεταξύ τους, είχαν τις ίδιες δηλαδή δυνατότητες, όμως στην πορεία η κατάχρηση της ελευθερίας της βούλησής τους είχε ως συνέπεια ότι όλες οι ψυχές - με μόνη εξαίρεση την ψυχή του Χριστού - γκρεμίστηκαν σε λίγο ως πολύ αβυσσαλέα βάθη. Ανάλογα με το βάθος της πτώσης τους, τους δόθηκαν λεπτότερα ή πυκνότερα σώματα και έτσι προέκυψαν οι διάφορες κατηγορίες αγγέλων, ανθρώπων και δαιμόνων.

Το σημείο καμπής και αναστροφής αυτής της καταβαράθρωσης ήταν η θυσία του Ιησού Χριστού, που έγινε για όλα τα όντα, δηλαδή όχι μόνο για τους ανθρώπους. Η θυσία του έχει ως αποτέλεσμα τη δυνατότητα του εξαγνισμού κάθε όντος, πράγμα που συνεπάγεται εξευγενισμό της σωματικής του φύσης και ανοδική πορεία ως το σημείο που τον να επανέρθει την πρωταρχική του θέση στη δημιουργία. Κι αυτή είναι η ωριγένεια **αποκατάσταση των πάντων**, όπου η θεία τάξη αποκαθίσταται με τη συμμετοχή όλων.

Παράλληλα, με τη βοήθεια και τη διαπαιδαγώγηση από τους αγγέλους συντελείται επίσης σε μακροχρόνια βάση η άνοδος των ψυχών που έχουν αποδημήσει. Εξυπακούεται ότι η μεταθανάτια εξέλιξη βασίζεται στο συνολικό άθροισμα της γήινης ζωής. Όσο πιο καθαρή και φωτεινή είναι η καρδιά του ανθρώπου, στο τέλος της γήινης πορείας του, τόσο ταχύτερα θα ολοκληρωθεί η ανέλιξή του.

...Σε ένα από τα ωριμότερα κείμενά του, τα σχόλιά του στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, με μεγάλη προσοχή και επιφύλαξη ο Ωριγένης διατυπώνει την υπόθεση ότι είναι δυνατόν να υπάρχουν ήδη άνθρωποι που έχουν γίνει άγγελοι χάρη στον καλό βίο τους. Αργότερα θα δούμε πως αυτή η τολμηρή υπόθεση του Ωριγένη, που καλά-καλά και ο ίδιος φοβάται να την εκστομίσει, γίνεται μία αδιαμφισβήτητη, κατακάθαρη πραγματικότητα στο έργο του Σβέντενμποργκ και του Λόρμπερ.

Για τους δύο μεγάλους Αλεξανδρινούς στοχαστές, τον Κλήμη και τον Ωριγένη, η έννοια της αιωνιότητας δεν είναι κάτι το στατικό και το αμετάβλητο, όπως θεωρείται στη συνείδηση της εποχής μας και στη θεολογική σκέψη που σταματάει στη δευτέρα παρουσία και την τελική κρίση. Αντίθετα, τα πάντα ρει, όλα βρίσκονται σε μία αέναη εξέλιξη που τείνει προς το άπειρο. Βέβαια και για τον Ωριγένη η επιστροφή του Χριστού σηματοδοτεί μία γενική κρίση και κρησάρισμα της ανθρωπότητας. Όμως, όπως για τον Λόρμπερ και την Ντούντε πολύ αργότερα, έτσι και για τον Ωριγένη η κρίση αυτή δεν θα είναι η μόνη που θα γίνει από τον Χριστό. Θα αποτελεί απλά ένα κρίκο σε μία ατέρμονη αλυσίδα από άλλες αλληλοδιαδεχόμενες αιωνιότητες και άλλες κρίσεις. Στο θέμα αυτό με τις ασύλληπτες προεκτάσεις θα επανέλθουμε αργότερα, αλλά εδώ ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης ας σημειώσει ότι εκτενέστερα για αυτή τη μεγαλειώδη επαλληλία αιωνίων περιόδων λύτρωσης και τελείωσης μπορεί να διαβάσει στη συλλογή αποκαλυπτικών κειμένων «Το μεγάλο Μυστήριο» και στα δύο βιβλία της Μπέρτα Ντούντε: «Το πέρασμα στη νέα πνευματική εποχή» και «Η γέννηση της νέας Γης».

...Το βέβαιο είναι ότι κατά τον Ωριγένη η κόλαση δεν διαρκεί αιώνια. Σε πάρα πολλά σημεία τονίζει ότι εκφράσεις όπως «εις τον αιώνα το άπαντα» και «από αιώνος εις αιώνα» σημαίνουν απλά ανυπολόγιστα μακρές περιόδους που μπορεί να περιλαμβάνουν πάρα πολλούς αιώνες, όμως δεν είναι μία ατέρμονη κατάσταση.

Η ιδέα μιας ανέλπιδης παντοτινής καταδίκης είναι βασανιστική και αντιχριστιανική στην ουσία για τον Ωριγένη. Θα έλεγε κανείς ότι ο Ωριγένης μάλιστα αντιπροσωπεύει την ανώτατη μορφή του χριστικού πνεύματος, που δεν μπορεί να χαρεί τις μακαριότητες των ουρανών όταν γνωρίζει ότι υπάρχουν αδελφοί που υποφέρουν στην κόλαση και δη αιώνια. Δεν θέλει να δεχθεί μία τέτοια κατά κράτος νίκη του Σατανά, αντίθετα γι' αυτόν ο υπέρ πάντων αγώνας είναι ολόκληρη η κόλαση να επιστρέφει στον Θεό. Αυτή είναι στη βαθύτερη ουσία της η ωριγένεια διδασκαλία

της αποκατάστασης των πάντων, μία διδασκαλία που στηρίζεται εύλογα στην ολοφάνερη ευσπλαχνία του Θεού.

Αυτή η διδασκαλία ύψιστης αγάπης εκφράζει το πνεύμα που επικρατούσε για αιώνες στην ανατολική χριστιανική εκκλησία, και ήταν μία διδασκαλία που βρήκε πολλούς άξιους οπαδούς και μιμητές.

...Σε γενικές γραμμές η συνολική θεώρηση του Ωριγένη βασίζεται σε δύο βασικές αρχές: από τη μία η αγάπη του Θεού και από την άλλη η ελευθερία του ανθρώπου. Και οι δύο αρχές τού φαίνονται ασυμβίβαστες με ένα κολασμό χωρίς τέλος. Ο Ωριγένης διαβλέπει παντού την ελπίδα, ακόμη και την ελπίδα διαφυγής μέσα από την κόλαση για κάθε κολασμένο. Την ίδια θεμελιακή ιδέα τού πώς θα σωθεί και η τελευταία «καταραμένη» ψυχή από την «κόλαση» θα τη συναντήσουμε πλήρως εκδιπλωμένη στο έργο του Λόρμπερ και της Ντούντε, το οποίο θα εξετάσουμε αργότερα.

Η συνέχεια στο βιβλίο...